

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I Meddelelser	
	Europa-Parlamentet	
	<i>Besvarede skriftlige forespørgsler:</i>	
89/C 111/01	nr. 832/86 af Richard Cottrell til Kommissionen Om: »Bøde« på 180 £ til en gruppe krigsveteraner fra det franske toldvæsen	1
89/C 111/02	nr. 1983/86 af Karl von Wogau til Kommissionen Om: Afskaffelse af det fastsatte kontroldokument for omnibuskørsel inden for EF	1
89/C 111/03	nr. 1268/87 af Petrus Cornelissen til Kommissionen Om: Nederlandske transportvirksomheders klager over franske politibetjentes og tolders kontrol	1
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler nr. 832/86, nr. 1983/86 (supplerende) og nr. 1268/87	2
89/C 111/04	nr. 852/87 af Pol Marck til Kommissionen Om: Støtte til europæiske dyrebeskyttelsesorganisationer	2
89/C 111/05	nr. 944/87 af Geoffrey Hoon til Kommissionen Om: Skævhed i EF's støtte til veje og jernbaner i Det Forenede Kongerige	3
89/C 111/06	nr. 1855/87 af Stephen Hughes til Kommissionen Om: Motorvejsafgifter	4
89/C 111/07	nr. 2378/87 af Kenneth Collins til Kommissionen Om: Direktiver om vandkvalitet	4
89/C 111/08	nr. 2436/87 af José Gama til Kommissionen Om: EF-flaget	4
89/C 111/09	nr. 2456/87 af Jean-Marie Vanlerenberghe til Kommissionen Om: EF-passet — afgifter og gyldighedsperiode	5

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
89/C 111/10	nr. 2486/87 af Alfred Lomas til Kommissionen Om: Situationen for cirkus- og tivoli-folket i Fællesskabet	7
89/C 111/11	nr. 2588/87 af Horst Seefeld til Kommissionen Om: Sikring af juridiske krav fra EF-borgere efter trafikuheld	8
89/C 111/12	nr. 2786/87 af Ben Visser til Kommissionen Om: Indhentning og forlængelse af opholdstilladelser i Frankrig	8
89/C 111/13	nr. 2812/87 af Carlos Robles-Piquer til Kommissionen Om: Igangsættelsen af arbejdet på ITER-projektet	9
89/C 111/14	nr. 2832/87 af Gijs de Vries til Kommissionen Om: Fransk radiospredningslov	10
89/C 111/15	nr. 2863/87 af Concepcio Ferrer I Casals til Kommissionen Om: Beskyttelse af miljøet og støtte til udstyr til varmekraftværker	11
89/C 111/16	nr. 2872/87 af Llewellyn Smith til Kommissionen Om: Forskning og udvikling af alternative energikilder og rationel udnyttelse af energi	11
89/C 111/17	nr. 2888/87 af Willy Kuijpers til Kommissionen Om: Sur nedbør i Storbritannien	12
89/C 111/18	nr. 2953/87 af Willy Kuijpers til Kommissionen Om: Dioxin i kaffefiltre	13
89/C 111/19	nr. 8/88 af John McCartin til Kommissionen Om: Betydningen af »sterlingsområdet« i EF-sammenhæng	14
89/C 111/20	nr. 79/88 af Horst Seefeld til Kommissionen Om: Ensartet EF-dokument for varetransport på tværs af grænserne	14
89/C 111/21	nr. 117/88 af Andrew Pearce til Kommissionen Om: ESF-bevillinger til kvinders rettigheder	15
89/C 111/22	nr. 208/88 af Christopher Jackson til Kommissionen Om: Obligatorisk forsikring for udenlandske golfspillere i Spanien	15
89/C 111/23	nr. 229/88 af Diemut Theato til Kommissionen Om: Tilbagebetaling fra medlemsstaterne af uretmæssigt modtagne midler	16
89/C 111/24	nr. 319/88 af Luc Beyer de Ryke til Kommissionen Om: Udbredelse af RU 486 i Frankrig — en abortfremkaldende pille og de etiske aspekter af prævention	16
89/C 111/25	nr. 365/88 af Horst Seefeld til Kommissionen Om: Jernbanenettet i Spanien	17
89/C 111/26	nr. 379/88 af Alman Metten til Kommissionen Om: Urimelige omkostninger ved grænseoverskridende betalinger	17
89/C 111/27	nr. 438/88 af François Roelants du Vivier til Kommissionen Om: Oplagring af radioaktivt affald i Afrika	18
89/C 111/28	nr. 541/88 af Anne-Marie Lizin til Kommissionen Om: En eventuel aftale mellem Benin og Frankrig om overtagelse af radioaktivt affald	18
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler nr. 438/88 og nr. 541/88	18

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
89/C 111/29	nr. 509/88 af Christopher Jackson til Kommissionen Om: Forskellen mellem markeds- og forbrugerpriser for landbrugsprodukter	19
89/C 111/30	nr. 539/88 af Thomas Raftery til Kommissionen Om: Telefonskifter i Det Europæiske Fællesskab	19
89/C 111/31	nr. 544/88 af José Cervera Cardona til Kommissionen Om: Tomateksportørernes vanskeligheder på De Kanariske Øer	20
89/C 111/32	nr. 568/88 af Pieter Dankert til Kommissionen Om: Indberetning fra Nederlandene om uregelmæssigheder i forbindelse med EUGFL, Garantisektionen	20
89/C 111/33	nr. 579/88 af Arturo Escuder Croft til Kommissionen Om: Lån til Spanien fra Den Europæiske Investeringsbank i 1987	21
89/C 111/34	nr. 655/88 af Winifred Ewing til Kommissionen Om: RU 486-abortpiller	21
89/C 111/35	nr. 666/88 af lord O'Hagan til Kommissionen Om: Fyrtårnsafgifter	22
89/C 111/36	nr. 698/88 af Carlos Robles Piquer til Kommissionen Om: Europæisk deltagelse i nye videnskabelige forsøg inden for termionuklear fusion	22
89/C 111/37	nr. 722/88 af lord O'Hagan til Kommissionen Om: Den fælles landbrugspolitik	23
89/C 111/38	nr. 727/88 af Willy Kuijpers til Kommissionen Om: Gennemførelsen af det indre marked og harmonisering af de nationale bestemmelser om telefoniske markedsanalyser	23
89/C 111/39	nr. 729/88 af Willy Kuijpers til Kommissionen Om: Program om lægeundersøgelse og pleje samt revalidering af komapatienter	24
89/C 111/40	nr. 733/88 af François Roelants du Vivier til Kommissionen Om: Sammenligning af antallet af tjenestemænd	24
89/C 111/41	nr. 796/88 af Willy Kuijpers til Kommissionen Om: Beskyttelse mod farerne ved at være udsat for asbest	25
89/C 111/42	nr. 824/88 af James Ford til Kommissionen Om: Severn-dæmningen	25
89/C 111/43	nr. 825/88 af James Ford til Kommissionen Om: Projekt til udvikling af området omkring floden Severn	25
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler nr. 824/88 og nr. 825/88	25
89/C 111/44	nr. 847/88 af George Patterson til Kommissionen Om: Elektriske forbindelser mellem biler og påhængsvogne/campingvogne	26
89/C 111/45	nr. 872/88 af Gordon Adam til Kommissionen Om: Anvendelse af Euratom-Traktatens artikel 37	26
89/C 111/46	nr. 895/88 af Jaak Vandemeulebroucke til Kommissionen Om: Peru og kokainpasta som eksportvare	27

(Fortsættes på næste side)

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
89/C 111/47	nr. 912/88 af Arturo Escuder Croft til Kommissionen Om: Sportsarrangementer med tilskud fra Kommissionen	28
89/C 111/48	nr. 917/88 af sir James Scott-Hopkins til Kommissionen Om: Brugen af SMV-task force	28
89/C 111/49	nr. 925/88 af José Lafuente Lopez til Kommissionen Om: Harmonisering af arbejdstiden i medlemsstaterne	29
89/C 111/50	nr. 926/88 af José Lafuente Lopez til Kommissionen Om: Det »blandede sundhedsvæsen« i Fællesskabet	30
89/C 111/51	nr. 936/88 af José Alvarez de Eulate Peñaranda til Kommissionen Om: Udenlandske teatergruppers optræden i medlemsstaterne	30
89/C 111/52	nr. 938/88 af José Alvarez de Eulate Peñaranda til Kommissionen Om: Overbelastning af Fællesskabets lufthavne	31
89/C 111/53	nr. 954/88 af Joan Colom I Naval til Kommissionen Om: Rævejagt	32
89/C 111/54	nr. 963/88 af Roberto Costanzo og Gerardo Gaibisso til Kommissionen Om: Levering af tobak til interventionsorganet i en anden medlemsstat end den, hvori tobakken er produceret	32
89/C 111/55	nr. 968/88 af Kenneth Steward til Kommissionen Om: Midler fra Socialfonden og Den Europæiske Udviklingsfond til projekter i Liverpool	33
89/C 111/56	nr. 977/88 af Mary Banotti til Kommissionen Om: Støtte til deltagerne i ESF-uddannelseskurser	33
89/C 111/57	nr. 989/88 af Florus Wijsenbeek til Kommissionen Om: Sikkerheden i havnen i Barcelona	33
89/C 111/58	nr. 1003/88 af Willy Kuijpers til Kommissionen Om: Tritiumforurening af grundvandet ved Mol	34
89/C 111/59	nr. 1005/88 af Willy Kuijpers til Kommissionen Om: Kostprisen på forskellige energiformer	34
89/C 111/60	nr. 1010/88 af Jaak Vandemeulebroucke til Kommissionen Om: Produktet »Terraverde« og udbredelsen heraf	35
89/C 111/61	nr. 1012/88 af Lambert Croux til Kommissionen Om: Forskning inden for stålsektoren	35
89/C 111/62	nr. 1029/88 af Stephen Hughes til Kommissionen Om: Kooperative bistandsorganisationers retsstilling	36
89/C 111/63	nr. 1043/88 af Kenneth Steward til Kommissionen Om: De spanske myndigheders behandling af britiske statsborgere	37
89/C 111/64	nr. 1044/88 af Thomas Megahy til Kommissionen Om: Fortabelse af retten til støtte fra Socialfonden	37
89/C 111/65	nr. 1048/88 af Carlos Robles Piquer til Kommissionen Om: Et koordineret EF-program for bistand til Mellemamerika inden for videnskab og teknologi	38

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
89/C 111/66	nr. 1065/88 af José Coderch Planas til Kommissionen Om: Plantning af skov som led i udviklingsbistanden	38
89/C 111/67	nr. 1083/88 af Christiane Scrivener til Kommissionen Om: Yamazaki-koncernens investeringsprojekt i Worcester	39
89/C 111/68	nr. 1092/88 af Jochen van Aerssen til Kommissionen Om: Illegalt genteknisk dyreforsøg	40
89/C 111/69	nr. 1099/88 af Ben Visser til Kommissionen Om: Finansiell støtte til kvægfordervirksomheden Granaria	41
89/C 111/70	nr. 1103/88 af Willy Kuijpers til Kommissionen Om: En modernisering af EF-tjenestemandssystemet	41
89/C 111/71	nr. 1106/88 af Ejner Christiansen til Kommissionen Om: Kommissionens sponsoraktiviteter	42
89/C 111/72	nr. 1113/88 af Geoffrey Hoon til Kommissionen Om: Myalgisk encefalomyelitis	42
89/C 111/73	nr. 1125/88 af Angelo Carossino til Kommissionen Om: Det Rådgivende Udvalg for Åbning af de Offentlige Markeder	43
89/C 111/74	nr. 1148/88 af Victor Manuel Arbeloa Muru til Kommissionen Om: Nyt direktiv om ombytning af kørekort	43
89/C 111/75	nr. 1149/88 af Concepcio Ferrer i Casals til Kommissionen Om: Et tredje handlingsprogram til bekæmpelse af fattigdommen	43
89/C 111/76	nr. 1168/88 af Barry Seal til Kommissionen Om: Cementhandelen	44
89/C 111/77	nr. 1171/88 af Andrew Pearce til Kommissionen Om: Detaljerede oplysninger om udviklingsudgifterne	44
89/C 111/78	nr. 1172/88 af Andrew Pearce til Kommissionen Om: Euro-partnerskabets 1988-konference	44
89/C 111/79	nr. 1189/88 af Juan Garaikoetxea Urriza til Kommissionen Om: Turisme ved EF's atlantehavskyst	45
89/C 111/80	nr. 1193/88 af Raymonde Dury til Kommissionen Om: Transport af fødevarehjælp	45
89/C 111/81	nr. 1200/88 af Raymonde Dury til Kommissionen Om: Espierres i Estaimpuis	46
89/C 111/82	nr. 1203/88 af Florus Wijsenbeek til Kommissionen Om: Oprettelse af et toldkontor ved grænseovergangen Zoomweg-Zuid	46
89/C 111/83	nr. 1221/88 af Fernand Herman til Kommissionen Om: Nationale begrænsninger i retten til gratis befordring med posten	46
89/C 111/84	nr. 1238/88 af Sylvie Le Roux til Kommissionen Om: Markedsprisen på jomfruhummer i Skotland	47

(Fortsættes på næste side)

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
89/C 111/85	nr. 1242/88 af Michael Welsh til Kommissionen Om: Direktiv vedrørende kontrol med manometre til motorkøretøjsdæk	47
89/C 111/86	nr. 1273/88 af Kenneth Collins til Kommissionen Om: EHLASS	48
89/C 111/87	nr. 1292/88 af Robert Cohen til Kommissionen Om: Burma og COMPEX	48
89/C 111/88	nr. 1304/88 af Winifred Ewing til Kommissionen Om: Krav om forbud mod indførsel af BST	49
89/C 111/89	nr. 1306/88 af Winifred Ewing til Kommissionen Om: Jern- og stålindustrien	49
89/C 111/90	nr. 1312/88 af Winifred Ewing til Kommissionen Om: Prisen på svinefoder	50
89/C 111/91	nr. 1324/88 af Francesco Compasso til Kommissionen Om: Skader på landbrugsafgrøder i Valle Peligna i Abruzzo	50
89/C 111/92	nr. 1330/88 af Francesco Compasso til Kommissionen Om: Virussygdom, der angriber tomatplanterne i Campania — alvorlig situation for regionens økonomi	51
89/C 111/93	nr. 1336/88 af Winifred Ewing til Kommissionen Om: Nedlukning af atomkraftværker	51
89/C 111/94	nr. 1356/88 af Ernest Glinne til Kommissionen Om: Følgerne af ozonlagets ødelæggelse på fotobiologien	52
89/C 111/95	nr. 1390/88 af Peter Beazley til Kommissionen Om: Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 og pligt til at betale bidrag til social sikring i Frankrig	52
89/C 111/96	nr. 1431/88 af Ernest Glinne til Kommissionen Om: Håndbog (utrykt) i sabotage af anti-apartheids sanktioner — lektion 1	53
89/C 111/97	nr. 1433/88 af Ernest Glinne til Kommissionen Om: Håndbog (utrykt) i sabotage af anti-apartheids sanktioner — lektion 2	54
89/C 111/98	nr. 1435/88 af Ernest Glinne til Kommissionen Om: Håndbog (utrykt) i sabotage af anti-apartheids sanktioner — lektion 3	54
89/C 111/99	nr. 1455/88 af Christopher Prout til Kommissionen Om: Fri bevægelighed for blikkenslagere	55
89/C 111/100	nr. 1473/88 af Luc Beyer de Ryke til Kommissionen Om: Eksport af sydkoreanske fjernsynsapparater og videobåndoptagere — Kommissionens holdning	55
89/C 111/101	nr. 1477/88 af Luc Beyer de Ryke til Kommissionen Om: Projektet »Hellef fir d’Natur« — miljøbeskyttelse — Belgien og Luxembourg — EF-støtte	55

(Fortsættes på omslagets tredje side)

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
89/C 111/102	nr. 1493/88 af Luc Beyer de Ryke til Kommissionen Om: Oprindelsesgaranti »Beaujolais«, efterligninger i Australien, EF's holdning	56
89/C 111/103	nr. 1503/88 af Luc Beyer de Ryke til Kommissionen Om: Jernbanelinjen Pau-Canfranc-Zaragoza mellem Frankrig og Spanien — Kommissionens holdning	56
89/C 111/104	nr. 1505/88 af Pol Marck til Kommissionen Om: Støtte til aktioner med europæisk eller videnskabeligt sigte	57
89/C 111/105	nr. 1535/88 af Jesús Cabezón Alonso til Kommissionen Om: Støtte til Comarca de Reinosa (Cantabria)	57
89/C 111/106	nr. 1548/88 af Raymonde Dury til Kommissionen Om: Katastrofehjælp til Asien og Latinamerika	58
89/C 111/107	nr. 1569/88 af Winifred Ewing til Kommissionen Om: Informationsbesøg i Berlaymont-bygningen	58
89/C 111/108	nr. 1572/88 af sir Jack Stewart-Clark til Kommissionen Om: Gennemførelsen af det indre marked	58
89/C 111/109	nr. 1585/88 af Luc Beyer de Ryke til Kommissionen Om: Malariaepidemien i Madagaskar	59
89/C 111/110	nr. 1586/88 af Luc Beyer de Ryke til Kommissionen Om: Situationen i Burundi	59
89/C 111/111	nr. 1596/88 af sir James Scott-Hopkins til Kommissionen Om: Uønsket post	60
89/C 111/112	nr. 1627/88 af Gerardo Gaibisso til Kommissionen Om: Udnævnelser af tjenestemænd i Kommissionen	60
89/C 111/113	nr. 1704/88 af Carlos Robles Piquer til Kommissionen Om: Fattigdommen i Latinamerika	61
89/C 111/114	nr. 2453/88 af Giovanni Negri til Rådet Om: Narkotikaorganisationernes kriminelle aktiviteter	61
89/C 111/115	nr. 2454/88 af Claude Desama til Rådet Om: Elektrificering og nedlæggelse af dobbeltspor på strækningen Rivage-Gouvy på jernbane- linje nr. 42	62

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSER

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 832/86

af Richard Cottrell (ED—GB)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(10. juli 1987)

(89/C 111/01)

Om: »Bøde« på 180 £ til en gruppe krigsveteraner fra det franske toldvæsen

I maj 1986 blev en gruppe Dunkirk- og D-dags veteraner på rundrejse i Frankrig og Belgien tilbageholdt ved den franske grænse ved overgangen fra La Panne i Belgien. Fordi buschaufføren havde et carnet »med den forkerte farve« blev han arresteret og tilbageholdt, indtil veteranerne kunne fremskaffe 180 £ fra en lokal bank. Det franske toldvæsen havde allerede accepteret de samme dokument syv gange de foregående dage. De vidste udmærket godt, at de havde at gøre med en gruppe veteraner, som havde hjulpet med til at befri Frankrig for den tyske besættelse, og at deres handlinger ville forårsage dyb fornærmelse. Bortset fra den moralske side af denne sag vil Kommissionen forklare hvorvidt det franske toldvæsen handlede i modstrid med fællesskabslovgivningen om fri bevægelighed? — er pålæggelse af sådanne »bøder« for slet ikke at tale om den fysiske arrestering af buschaufføren ikke et brud på fællesskabslovgivningen? Hvad agter Kommissionen at foretage sig for at sikre, at hændelser af denne art ikke finder sted igen?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1983/86

af Karl von Wogau (PPE—D)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(24. november 1986)

(89/C 111/02)

Om: Afskaffelse af det fastsatte kontrolldokument for omnibuskørsel inden for EF

Under en tur til Ronchamp den 12. september 1986 blev en bus fra firmaet Will i Muelheim ved Freiburg/Breisgau

kontrolleret af det franske politi. Da det i medfør af forordning nr. 117/66 (EØF) ⁽¹⁾ fastsatte kontrolldokument ikke var udfyldt, ville chaufføren udfylde det på stedet. Dette tillod det franske politi ikke, det opkrævede tværtimod en bøde på 900 ffr., som skulle betales omgående. Denne episode udspillede sig før ikrafttrædelsen af de skærpede kontrolforanstaltninger i Frankrig. Kommissionen anmodes om at oplyse følgende:

1. Finder Kommissionen, at det franske politis afslag på at lade det i forordning nr. 117/66 (EØF) omhandlede kontrolldokument udfylde på stedet samt bødeopkrævningen er forenelig med denne fællesskabsretsakt?
2. Finder Kommissionen, at kravet om et kontrolldokument indeholdende navnene på buspassagererne er foreneligt med EØF-traktatens konkurrenceregler under henvisning til den målsætning, som etableringen af et indre marked er, og i sammenligning med forholdene inden for luftfarten og jernbanetransporten?
3. Er Kommissionen villig til at foreslå Rådet en ændring af forordning nr. 117/66 (EØF) med det formål at ophæve kravet om et kontrolldokument indeholdende navnene på buspassagererne?

⁽¹⁾ EFT nr. 147 af 9. 8. 1966, s. 2688/66.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1268/87

af Petrus Cornelissen (PPE—NL)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(23. september 1987)

(89/C 111/03)

Om: Nederlandske transportvirksomheders klager over franske politibetjentes og tolderes kontrol

Der henvises i denne sammenhæng til en artikel i den nederlandske avis Eindhovens Dagblad den 15. august 1987, ifølge hvilken en chauffør ansat hos en turistbusvognmand oplyste, at han var blevet tvunget til at betale

en bøde på 800 ffr., skønt alle hans dokumenter var i orden. Den nederlandske brancheorganisation for personbefordring (FNOP) bekræftede i samme artikel, at der ofte opstår problemer i Frankrig, bl.a. på grund af den langsomme behandling af ansøgninger om kørselstilladelser og fordi kontrolpersonalet ikke altid synes at være behørigt orienteret om de gældende bestemmelser.

1. Er det Kommissionen bekendt, at udenlandske chauffører og transportvirksomheder ofte generes af de franske politibetjentes og tolderes kontrolmetoder?
2. Kan dette forklares med, at de franske myndigheder har helt deres egen fortolkning af de ret komplicerede internationale transportregler, og at de i denne sammenhæng er ret hurtige til at uddele bøder?
3. Er Kommissionen villig til at tage kontakt med de franske myndigheder for at undersøge, hvorledes der kan skabes forbedringer i denne situation, som står i et modsætningsforhold til borgernes Europa og aftalerne mellem de europæiske stats- og regeringschefer om hurtigst muligt af afvikle hindringerne for (transport)virksomheder fra andre medlemsstater med henblik på virkeliggørelsen af det indre marked i Europa inden 1992?
4. Er Kommissionen ligeledes villig til at undersøge konkrete klager over de franske myndigheders fremgangsmåder?

Samlet svar afgivet på Kommissionens vegne
af Stanley Clinton Davis
på skriftlige forespørgsler nr. 832/86, nr. 1983/86
(supplerende) og nr. 1268/87
(28. juli 1988)

Kommissionen er af den opfattelse, at de hændelser, som de ærede medlemmer har beskrevet i deres spørgsmål, ikke afspejler den holdning, som ligger bag Hvidbogen om gennemførelsen af det indre marked og Adonninorapporten om Borgernes Europa. Bortset fra det særlige spørgsmål, der drejer sig om at fastslå, hvorvidt de franske myndigheders adfærd var berettiget i henhold til fællesskabslovgivningen for vejtransport, mener Kommissionen, at de franske myndigheders adfærd under de givne omstændigheder var uberettiget og ikke stod i noget rimeligt forhold til en eventuel teknisk overtrædelse af de gældende regler.

Rent juridisk ser det ud til, at førerne i begge tilfælde var skyld i en teknisk overtrædelse af bestemmelserne vedrørende de kontroldokumenter, de anvendte. I det tilfælde, som Richard Cottrell omtaler, var kontroldokumentet forældet og erstattet af en ny type i overensstemmelse med forordning (EØF) nr. 2458/82, der indeholder bestemmelser om fastlæggelse af modeller for kontroldokumenter for lejligheidsvis kørsel ⁽¹⁾.

Som et led i politikken for at afskaffe de indre grænser i Fællesskabet inden udløbet af 1992 lægger Kommissionen

stor vægt på at fjerne systematisk grænsekontrol af passagertransport så hurtigt som muligt. Der vil inden længe blive fremlagt konkrete forslag for Rådet på dette område. Allerede den 9. april 1987 blev der forelagt et forslag for Rådet om fælles regler for international personbefordring med bus ⁽²⁾. Dette forslag indeholder bl.a. bestemmelser om en betydelig forenkling af passagerkontroldokumentet.

Kommissionen har foreholdt de franske myndigheder de særlige tilfælde, de ærede medlemmer har omtalt, for at undgå gentagelse heraf i fremtiden. Kommissionen har indtrængende anmodet de franske myndigheder om at tilbagebetale de opkrævede bøder til de pågældende, idet den mener, at disse bøder både var for høje og ikke stod i noget rimeligt forhold til forseelsens art, og om at træffe de nødvendige administrative foranstaltninger for at sikre, at de principper, der garanterer personers frie bevægelighed i Fællesskabet, respekteres fremover.

Hvad angår den af Petrus Cornelissen rejste sag, er Kommissionen for øjeblikket i færd med at undersøge den nærmere sammen med de franske myndigheder. Kommissionen vil naturligvis være taknemmelig, dersom yderligere nøjagtige oplysninger i sagen kan fremlægges af det ærede medlem eller af den nederlandske brancheorganisation for personbefordring.

⁽¹⁾ EFT nr. L 265 af 15. 9. 1982, s. 5.

⁽²⁾ EFT nr. C 120 af 6. 5. 1987.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 852/87
af Pol Marck (PPE—B)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(20. juli 1987)
(89/C 111/04)

Om: Støtte til europæiske dyrebeskyttelsesorganisationer

Ifølge referat af det 34. møde i den tværpolitiske gruppe om dyrenes beskyttelse har der den 18. marts 1987 fundet et møde sted mellem en repræsentant for »Eurogroup for Animal Welfare« og Kommissionens DG XI, hvor sidstnævnte har givet tilsagn om en budgetbevilling til europæiske dyrebeskyttelsesorganisationer på 370 000 ECU for året 1988.

Det vil således betyde, at bevillingen på 330 000 ECU til europæiske dyrebeskyttelsesorganisationer, konto 6681 på budgettet for 1987, endnu en gang forhøjes betragteligt.

Mener Kommissionen, at denne ikke ubetydelige økonomiske støtte til Eurogroup for Animal Welfare er nødvendig i betragtning af, at den blandt sine medlemmer tæller en række velhavende, ja sågar formuende foreninger, så som Royal Society for the Prevention of Cruelty to Animals (med en officiel indtægt på 16,872 mio £ for 1986)?

Eurogroup har gentagne gange klart tilkendegivet, at den er modstander af visse aspekter ved fjerkræsavl (bl.a. ved krav om et generelt forbud mod opdræt af burhøns, jf. »Pluimveehouderij« af 10. april 1987), kvægavl, pelsdyravl, fiskeri, jagt og andre fuldstændige lovlige og lovmæssigt godt regulerede aktiviteter, der omfatter en reglementeret og rationel anvendelse af husdyr og vilde dyr.

Hvorvidt har Kommissionen sikkerhed for, at de udbetalte beløb ikke direkte eller indirekte vil blive anvendt til aktioner mod ovennævnte anvendelse af dyr?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Stanley Clinton Davis**

(21. marts 1988)

Kommissionen kan bekræfte, at den i udkastet til det almindelige budget for 1988 har foreslået, at der afsættes et beløb på 330 000 ECU til organisationer, der kæmper for dyreskytelse og dyrevelfærd.

Kommissionen er overbevist om, at den hermed handler i overensstemmelse med både det fjerde handlingsprogram på miljøområdet og en lang række beslutninger vedrørende dyrs velfærd, som er vedtaget af Europa-Parlamentet. Det fremgår af hovedindholdet af forespørgslen, at det ærede medlems synspunkter helt klart divergerer fra indstillingen i Europ-Group for Animal Welfare. Kommissionen vil gerne påpege, at den selv altid har tilstræbt at pleje gode forbindelser med Parlamentets egen »Inter-group on Animal Welfare«, en intergruppe, som nyder en udbredt støtte fra alle dele af Forsamlingen.

Kommissionen er overbevist om, at de penge, der over den pågældende budgetpost ydes til projekter vedrørende dyrs velfærd, vil bidrage til at offentligheden tager langt større hensyn til dyrenes behov, og at denne støtte ikke vil modvirke Kommissionens politik på andre områder.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 944/87

af Geoffrey Hoon (S—GB)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(27. juli 1987)

(89/C 111/05)

Om: Skævhed i EF's støtte til veje og jernbaner i Det Forenede Kongerige

I svaret på forespørgsel nr. 2061/86 ⁽¹⁾ opregner Kommissionen den bevilgede støtte til vej- og jernbaneinfrastruktur i Det Forenede Kongerige mellem 1975 og 1986. Den

samlede finansielle støtte fra EF beløber sig til 1 212,7 mio £ for vejinfrastruktur og 233,3 mio £ for jernbaneinfrastruktur, hvortil der skal lægges 453,8 mio £ vedrørende veje og 40,9 mio £ vedrørende jernbaner i henhold til de særlige bestemmelser i forbindelse med den fælles transportpolitik, hvor Kommissionen ikke opgiver værdien i engelske pund.

1. Mener Kommissionen, at en vægtning på næsten 6 til 1 af vejinfrastruktur udgør et afbalanceret bidrag til transportinfrastrukturen i Det Forenede Kongerige?
2. Hvorledes kan Kommissionen nationalpolitisk eller fællesskabspolitisk begrunde denne skævhed?
3. Hvorledes mener Kommissionen, at denne skævhed kan rettes op i fremtiden?

⁽¹⁾ EFT nr. C 177 af 6. 7. 1987, s. 53.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Stanley Clinton Davis**

(1. oktober 1987)

1. Det spørgsmål om »ligevægt«, som det ærede medlem henviser til, skal ses i sammenhæng med fordelingen af trafikken i Det Forenede Kongerige. Forholdet 6:1 afspejler den samlede trafikbalance mellem jernbane- og vejtransport.

2. Det, der umiddelbart kan se ud som skævheder i støttetildelingen, må tilskrives arten af de projekter, som myndighederne i Det Forenede Kongerige har forelagt. Disse projekter afspejler behovene for nye investeringer inden for de forskellige transportformer. Det ærede medlem bedes også bemærke, at en betydelig del af den ydede fællesskabsstøtte kommer fra Den Regionale Udviklingsfond, og i de fleste af de regioner, der er berettigede til støtte herfra, spiller jernbanetransporten en betydelig mindre rolle end vejtransporten på grund af de geografiske forhold og trafikens art.

3. Kommissionen har foreslået, at der bliver udarbejdet et transportinfrastrukturprogram på mellemlang sigt for hele Fællesskabet ⁽¹⁾. Dette program skulle give et godt grundlag for en prioritering af de samlede fællesskabsinvesteringer; et af de højst prioriterede mål i dette program er behovet for at udvikle nye højhastighedstogforbindelser.

⁽¹⁾ Dok. KOM(86) 340.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1855/87**af Stephen Hughes (S—GB)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(30. november 1987)**(89/C 111/06)***Om:** Motorvejsafgifter

Vil Kommissionen redegøre for, hvilke forslag den vil forelægge for at modsætte sig motorvejsafgifternes udbredelse til lande som Belgien og Vesttyskland, der begge har offentliggjort planer om at indføre sådanne ordninger fra januar 1988?

Mener Kommissionen ikke, at indførelsen af sådanne afgifter er i modstrid med ånd og bogstav i aftalerne om at tilstræbe gennemførelsen af det indre marked i 1992? Kan Kommissionen fremlægge forslag om, at borgere fra medlemsstater uden motorvejsafgifter fritages for at betale sådanne afgifter i andre medlemsstater?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Stanley Clinton Davis***(7. september 1988)*

Drøftelsen om, hvilken rolle vejafgifter spiller, og hvilke virkninger de har, er meget indviklet. På den ene side ville en situation uden motorvejsafgifter mindske hindringerne for den fri trafikstrøm. På den anden side er det ikke blot i visse medlemsstaters interesse, men også i Fællesskabets som sådant, at der kan rejses privat kapital til bygning af motorveje. Hvis dette er tilfældet, bør de mest avancerede tekniske anordninger anvendes til opkrævning af afgifterne.

Kommissionen er klar over, at de forskellige afgiftsordninger kan bevirke forskelsbehandling. Derfor omhandler forslaget til Rådets direktiv om opkrævning af afgifter på tunge lastvogne med henblik på dækning af transportinfrastrukturomkostningerne⁽¹⁾ også motorvejsafgifter. Kommissionen foreslår, at afgifterne afpasses efter infrastrukturomkostningerne, pålægges uden forskelsbehandling og kun indføres for nye strukturer.

For tiden agter Kommissionen ikke at fremsætte forslag hverken på grundlag af gensidighedsprincippet eller på grundlag af gengældelsesprincippet.

I Kommissionens forslag tales der derimod om anvendelse overalt i Fællesskabet pr. 1. januar 1993 af områdeprincippet, ifølge hvilket transportvirksomheder skal betale for den rent faktiske benyttelse af infrastrukturerne i hver medlemsstat.

⁽¹⁾ Dok. KOM(87) 716.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2378/87**af Kenneth Collins (S—GB)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(22. februar 1988)**(89/C 111/07)***Om:** Direktiver om vandkvalitet

Har Kommissionen stiftet bekendtskab med den britiske regerings rapport om oprettelse af et offentligt kontrolorgan for den privatiserede vandforsyning (Det Offentlige Vandløbsvæsen, december 1987) og har den forvisset sig om, at forslagene i rapporten er fuldt ud i overensstemmelse med EF's politik for så vidt angår vandkvalitet?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Stanley Clinton Davis***(19. oktober 1988)*

Kommissionen har modtaget et eksemplar af det pågældende dokument — The National Rivers Authority: Regeringens politik for et offentligt kontrolorgan for en privatiseret vandforsyning. Efter at have undersøgt indholdet heraf, har Kommissionen bedt om nærmere forklaring på en række spørgsmål fra Det Forenede Kongeriges regering og afventer svar herpå.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2436/87**af Jose Gama (PPE—P)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(24. februar 1988)**(89/C 111/08)***Om:** EF-flaget

Kan Kommissionen oplyse, om samtlige medlemsstater har efterkommet bestemmelserne om anvendelsen af Fællesskabets flag og bomærke ved at flage med dette side om side med de nationale flag ved de indre og ydre grænser?

I benægtende fald, hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at sikre, at disse bestemmelser overholdes?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors***(15. december 1988)*

Medlemsstaterne begyndte at anvende Fællesskabets flag efter at EF-institutionerne i foråret 1986 havde truffet de interne beslutninger herom.

Siden da er dette flag, som takket være Europarådet allerede var ganske velkendt, endnu mere udbredt i Fælles-

skabets medlemsstater, hvilket Kommissionen er særdeles tilfreds med.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2456/87

af Jean-Marie Vanlerenberghe (PPE—F)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(24. februar 1988)

(89/C 111/09)

Om: EF-passet — afgifter og gyldighedsperiode

Ifølge oplysninger fra et stort nationalt dagblad ⁽¹⁾ er EF-passet syv gange dyrere i Frankrig end i Forbundsrepublikken Tyskland, hvor gyldighedsperioden er ti år, mens den i Frankrig kun er på fem år.

Kan Kommissionen bekræfte disse oplysninger og over for samtlige medlemsstater fastsætte afgiftens størrelse og gyldighedsperioden for EF-passet?

Er Kommissionen ikke af den opfattelse, at sådanne forskelle udgør en krænkelse af princippet om borgernes frie bevægelighed i Europa?

Mener Kommissionen ikke, at den i denne situation bør opfordre medlemsstaterne til at træffe foranstaltninger til harmonisering af betingelserne for udstedelse af EF-pas-set og dets gyldighedsperiode?

⁽¹⁾ Libération af 9. 1. 1988.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield**

(9. september 1988)

Kommissionen kender priserne for pas i medlemsstaterne. Den offentliggjorde således den 10. oktober 1985 en fuld-

stændig oversigt over disse priser i medlemsstaterne pr. 1. februar 1985 i sit svar på skriftlig forespørgsel nr. 328/85 af Johanna Maij-Weggen ⁽¹⁾.

Passets gyldighedsperiode er forskellig fra medlemsstat og til medlemsstat og kan også afhænge af, hvor lang en periode, indehaveren har ansøgt om. Der findes hovedsageligt fire ordninger:

- umiddelbar udstedelse af et pas, der er gyldigt for en enkel periode på ti på hinanden følgende år (f.eks. Det Forenede Kongerige og Irland)
- udstedelse af et pas, der indledningsvis er gyldigt i fem år, og som kan fornyes én gang i yderligere fem år (f.eks. Frankrig)
- udstedelse af et pas, der er gyldigt i fem år, uden mulighed for forlængelse af gyldighedsperioden
- udstedelse af et pas, hvis gyldighedsperiode afhænger af det multiplum af den årlige afgift, som indehaveren vælger at betale alt efter sit personlige behov, med en øverste grænse på fem år. Det kan fornyes én gang for et tilsvarende tidsrum (Italien).

Disse forskelle skyldes, at spørgsmålet om passets gyldighedsperiode henhører under medlemsstaternes kompetence. Kommissionen foreslog i sit svar på skriftlig forespørgsel nr. 2352/82 af Johanna Maij-Weggen ⁽²⁾, at det på nuværende stadium ikke var muligt at harmonisere gyldighedsperioden.

Dette er årsagen til, at en gyldig sammenligning af priserne for pas i alle medlemsstaterne kun kan foretages på grundlag af en gyldighedsperiode på ti på hinanden følgende år. Til det ærede medlems orientering viser den nedenstående tabel priserne for pas i de forskellige medlemsstater pr. 1. februar 1988 i national valuta og i ecu.

Pris for et pas pr. 1. februar 1988

	Pris i national valuta for et pas i ti år ⁽¹⁾	Pris i ecu ⁽²⁾	Pris i købekraftstandard ⁽³⁾
Luxembourg ⁽¹⁾	420—500 lfr. ⁽⁴⁾	9,27—11,57 ⁽⁴⁾	12,35—14,71
Tyskland ⁽⁵⁾	30 DM	14,53	15,08
Spanien ⁽⁷⁾	2 790 pta.	19,96	32,67
Det Forenede Kongerige ⁽⁸⁾	15 £	21,64	32,19
Portugal ⁽⁷⁾	5 280 esc.	31,25	79,88
Grækenland ⁽⁶⁾	5 448 dr.	33,06	67,26
Belgien ⁽⁶⁾	1 660—2 060 bfr. ⁽⁴⁾	38,42—47,67 ⁽⁹⁾	46,24—57,38
Irland ⁽¹⁾	30 Ir. £	38,65	49,83
Danmark ⁽¹⁾	400 dkr.	50,63	48,48
Nederlandene ⁽⁸⁾	166,5 hfl. ⁽¹⁰⁾	71,81 ⁽¹⁰⁾	86,72
Frankrig ⁽⁶⁾	700 ffr.	100,27	117,25
Italien ⁽⁶⁾	260 000 lire	170,85	230,50

⁽¹⁾ a) pris i alt for et pas med en samlet gyldighedsperiode på ti år, idet gyldighedsbetingelserne kan variere fra den ene medlemsstat til den anden: umiddelbar gyldighedsperiode på ti år, gyldighedsperiode på fem år, som derefter forlænges med yderligere fem år; gyldighedsperiode på fem år, hvorefter der udstedes et nyt tilsvarende pas; gyldighedsperiode på et år

b) vedrører kun den normale pris for et pas, særtaksterne for særlige persongrupper, f.eks. unge under 18 år og ældre over 65 år, eller afgiften for fremskyndet udstedelse er ikke medregnet

c) pris for det europæiske pas i de medlemsstater, som udsteder dette, og pris for det nationale pas i de andre medlemsstater.

⁽²⁾ Beregnet på grundlag af ecu-kursen pr. 12. februar 1988, offentliggjort i EFT nr. C 41 af 13. 2. 1988, s. 1.
^(2a) Købekraftstandard: Indeks for den økonomiske værdi af valutaer, uafhængigt af rent finansielt betonedede kurssvingninger.

⁽³⁾ Medlemsstater, der pr. 1. januar 1985 havde gennemført almindelig udstedelse af det europæiske pas som fastsat i resolutionerne af 23. juni 1981 og 30. juni 1982, vedtaget af repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i Rådet (EFT nr. C 241 af 19. 9. 1981, s. 1 til 7 og EFT nr. C 179 af 16. 7. 1982, s. 1 og 2.).

⁽⁴⁾ Variationen skyldes, at der i prisen indgår en kommunal afgift, som er forskellig fra kommune til kommune.

⁽⁵⁾ Beregnet på grundlag af den konvertible lfr.

⁽⁶⁾ Medlemsstater, der dags dato har gennemført almindelig udstedelse af den europæiske pas.

⁽⁷⁾ Medlemsstat, der senest den 1. januar 1989 skal udstede det europæiske pas i henhold til resolution vedtaget af repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer af 14. juli 1986 (EFT nr. C 185 af 24. 7. 1986, s. 1)

⁽⁸⁾ Medlemsstat, der endnu udsteder nationalt pas, selv om der var forpligtelse til at indlede udstedelse af det europæiske pas senest pr. 1. januar 1985 (jf. 3).

⁽⁹⁾ Udregnet på grundlag af kursen for den konvertible bfr.

⁽¹⁰⁾ Herunder en provinsafgift, der varierer fra provins til provins, og en kommunalafgift, der varierer fra kommune til kommune, som gennemsnitligt er af størrelsesordenen 15 hfl.

Der skal anføres følgende tre bemærkninger vedrørende disse priser:

a) Først og fremmest den meget store prisforskel fra 9 til 170 ECU: det italienske pas kan være op til 18 gange dyrere end det luxembourgiske pas.

b) Middelprisen i Fællesskabet ligger på mellem 30 og 40 ECU. Den anvendes af fire medlemsstater (Portugal, Grækenland, Irland og Belgien). Kun i fire medlemsstater ligger prisen klart herunder (Luxembourg, Spanien, Det Forenede Kongerige og Forbundsrepublikken Tyskland): Som anført af det ærede medlem,

koster det europæiske pas i sidstnævnte medlemsstat kun det halve af det laveste niveau for denne middelpris.

c) Endelig er den matematiske gennemsnitspris for et pas i Fællesskabet på 50,51 ECU. Kun fire medlemsstater anvender en pris, der ligger herover (Danmark, Nederlandene, Italien og Frankrig). Som anført af det ærede medlem, er prisen for det europæiske pas dobbelt så høj som dette matematiske gennemsnit i sidstnævnte medlemsstat, hvor passet i overensstemmelse med indholdet af den presseartikel, hvortil der henvises, er næsten 7 gange dyrere end det samme pas i Forbundsrepublikken Tyskland.

Kommissionen har adskillige gange haft lejlighed til at give udtryk for sin opfattelse, ifølge hvilken den alt for høje pris for passet kunne afholde borgerne fra at erhverve dette, som udgør det første symbol på, at alle borgerne i medlemsstaterne har et fælles tilhørsforhold til et og samme fællesskab ⁽¹⁾. Kommissionen har ligeledes betragtet det som uhensigtsmæssigt at gennemføre en prisstigning for passet samtidig med indførelsen af det europæiske pas ⁽²⁾.

Ikke desto mindre må man ikke glemme, at det i den gældende fællesskabsret ⁽³⁾ er fastsat, at Fællesskabets indre grænser kan overskrides »blot mod forevisning af et gyldigt pas eller identitetskort«. Identitetskortet koster i almindelighed mindre end et pas.

Eksistensen af et sådant identitetskort mindsker virkningerne af passets pris. Derfor kan man ikke sige, at denne pris har direkte og afgørende indflydelse på den frie bevægelighed. Man kan således vanskeligt slutte heraf i almindelighed, at passets pris udgør »en krænkelse af princippet om borgernes frie bevægelighed i Europa«.

Imidlertid findes der ikke et sådant identitetskort i fire medlemsstater (Danmark, Irland, Nederlandene og Det Forenede Kongerige). Således er passet det eneste dokument i henhold til fællesskabsretten, som tillader overskridelse af Fællesskabets indre grænser. I disse medlemsstater kan passets pris have en vis indflydelse på muligheden af i praksis at gennemføre den frie bevægelighed i Fællesskabet for disse landes statsborgere.

Mulighederne for en harmonisering af paspriserne blev ikke undersøgt under arbejdet, som resulterede i indførelsen af det europæiske pas ⁽⁴⁾. Som det ærede medlem fremhæver, svarer passets pris faktisk ikke til fremstillings- eller udstedelsesomkostningerne, men til en afgift til fordel for staten og i visse tilfælde også for de lokale myndigheder. I betragtning af, at der fortsat består store forskelle i paspriserne, vil Kommissionen tage perspektiverne for en harmonisering eller i det mindste af en gradvis tilnærmelse af paspriserne op til fornyet vurdering.

⁽¹⁾ EFT nr. C 334 af 23. 12. 1985.

⁽²⁾ EFT nr. C 189 af 14. 7. 1983.

⁽³⁾ Især: Svar på skriftlig forespørgsel nr. 1709/86 af Hans Poetschki (EFT nr. C 112 af 27. 5. 1987).

⁽⁴⁾ Især: Svar på skriftlig forespørgsel nr. 273/85 af Florus Wijsenbeek (EFT nr. C 259 af 10. 10. 1985).

⁽⁵⁾ Rådets direktiv 68/360/EWG af 15. oktober 1968 om afskaffelse af restriktioner om rejse og ophold inden for Fællesskabet for medlemsstaternes arbejdstagere og deres familiemedlemmer (EFT nr. L 257 af 19. 10. 1968, s. 13 til 16) og Rådets direktiv 73/148/EØF af 21. maj 1973 om ophævelse af rejse- og opholdsbegrænsninger inden for Fællesskabet for statsborgere i medlemsstaterne med hensyn til etablering og udveksling af tjenesteydelser (EFT nr. L 172 af 28. 6. 1973, s. 14 til 16). I henhold til Domstolens afgørelse (Dom af 31. janu-

ar 1984, Luisi og Carbone, forenede sager 286/82 og 26/83, samling 1984-1, s. 377 ff.) finder sidstnævnte direktiv også anvendelse på turister som modtagere af tjenesteydelser.

^(*) Især: Svar på skriftlig forespørgsel nr. 253/79 af Horst Seefeld (EFT nr. C 253 af 8. 10. 1979).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2486/87

af Alfred Lomas (S—GB)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(24. februar 1988)

(89/C 111/10)

Om: Situationen for cirkus- og tivoli-folket i Fællesskabet

Jeg er bekymret for cirkus- og tivoli-folket (omrejsende personer, der tjener til livets ophold ved at organisere og drive tivolier), der diskrimineres i EF. Disse mennesker har ikke samme rettigheder som andre befolkningsgrupper, f.eks. zigeunere.

Cirkus- og tivoli-folket rejser rundt med deres tivolier og bor i campingvogne i hele sæsonen. De har et voldsomt behov for jord, hvor de kan bygge faste boliger med ordentlige faciliteter, og hvor de kan bo i vintermånederne.

De savner navnlig permanente boliger til de ældre medlemmer af familierne, som ikke længere er i stand til at rejse, samt til børnene, således at disse kan få en god og solid uddannelse.

Mange cirkus- og tivoli-folk ejer jord og har behov for en byggetilladelse, så de kan bygge hus, mens andre ønsker at købe jord.

Europa-Parlament har behandlet et beslutningsforslag vedrørende zigeunere, som krævede, at disse behandledes ordentligt, at de ikke diskrimineres og at de får faste opholdssteder, hvilket nu er indeholdt i britisk lovgivning.

Er Kommissionen på baggrund af denne lovgivning enig i, at samme lovgivning burde omfatte cirkus- og tivoli-folket, således at disse opnår samme rettigheder som andre befolkningsgrupper?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marin

(26. oktober 1988)

Situationen i Fællesskabet for ikke-bofaste personer har været gjort til genstand for to undersøgelser, der er blevet gennemført på opfordring af Kommissionen, og som især har drejet sig om problemerne omkring undervisning af

børn og af sigøjnere og andre ikke-bofaste personer og børn af flodskippere, søfolk, cirkus- og tivolidfolk samt omrejsende handelsfolk. Kommissionen er i gang med at se nærmere på konklusionerne af disse undersøgelser med henblik på at få gennemført hensigtsmæssige foranstaltninger på uddannelsesområdet, bl.a. til fordel for de af det ærede medlem omtalte børn af cirkus- og tivolidfolk.

For så vidt angår retten til køb af jord og til opførelse af permanente boliger til brug i vintermånederne, har Kommissionen ikke kendskab til nogen lovmæssig forskelsbehandling af cirkus- og tivolidfolk eller omrejsende handelsfolk.

De fleste cirkus- og tivolidfolk er samlet i små selvstændige familievirksomheder, der er tilknyttet faglige sammenlutninger. Bortset fra spørgsmålet om skolegang, der for øjeblikket er til nærmere behandling, bør cirkus- og tivolidfolks sociale og økonomiske problemer (optagelse i folkeregister og udstedelse af næringsbrev, divergerende forsikrings- og sikkerhedsnormer osv.) normalt finde en tilfredsstillende løsning inden for rammerne af EF-Traktaten (fri udveksling af tjenesteydelser og fri bevægelighed for personer) og den gradvise gennemførelse af det fælles indre marked. I den forbindelse henvises det ærede medlem til svar på skriftlig forespørgsel nr. 962/87 af Anne-Marie Lizin (¹)

(¹) EFT nr. C 42 af 15. 2. 1988.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2588/87

af Horst Seefeld (S—D)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(9. marts 1988)

(89/C 111/11)

Om: Sikring af juridiske krav fra EF-borgere efter trafikuheld

Stadig flere borgere i Fællesskabet gør brug af deres ret til frit at bevæge sig inden for Fællesskabet. Desværre forøges ligeledes antallet af trafikuheld, hvori borgerne er indblandede uden for deres hjemland. Det sker ikke sjældent, at de pågældende af mangel på kendskab til det i det pågældende værtsland talte sprog og de der gældende eller af forsikringselskaberne praktiserede procedureregler ikke får opfyldt deres økonomiske krav.

Er Kommissionen rede til som led i sine bestræbelser på at gennemføre et borgernes Europa, i hvert fald så længe det europæiske forsikringsvæsen endnu ikke er harmoniseret, og så længe ingen europæisk forsikringsinstans sørger for, at borgeres rettigheder ikke formindskes, at udgive et vademecum på alle Fællesskabets sprog, hvor borgerne klart og utvetydigt orienteres om, hvilke skridt det er hensigtsmæssigt at tage i hver af de tolv medlemsstater efter et trafikuheld med henblik på varetægelse af egne rettigheder, og stille dette vademecum gratis til rådighed for alle borgere, som måtte ønske det?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af lord Cockfield

(8. november 1988)

Kommissionen deler det ærede medlems bekymring for varetægelsen af fællesskabets borgeres interesser, når disse blive indblandet i færdselsuheld uden for deres hjemland.

Kommissionen erkender, at borgere i Fællesskabet under sådanne omstændigheder kan komme i vanskeligheder som følge af sprogproblemer eller manglende kendskab til de lokale procedurer. Under sådanne forhold ville det være nyttigt med oplysningsmateriale, der kort og klart anskueliggør, hvilke foranstaltninger der bør træffes. Samtidig har motoriserede besøgende mulighed for at søge råd og vejledning hos deres hjemlige forsikringsselskab, mens ikke-motoriserede besøgende kan have tegnet en rejse- eller turistforsikring.

Før Kommissionen vil foretage en nøjere undersøgelse af behovet for og muligheden af at udsende en sådan håndbog (vademecum) af den type, der foreslås af det ærede medlem, og som det vil være dyrt og i teknisk henseende vanskeligt at fremstille og distribuere, vil den indhente udtalelser fra forsikringsbranchen og andre interesserede organer om det oplysningsmateriale, der allerede foreligger på nationalt plan for personer, der ønsker at rejse til udlandet.

Kommissionen vil underrette det ærede medlem og Europa-Parlamentets sekretariat om udfaldet af de nævnte undersøgelser.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2786/87

af Ben Visser (S—NL)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(25. marts 1988)

(89/C 111/12)

Om: Indhentning og forlængelse af opholdstilladelser i Frankrig

En nederlandsk statsborger, der siden 1957 har boet og arbejdet i Frankrig, har i departementet Seine og Marne problemer med at få sin opholdstilladelse forlænget. Indtil 1985 boede han blandt andet i Bordeaux og havde ingen problemer med at få opholdstilladelse. I september 1985 flyttede han til departementet Seine og Marne, hvor han anmodede om forlængelse af sin opholdstilladelse. Det er nu over to år siden, og han har endnu ikke fået sin opholdstilladelse forlænget. Ved en forespørgsel erfarede han, at præfekturet i Seine og Marne havde flere tusinde ansøgninger til behandling. Endvidere sondres der ikke mellem EF-borgere og borgere fra andre lande, hvilket er i modstrid med dekret 81-405 af 28. april 1981.

1. Er Kommissionen klar over, at der i de forskellige departementer i Frankrig føres forskellig politik med hensyn til opnåelse og forlængelse af opholdstilladelser?
2. Er det rigtigt, at den nuværende praksis i departementet Seine og Marne er i modstrid med dekret 81-405?
3. Agter Kommissionen at drage omsorg for, at EF-borgere, der har ret til at få meddelt opholdstilladelse i alle franske departementer, får denne meddelt inden for en rimelig frist?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marin**

(10. november 1988)

Fællesskabsbestemmelserne om udstedelse og fornyelse af opholdstilladelser for EF-borgere, der nyder godt af den frie bevægelighed for personer, er gennemført korrekt i de franske love og administrative bestemmelser, særlig dekret 81-405 af 28. april 1981.

Dersom den nederlandske statsborger, som det ærede medlem henviser til, mener, at de nævnte bestemmelser ikke er anvendt korrekt i hans tilfælde — hvilket Kommissionen ikke kan vurdere uden nærmere kendskab til den pågældendes forhold — må han gøre sine rettigheder gældende over for de franske kompetente myndigheder.

For at Kommissionen kan vurdere, om den pågældende kan påberåbe sig fællesskabsbestemmelserne om fri bevægelighed for personer, anmodes det ærede medlem om at tilsende den nøjagtige oplysninger om vedkommendes status (lønmodtager, selvstændig erhvervsdrivende, person uden for erhverv) tillige med en genpart af de dokumenter, der tjener som bevis for de vanskeligheder, der har været med de franske myndigheder. Dersom den anmeldte praksis skulle vise sig at være i strid med EØF-Traktatens bestemmelser, skal Kommissionen ikke undlade at handle i overensstemmelse med Traktatens artikel 169.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2812/87

af Carlos Robles-Piquer (ED—E)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(28. marts 1988)

(89/C 111/13)

Om: Igangsættelsen af arbejdet på ITER-projektet

Kommissionen har efter de seneste oplysninger allerede fået Rådets samtykke til at indgå aftalen om gennemførel-

se af projektet til udvikling af en international termonuklear eksperimentalreaktor (ITER) i samarbejde mellem EF, USA, Sovjetunionen og Japan.

Kan Kommissionen oplyse betingelserne for denne betydningsfulde aftale, tidsplanen, hvor arbejdet vil blive centraliseret, og navnlig hvordan det internationale hold af videnskabsmænd, som skal deltage i denne fase af projektet, vil blive sammensat? Kan den ligeledes oplyse hvilke kriterier der gælder for udpegningen af de europæiske videnskabsmænd, der skal indgå i det internationale team?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karl-Heinz Narjes**

(26. oktober 1988)

Med sin beslutning af 25. februar 1988 i medfør af Rådets afgørelse af 8. februar 1988 har Kommissionen ved brev til Den Internationale Atomenergiorganisation (IAEA) accepteret at forpligte Det Europæiske Atomenergifællesskab (Euratom) til at deltage i skitseprojekteringen af ITER. Eftersom de øvrige tre parter nu har gjort det samme, kan ITER-aktiviteterne formelt gå i gang.

Fireparti ITER-initiativet sigter mod et specifikt mål: Inden 1990 at foretage en skitseprojektering af ITER og koordinere F&U-aktiviteter til støtte herfor via en samarbejdsindsats blandt fire parter med samme status, og som yder lige store bidrag.

Aftalen om deltagelse, som omfatter kommissoriet for skitseprojekteringsaktiviteterne er under afventning af dens snarlige offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* blevet fremsendt direkte til det ærede medlem og til Europa-Parlamentets sekretariat.

Det meste af projekteringen og det hermed forbundne udviklingsarbejde vil finde sted i de fire parters egne laboratorier og vil blive koordineret af et forretningsudvalg (fire medlemmer) under tilsyn af ITER-Rådet (otte medlemmer). Det første møde i ITER-Rådet fandt sted i Wien i slutningen af april 1988. Aktiviteterne påbegyndtes den 2. maj 1988. Garching er blevet valg som det tekniske hovedsæde for påbegyndelsen af det fælles arbejde, som skal udføres hvert år af ca. ti eksperter for hver af de fire parter gennem en periode på adskillige måneder.

Det hold, som udvælges til Euratoms deltagelse i skitseprojekteringen, vælges af Euratoms medlem af ITER-forretningsudvalget inden for Fællesskabets fusionsprogram på grundlag af de pågældendes specifikke kompetence, så alle nødvendige forskningsområder dækkes.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2832/87
af Gijs de Vries (LDR—NL)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(28. marts 1988)
(89/C 111/14)

Om: Fransk radiospredningslov

1. Til trods for Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel nr. 667/86 ⁽¹⁾ synes de nye franske gennemførelsesbestemmelser til medieloven af 30. september 1986 at operere med den såkaldte dobbeltkvota (60 % af programmerne skal stamme fra EF-medlemsstaterne, og 50 % af programmerne skal have fransk som originalsprog), hvis formål er at begrænse videretransmission af programmer fra andre medlemsstater via kabel. Er Kommissionen enig i, at dette er en overtrædelse af EØF-Traktaten og navnlig samme traktats artikel 50 og 62? Agter Kommissionen derfor at indlede den i Traktatens artikel 168 omhandlede procedure?

2. Den 17. januar 1988 offentliggjorde CNCL (Commission nationale de la Communication et les Libertés — statslig kommission for kommunikation og pressefrihed) et notat indeholdende en fortolkning af, hvad der forstås ved et program med fransk som originalsprog, hvilket bl.a. omfatter fransk deltagelse i finansieringen og produktionen af sådanne programmer i Frankrig. Er Kommissionen ligeledes enig i, at denne fortolkning er uforenelig med EØF-Traktaten?

⁽¹⁾ EFT nr. C 112 af 27. 4. 1987, s. 3.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield
(17. november 1988)

1. I artikel 26 i den franske anordning nr. 87-796 af 29. juli 1987 om transmission af radio- og tv-programmer via kabel er det foreskrevet, at »for så vidt angår de film, og andre radio- og tv-programmer, der på årsbasis tilbydes offentligheden, skal

- a) mindst 60 % have oprindelse i Fællesskabet
- b) mindst 50 % af dem være programmer med fransk som originalsprog«.

Hvad angår kvoten på 50 % for programmer med fransk som originalsprog kan denne bestemmelse have en restriktiv virkning for den frie udveksling af udsendelser inden for Fællesskabet, hvilket er forbudt i henhold til EØF-Traktatens artikel 59, i det omfang bestemmelsen anvendes til at begrænse franske kabel-distributionsselskabers retransmission af radio- og tv-programmer, der stammer fra andre medlemsstater, som på nuværende tidspunkt ikke har vedtaget en sådan kvote. På dette punkt har Kommissionen derfor besluttet at iværksætte

den i Traktatens artikel 169 fastsatte procedure. Desuden er Kommissionen i færd med at undersøge gennemførelsesbestemmelserne vedrørende den kvote på 60 %, der gælder for fællesskabsprogrammer i forbindelse med retransmission via kabel af udsendelser fra andre medlemsstater. I denne henseende har Kommissionen noteret sig, at de franske myndigheder har indvilget i at afgive den ønskede bekræftelse, hvoraf det fremgår, at de nævnte bestemmelser »ikke omfatter selskaber, der sender fremmedsprogede film uden franske undertekster, og heller ikke udsendelser, der transmitteres fra udlandet og normalt modtages via antenner i områder, der ikke er dækket af kabelnettet«.

2. For så vidt angår CNCL's beslutning af 31. december 1987 ⁽¹⁾ vedrørende visse af de termer eller udtryk, der anvendes om tv-programmer, skal det indledningsvist understreges, at denne beslutning gælder enhver transmission af radio- og tv-udsendelser, som skal overholde en vis kvote for programmer med fransk som originalsprog, hvad enten det drejer sig om kabelnet eller nationale transmissionsselskaber. Hvad angår de førstnævnte har Kommissionen til hensigt at bestride princippet om gennemførelse af en sådan kvote (jf. ovenfor). Hvad angår sidstnævnte skal det tilføjes, at CNCL har defineret, hvad der forstås ved tv-programmer med fransk som originalsprog, nemlig enten et program, der i sin helhed er produceret i en fransksproget originalversion, eller et program, der opfylder en række betingelser, f.eks. at den producerende virksomhed har hjemsted i Frankrig, at den franske andel af udgifterne ligger på mindst 25 %, at produktionsudgifterne i Frankrig udgør mindst 25 %, at franske statsborgere har deltaget i et omfang svarende til den franske økonomiske støtte, og at der er udført tekniske opgaver i Frankrig. På samme måde gælder det for musik af fransk oprindelse, at »når der er tale om sang, er fortolknings sproget det afgørende. Ved enhver form for instrumental musik er det derimod komponistens nationalitet, der skal tages i betragtning«.

Formålet med disse kriterier er at forhindre, at visse i Frankrig hjemmehørende radiotransmissionsselskaber indregner programmer fra andre EF-medlemsstater i opgørelsen over kvoten for programmer med fransk som originalsprog. Dette bekræftes i øvrigt af de oplysninger, som Kommissionen har modtaget.

Indførelsen af betingelser, som foreskriver, at såfremt programmernes originalversion ikke i deres helhed er produceret på fransk, skal de dog have et vist tilhørsforhold til Frankrig for at kunne indgå i kvoten af programmer med fransk som originalsprog, vil kunne begrænse mulighederne for, at virksomhederne i Fællesskabet har udnyttet den frie udveksling af varer og tjenesteydelser (jf. EØF-Traktatens artikel 30 og 59). Kommissionen har derfor besluttet på dette punkt at iværksætte den i Traktatens artikel 169 fastsatte procedure.

⁽¹⁾ Den Franske Republiks statstidende (Journal Officiel) af 13. 1. 1988.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2863/87**af Concepcio Ferrer I Casals (PPE—E)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(28. marts 1988)**(89/C 111/15)*

Om: Beskyttelse af miljøet og støtte til udstyr til varmekraftværker

For nylig har der i Cataluna været ført sag mod ejerne af varmekraftværket Cercs (Bergueda-Barcelona) på grund af, at svovldioxidemissionerne som følge af værkets drift helt klart forårsager uoprettelig skade på skovarealerne i det pågældende område samt måske også medfører lidelser for mennesker.

Selskabet, der ejer kraftværket, har erkendt emissionernes skadelige virkninger, som igen resulterer i fænomenet sur nedbør. Den har ligeledes påpeget, at dette kun vil kunne afhjælpes ved installering af filtre, men at de dermed forbundne høje omkostninger udelukker denne løsning. Ifølge virksomheden ville disse omkostninger gøre kraftværkets drift urentabel og følgelig indebære tab af arbejdspladser.

1. Agter Kommissionen at tage skridt til at forhindre forhold, som helt klart er i modstrid med lovgivningen vedrørende beskyttelse af naturen og forureningsbekæmpelse?
2. Har Kommissionen opført eller agter den at opføre poster på budgettet eller på anden måde yde støtte til varmekraftværker, som gør det lettere for dem at installere det nødvendige udstyr til at forhindre forurening forårsaget af svovldioxidemissioner?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Stanley Clinton Davis**

(14. oktober 1988)

1. Kommissionen har besluttet, at der skal lægges stor vægt på gennemførelsen af miljølovgivningen som led i det fjerde handlingsprogram på miljøområdet, således at EF-direktiverne om miljøbeskyttelse gennemføres fuldt ud i alle medlemsstaterne. Rådet har tilsluttet sig denne målsætning i sin resolution om det fjerde handlingsprogram ⁽¹⁾.

I henhold til EØF-Traktatens artikel 155 skal Kommissionen drage omsorg for gennemførelsen af Traktatens bestemmelser og af de bestemmelser, som med hjemmel i denne træffes af institutionerne.

Af de forskellige forholdsregler, som Kommissionen kan træffe med henblik på en fuldstændig gennemførelse af miljødirektiverne, kan den vælge at indlede overtrædelsesproceduren, som nævnt i Traktatens artikel 169.

Det ærede medlem kan finde resultaterne af de formelle procedurer i henhold til Traktatens artikel 169 i Kommissionens fjerde årsberetning til Europa-Parlamentet om Kommissionens kontrol med gennemførelsen af Fællesskabets retsfor skrifter.

Det er Kommissionens opfattelse, at de forhold, som det ærede medlem omtaler, udgør en overtrædelse af direktiv 80/779/EØF om grænseværdier for SO₂ og svævestøv i luften. Kommissionen vil derfor tage sagen op med den spanske regering.

2. Kommissionen sender et eksemplar af arbejdsdokumentet »Fællesskabets Finansielle Interventioner (støtte og lån) på Energiområdet i 1986 ⁽²⁾ til det ærede medlem og til Europa-Parlamentets generalsekretariat.

⁽¹⁾ EFT nr. C 289 af 29. 10. 1987, s. 3.

⁽²⁾ SEC(88) 150.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2872/87**af Llewellyn Smith (S—GB)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(28. marts 1988)**(89/C 111/16)*

Om: Forskning og udvikling af alternative energikilder og rationel udnyttelse af energi

Kan Kommissionen give oplysninger om eventuelle beretninger, hvori den mulige anvendelse af vedvarende energikilder i EF analyseres? Hvilke andre foranstaltninger træffes der for at anspore medlemsstaterne til at udnytte resultaterne af projekter.

Kan Kommissionen oplyse på hvilket grundlag bølge-energi projekter i vid udstrækning har været udelukket fra finansiering af forskning, udvikling og forsøgsprojekter.

Kan Kommissionen oplyse, hvorvidt dens beføjelser går med hensyn til at overbevise eller forpligte medlemsstaterne til at følge Kommissionens henstillinger.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karl-Heinz Narjes**

(26. september 1988)

1. Inden for rammerne af de flerårige F&U-programmer inden for ikke-nukleare energiformer, har Kommissionen siden 1975 iværksat flere evalueringsundersøgelser af de muligheder, som de mest lovende alternative energikilder, indebærer.

De fleste af disse projekter er blevet gennemført i samarbejde med medlemsstaternes institutioner.

Kommissionen oversender en liste over de vigtigste rapporter om disse programmer direkte til det ærede parlamentsmedlem og Europa-Parlamentets Generalsekretariat.

Desuden har Rådet for nylig vedtaget en henstilling af mere generel art på grundlag af et forslag fra Kommissionen (KOM(87) 432 endelig udg.), som går ud på at øge udnyttelsen af vedvarende energiformer i Fællesskabet.

2. I betragtning af de finansielle midler, der er til rådighed på dette område, har Kommissionen måttet koncentrere sig om de mest generelle sektorer, som er af interesse for alle medlemsstater.

Bølgeenergien er afledt af vinden og kan kun yde et væsentligt energibidrag i de lande, der ligger ud til Atlanterhavet. Derfor er de forskellige F&U- og demonstrationsprogrammer i overensstemmelse med Kommissionens forslag blevet besluttet i Rådet, uden at der er blevet vedtaget aktioner på dette område.

Det er Kommissionens plan, at opfølgning og analyse af den nyeste udvikling inden for denne teknologi i medlemsstaterne, Japan og USA, skal medtages i det fjerde F&U-program vedrørende ikke-nukleare energiformer (1989—1992).

En undersøgelse, som Kommissionen har gennemført på fællesskabsplan har desuden i forbindelse med eventuelle demonstrationsprojekter vist, at det er for tidligt at iværksætte en aktion, når man ikke i tilstrækkelig grad har undersøgt de problemer, der stadig findes på F&U-niveauet.

3. Medlemsstaterne giver regelmæssigt Kommissionen meddelelse om de foranstaltninger, der er truffet eller planlægges truffet inden for det område, der falder ind under henstillingerne samt de opnåede eller forventede virkninger af disse foranstaltninger; i denne forbindelse tilrettelægger Kommissionen regelmæssigt på eget initiativ eller efter anmodning fra en medlemsstat møder, hvor der udveksles erfaringer på fællesskabsplan, således at det sikres, at der er sammenhæng mellem disse foranstaltninger.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2888/87

af Willy Kuijpers (ARC—B)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(8. april 1988)

(89/C 111/17)

Om: Sur nedbør i Storbritannien

Ifølge en rapport, som for nylig er offentliggjort af miljøorganisationen Greenpeace, er Det Forenede Kongerige det EF-land, hvis træer lider mest under følgerne af den sure nedbør. Det anføres, at 40 % af egetræerne er syge, og at endnu flere bøgetræer er angrebet.

Endvidere skader biltrafikken og den forældede industri i Storbritannien skove og søer i hele Europa; blandt de hårdest ramte er Nederlandene, Forbundsrepublikken Tyskland og Schweiz.

Kan Kommissionen oplyse, om den har kendskab til denne rapport, og hvilke konsekvenser den agter at drage heraf på baggrund af de katastrofale miljøskader fremkaldt af den sure nedbør og dens grænseoverskridende karakter.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen

(8. november 1988)

Kommissionen har gjort sig bekendt med den rapport, det ærede parlamentsmedlem nævner.

Inden for de sidste år har den iværksat flere foranstaltninger for at øge skovenes beskyttelse mod luftforurening. Foranstaltningerne består for det første i en observation af skaderne på skovene, for at omfanget og årsagerne kan bestemmes og skaderne bekæmpes; for det andet består foranstaltningerne i en reduktion af luftforureningen ved kilden.

Observation af skaderne på skovene

Kommissionen råder nu over resultaterne af en første delserie af observationer, som blev gennemført i 1987, og som gjaldt skovenes sundhedstilstand i Fællesskabet (nåle-/bladtab). Observationerne blev gennemført i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 3528/86 (*) om beskyttelse af skovene i Fællesskabet mod luftforurening. I Det Forenede Kongerige blev de gennemført af de britiske skovmyndigheder.

Eftersom det kun er et begrænset antal træer, der er genstand for observation i det enkelte land, og da observationerne kun gælder et enkelt år, er det for tidligt at opstille tal på dette grundlag over de skader, luftforureningen forvolder i Det Forenede Kongerige, især når der tages hensyn til, at nåle-/bladtabet ikke er særlig specifikt som symptom på ødelæggelse på grund af luftforurening.

EF-observationsnettet kan med den nuværende udformning (enheder på 16 × 16 km) foreløbigt kun give resultater, som har betydning for Fællesskabet som helhed, men ikke på nationalt og dermed heller ikke på regionalt plan.

Med et net, hvor observationsområderne ligger tættere, kan det sikkert opnås, at oplysninger, som indsamles på lavere geografisk plan, bliver mere repræsentative.

Selvom de første resultater endnu er særdeles ufuldstændige, tillægger Kommissionen dem dog den største værdi. De bekræfter klart, at observationerne må videreføres og intensiveres.

Bestemmelse af de observerede skader på skovene

På nuværende stadium er Kommissionen således endnu ikke i stand til med sikkerhed at fastslå årsagerne til de observerede skader. Ifølge konklusionerne fra talrige seminarer og kollokvier herom, må en af hovedårsagerne til skaderne ses i sammenhæng med luftforureningen, og Kommissionen ønsker derfor, at luftforureningens følger for skovne indkredsnes bedre. Derfor har den navnlig i henhold til forordning (EØF) nr. 3528/86 og med støtte fra medlemsstaterne fortsat gennemført praktiske foranstaltninger, hvis sigte er at øge tilsynet med udviklingen i skovenes sundhedstilstand og forbedre metoderne til observation af skaderne og bestemmelse af deres årsager med særlig vægt på luftforureningen.

I denne sammenhæng bidrager den ligeledes til, at der udvikles metoder til udbedring af beskadigede skove.

Desuden agter Kommissionen i forbindelse med det skovbrugsprogram, den gav meddelelse om i sit nylige »skovmemorandum«⁽¹⁾, snarest at foreslå Rådet foranstaltninger, der skal udbygge EF-indsatsen for skovenes beskyttelse mod luftforurening.

Skovene i Det Forenede Kongerige vil således ligesom skovene i de øvrige medlemsstater drage fordel af denne indsats.

Reduktion af luftforureningen ved kilden

Kommissionen har desuden gjort en betydelig indsats for at gribe ind ved kilden over for de forhold, der bidrager til luftforureningen, og som derfor medfører skader på skovene.

Den konstaterer med tilfredshed, at der nylig er blevet vedtaget en række direktiver, som fastsætter en yderligere begrænsning af de forurenende stoffer fra motorkøretøjers udstødningsgas, Rådets direktiv 88/76/EØF af 3. december 1987 om ændring af direktiv 70/220/EØF om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om foranstaltninger mod luftforurening forårsaget af udstødningsgas fra motorkøretøjer⁽²⁾. Der er andre forslag under udarbejdelse med henblik på at udbygge disse bestemmelser yderligere.

Den agter at lægge særlig vægt på, at medlemsstaterne reelt gennemfører direktiv 84/360/EØF⁽³⁾ om bekæmpelse af luftforurening fra industrianlæg, i betragtning af den indflydelse, som en sådan forurening kan have på skovene.

Den noterer med tilfredshed, at Rådet under samlingen 17. juni 1988 nåede til enighed om forslaget til direktiv om store brændselsanlæg⁽⁴⁾.

Endelig minder Kommissionen om, at der i forbindelse med de flerårige forsknings- og udviklingsprogrammer på miljøområdet (1986—1990)⁽⁵⁾ er samordnede aktioner i

gang, bl.a. vedrørende fysiske og kemiske luftforurenende stoffers adfærd og deres virkninger på økosystemerne.

⁽¹⁾ EFT nr. L 326 af 21. 11. 1986, s. 2.

⁽²⁾ Dok. KOM(85) 792 endelig udg. og dok. KOM(86) 26 endelig udg.

⁽³⁾ EFT nr. L 36 af 9. 2. 1988, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 188 af 16. 7. 1984, s. 20.

⁽⁵⁾ Dok. KOM(83) 704 endelig udg., dok. KOM(85) 47 endelig udg.

⁽⁶⁾ EFT nr. L 159 af 14. 6. 1986, s. 34.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2953/87

af Willy Kuijpers (ARC—B)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(14. april 1988)

(89/C 111/18)

Om: Dioxin i kaffefiltre

Ifølge en undersøgelse foretaget af den tyske sundhedsstyrelse i Vestberlin indeholder kaffefiltre små mængder dioxin, der er et meget farligt kræftfremkaldende stof, som navnlig angriber leveren og huden. Ifølge styrelsen findes »Seveso-giften« (formel 2, 3, 7, 8-TCDD) i papir og i andre produkter fremstillet af cellulose.

Halvdelen af dioxinen i kaffefiltrene optages ifølge undersøgelsen i kaffen.

Kommissionen bedes meddele, om disse oplysninger er korrekte, hvilke mængder dioxin det drejer sig om, hvilke mulige skadelige virkninger der er tale om, og hvilke alternative muligheder der er eller kan blive tale om?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield**

(19. oktober 1988)

Kommissionen har kendskab til de målinger, Bundesgesundheitsamt i Berlin har foretaget af dioxin i papir, herunder navnlig kaffefiltre: dioxinindholdet ligger i området ppt, dvs. nogle få pico-gram papir.

»Bundesgesundheitsamt Pressedienst« af 17. februar 1988 erklærede, at disse rester af kaffefilterpapir, der optages i kaffen, ikke kunne indebære nogen sundhedsrisiko.

Der er naturligvis mange muligheder for at filtrere kaffe uden brug af papirfilter, disse alternative muligheder varierer med hensyn til effektivitet, pris og bekvemmelighed.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 8/88
af John McCartin (PPE—IRL)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(22. april 1988)
(89/C 111/19)

Om: Betydningen af »sterlingområdet« i EF-sammenhæng

En af mine vælgere fik ved Voldgiftsretten i Nordirland medhold i en sag, han havde anlagt om ikke-levering af varer købt i Nordirland. Retten fastslog, at sagsøger var berettiget til tilbagebetaling af købsprisen plus dækning af omkostninger. Købsprisen fik han godtgjort, men det lykkedes ham ikke at få godtgjort omkostningerne. Han sendte derfor Fogedkontoret i Belfast en begæring om tvangsinddrivelse af sit pengekrav, men fik at vide, at han, da han ikke var bosiddende i »sterlingområdet«, måtte henvende sig til en advokat for at få inddrevet sit pengekrav.

Det er kun et lille beløb, det drejer sig om, men det er det tilgrundliggende princip, som min vælger er interesseret i at få belyst, da han føler sig diskrimineret som EF-borger.

Kan Kommissionen på baggrund af disse oplysninger udtale sig om den foreliggende sag?

Hvorledes anvendes EF-retten generelt i sager af denne art og hvad er Kommissionens holdning til de juridiske problemer i forbindelse med tvangsfuldbyrdelse af domme og betydningen af »sterlingområdet« i EF-sammenhæng?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield
(13. december 1988)

Kommissionen er i færd med at sammenholde kendsgerningerne i den sag, der er rejst af det ærede medlem, med de af fællesskabsrettens bestemmelser, som måtte have betydning for det pågældende område. Den vil snarest belejligt tage stilling til eventuelle foranstaltninger for at sikre overholdelse af fællesskabsretten og vil orientere det ærede medlem herom.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 79/88
af Horst Seefeld (S—D)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(10. maj 1988)
(89/C 111/20)

Om: Ensartet EF-dokument for varetransport på tværs af grænserne

Speditører klager over, at indførelse af et ensartet EF-dokument for varetransport på tværs af grænserne hidtil

hverken har ført til en hurtigere udfærdigelse heraf eller til en forenkling af tolddeklareringen. Tværtimod blev det gennem en bank konstateret, at den anvendte arbejdstid er blevet længere og udfyldelsen af formularerne vanskelige (¹).

Kender Kommissionen til klager herover eller problemer af denne art? Er den enig heri? Vil den forenkle fremgangsmåden og derved forbedre den?

(¹) Udtalelse fra Forbundsforbundet for Spedition og Oplagring i Forbundsrepublikken Tyskland (Tysk Transportavis den 23. 2. 1988).

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield
(22. september 1988)

Kommissionen er blevet gjort bekendt med den kritik, som visse speditører har fremført vedrørende anvendelsen fra den 1. januar 1988 af det administrative enhedsdokument, især rapporten fra det pågældende tyske erhvervsforbund.

Denne rapport omhandler to reformer, som blev iværksat samme dato, dels enhedsdokumentet, dels Det Harmoniserede Varebeskrivelses- og Varenomenklatorsystem. Det er klart, at nødvendigheden af at anvende nye varekoder har kunnet føre til en mere langsommelig udfyldelse af formularerne, samtidig med at brugerne har måttet vænne sig til en ny formular. Kommissionen konstaterer imidlertid, at gennemførelsen af reformen generelt er gået godt, og at enhedsdokumentet er blevet vel modtaget af de økonomiske beslutningstagere.

Hvis man undersøger de forskellige formularer, der blev benyttet før 1988, kan man ganske vist konstatere, at visse er mere enkle eller indeholder færre elementer end enhedsdokumentet. Dette følger direkte af Rådets beslutning i 1985 om at indføre et dokument, der skulle være ens for alle administrative procedurer og for alle typer varer. Der skal i den forbindelse gøres opmærksom på, at enhedsdokumentet har erstattet mere end 150 forskellige formularer i Fællesskabet.

Der skal ligeledes gøres opmærksom på, at mere end halvdelen af oplysningerne i formularen er fakultative for medlemsstaterne, og at disse ved Rådets vedtagelse af reformen vedrørende enhedsdokumentet forpligtede sig til gradvis at begrænse anvendelsen af disse fakultative oplysninger.

Enhedsdokumentet er kun et middel til at viderebringe de oplysninger, der kræves i samhandelen mellem medlemsstaterne i forbindelse med de formaliteter, der stadig anvendes som led i denne samhandel. Det er klart, at denne formular generelt vil falde bort i samhandelen mellem medlemsstaterne ved ophævelsen af formaliteterne ved grænsepassage inden for Fællesskabet pr. 31. december 1992 i henhold til Traktaten, ændret ved Den Europæiske Fælles Akt.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 117/88
af Andrew Pearce (ED—GB)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(17. maj 1988)
(89/C 111/21)

Om: ESF-bevillinger til kvinders rettigheder

1. Hvilke projekter i Det Forenede Kongerige, som vedrørte kvinders rettigheder, har Den Europæiske Socialfond godkendt i februar 1988?
2. Hvilke beløb drejede det sig om for de enkelte projekters vedkommende? Af hvilken art var disse projekter, og hvor var de placeret? Hvor mange kvinder vil få gavn af de enkelte projekter?
3. Hvilke budgetoverførsler blev gennemført i februar 1988 under ESF?
4. Hvilke budgetkonti under dette kapitel på budgettet for 1987 blev ikke fuldt udnyttet, og hvilke konti slog ikke til?
5. Hvilke overførsler fandt sted mellem de enkelte konti under dette kapitel på budgettet for 1987?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Nicolas Mosar
(10. november 1988)

1. Kommissionen godkendte ansøgningerne om tilskud fra Socialfonden for regnskabsåret 1988 den 15. december 1987, den 29. april 1988 og den 23. juni 1988.

Tilskudsbeløbet til Det Forenede Kongerige androg 607,28 mio ECU (svarede til 405,33 mio £), hvoraf 28,13 mio ECU gik til foranstaltninger med henblik på kvinders erhvervsuddannelse, ansættelse i ekstraordinært oprettede stillinger eller etablering som selvstændige erhvervsdrivende på områder, hvor de er underrepræsenterede.

I Det Forenede Kongerige var der i 1988 i alt 653 000 personer, heraf 285 000 kvinder, der deltog i de erhvervsuddannelses- og beskæftigelsesforanstaltninger, der blev ydet tilskud til.

2. En fortegnelse over de godkendte tilskudsansøgninger er sendt direkte til det ærede medlem samt til Europa-Parlamentets generalsekretariat.

3. De samlede tilskudsbeløb for hele fællesskabet beløb sig i regnskabsåret 1988 til 3 179,29 mio ECU, hvoraf 607,28 mio ECU gik til Det Forenede Kongerige (jf. punkt 1).

4. og 5. Rådet foretog en overførsel på 60 mio ECU fra kapitel 61 (specifikke foranstaltninger) til kapitel 60 (ge-

nerelle foranstaltninger), hvilket gjorde det muligt at anvende 98,82 % af de samlede disponible forpligtelsesbevillinger.

Anvendelsesgraden for de på budgettet opførte bevillinger, de automatisk fremførte bevillinger og de genanvendte frigørelser andrager pr. budgetkonto:

konto 6000 98,35 %,
 konto 6001 99,73 %,
 konto 6010 97,17 %,
 konto 6011 99,02 %,
 konto 6100 96,30 %.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 208/88
af Christopher Jackson (ED—GB)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(25. maj 1988)
(89/C 111/22)

Om: Obligatorisk forsikring for udenlandske golfspillere i Spanien

Den spanske golfsammenslutning har tilsyneladende besluttet, at samtlige udenlandske spillere, som ikke er i besiddelse af den normale årslicens, skal udtage en midlertidig licens, som kan fås i samtlige golfklubber. Denne midlertidige licens udgør en forsikring og dækker spillerne i tilfælde af uheld i forbindelse med spil på spansk territorium, uanset om de allerede er dækket af en anden forsikring.

Licensen koster 150 pta./dag eller 750 pta./uge.

Er denne særlige afgift, som udelukkende pålægges udenlandske gæster, i overensstemmelse med EF-retten?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield
(12. december 1988)

Det forhold, at en medlemsstat gør udøvelsen af en eller anden sportsgren betinget af, at der for udøveren er tegnet en ansvars- og ulykkesforsikring, er ikke i strid med fællesskabsretten.

Et krav til personer fra andre medlemsstater om at tegne en sådan forsikring som betingelse for at udøve en given sport, når de af den pligtige forsikring omfattede risici allerede er forsikret af den pågældende på en måde, der er i overensstemmelse med de betingelser, som medlemsstaten kræver opfyldt af den omhandlede pligtige forsikring, og når den forsikrede kan bevise dette, kunne imidlertid

meget vel vise sig at være i strid med Traktatens principper.

Kommissionen er i færd med at undersøge dette forhold for Fællesskabet som helhed.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 229/88

af Diemut Theato (PPE—D)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(25. maj 1988)

(89/C 111/23)

Om: Tilbagebetaling fra medlemsstaterne af uretmæssigt modtagne midler

Ved efterforskning og opklaring af bedragerier på nationalt plan er der også konstateret bedrageri med midler tildelt af EF, især i forbindelse med samfinansieringsprojekter under strukturfondene.

1. Kan Kommissionen oplyse, hvorvidt disse EF-midler er tilbagebetalt til Fællesskabet, og hvor hurtigt efter domsafsigelse i medlemsstaterne?
2. Beregnes der renter af de uretmæssigt modtagne midler, og i bekræftende fald til hvilken rentesats?
3. Hvor stort beløb udgør disse morarenter for de seneste fem år?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors

(19. december 1988)

I medfør af forordningerne om de enkelte strukturfonde sikrer Kommissionen sig ved egne kontrolforanstaltninger og på grundlag af oplysninger fra medlemsstaterne, at fællesskabsmidlerne anvendes til de forudsete formål. Er det ikke tilfældet, anmodes der, uanset om det drejer sig om bedrageri eller ej, om tilbagebetaling af de uretmæssigt udbetalte beløb. Der beregnes på nuværende tidspunkt ikke renter af sådanne tilbagebetalte beløb.

I forslaget om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2052/88 om strukturfondsreformen⁽¹⁾ har Kommissionen i artikel 25, stk. 3, i forslaget til samordningsforordning fastsat, at ethvert beløb, der giver anledning til tilbagesøgning som fejlagtigt udbetalt, skal tilbagebetales til Kommissionen, og at der kan beregnes morarenter for forsinkelser i tilbagebetalingen.

⁽¹⁾ Dok. KOM(88) 500 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 319/88

af Luc Beyer de Ryke (LDR—B)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(3. juni 1988)

(89/C 111/24)

Om: Udbredelse af RU 486 i Frankrig — en abortfremkaldende pille og de etiske aspekter af prævention

Franske forskere har opfundet og fremstillet et stof — RU 486 —, som er et molekyle med antiprogesteronegenskaber, og som derfor virker svangerskabsafbrydende. Der er til det franske sundhedsministeriums kommission for markedsføringstilladelser indsendt ansøgning om salg af produktet, som fremstilles af Roussel-Uclaf-laboratorierne under betegnelsen RU 486 (mifepriston eller mifegyn).

Har Kommissionen kendskab til eksistensen af et sådant produkt?

Mener Kommissionen ikke på baggrund af forskellene i medlemsstaternes lovgivninger på dette specielle og følsomme område, at det set i lyset af gennemførelsen af det indre marked i 1992 er nødvendigt at lade en etisk ekspertkommission (som allerede findes i nogle medlemsstater) undersøge de økonomiske og samfundsmæssige aspekter i forbindelse med salget af et sådant produkt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield

(15. september 1988)

Ja. Kommissionen vil gerne henvise det ærede medlem til sit svar på skriftlig forespørgsel nr. 2495/87 af Raymonde Dury⁽¹⁾ og sine svar på mundtlig forespørgsel H-988/87 af Bryan Cassidy og H-104/88 af Derek Prag, som den gav under Parlamentets spørgetid i mødeperioden i april⁽²⁾ og maj⁽³⁾.

Kommissionen er opmærksom på de komplekse etiske og moralske spørgsmål, som kan opstå ved den fremtidige brug af medicinalprodukter til afbrydelse af svangerskab, men er af den opfattelse, at disse spørgsmål fortsat bør løses på nationalt plan. Kommissionen mener ikke, at en indbyrdes tilnærmelse af de nationale bestemmelser om forebyggelse og afbrydelse af svangerskab er nødvendig for fuldendelsen af det indre marked.

⁽¹⁾ EFT nr. C 1 af 2. 1. 1989, s. 1.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger nr. 2-364 (april 1988).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger nr. 2-365 (maj 1988).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 365/88**af Horst Seefeld (S—D)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(9. juni 1988)**(89/C 111/25)**Om: Jernbanenettet i Spanien*

Efter den alvorlige jernbaneulykke i Spanien, hvor ti børn, fire lærere og en chauffør mistede livet samt flere mennesker såredes da en bus stødte sammen med et tog på strækningen Barcelona-Zaragoza, rejstes der hårde anklager imod jernbaneselskabet. I den tyske presse påstod man bl.a., at Spanien har et jernbanenet »som i den tredje verden«. Kan Kommissionen oplyse,

1. om sådanne anklager er berettigede?
2. om det er påpeget, at det spanske jernbanenets tilstand giver anledning til bekymring?
3. om der er planer om at forbedre det spanske jernbanenet og i bekræftende fald hvorledes?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Stanley Clinton Davis**

(14. september 1988)

Selv om ulykken for nylig i Spanien, hvor et tog og en bus stødte sammen, har rystet offentligheden, er der, så vidt Kommissionen ved, intet, der i øjeblikket giver anledning til direkte at drage de spanske jernbaner (RENFE) til ansvar angående jernbanesikkerhedspolitikken.

Det spanske net er særlig vidtstrakt på grund af dette lands demografiske og geografiske opbygning, og der er i de sidste år blevet iværksat store anlægsarbejder for at forbedre overgangen til strækninger med dobbeltspor, elektrificering ...

I april 1987 vedtog den spanske regering en jernbane-transportplan, der medfører en investering på over 2 000 mia pta. i tiden indtil år 2000, hvoraf 700 mia pta. skal anvendes til forbedring af infrastrukturen.

Forbedringen af sikkerheden er højt prioriteret af RENFE og den spanske regering ved bl.a. fjernelse af jernbaneoverskæringer, og indførelse af dobbeltspor.

De intentioner, som ligger bag jernbanetransportplanen, er klare. Det drejer sig om at give Spanien en jernbaneinfrastruktur, som passer til et land i fuld økonomisk og social udvikling.

Kommissionen deltager på sin side direkte i udviklingen af det spanske net, dels gennem støtte i henhold til den

Europæiske Fond for Regionaludvikling (der er siden 1986 blevet ydet 345 mio ECU til 99 infrastrukturprojekter inden for jernbanesektoren) og dels i form af særlige støttebevillinger til transportinfrastrukturer.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 379/88**af Alman Metten (S—NL)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(9. juni 1988)**(89/C 111/26)**Om: Urimelige omkostninger ved grænseoverskridende betalinger*

I en række medlemsstater som f.eks. Nederlandene og Belgien er pengeoverførsler fra en bank til en anden vederlagsfri. Når samme transaktion imidlertid foretages mellem banker i forskellige medlemsstater, påføres regningen helt urimelige omkostninger. F.eks. overførte en i Bruxelles boende nederlandsk kvinde 15 hfl. (282 bfr.) fra sin konto i Banque Generale i Bruxelles til sin brors konto i RABO-banken i Culemborg (Nederlandene). Hun måtte i den forbindelse afholde følgende omkostninger:

150 bfr. i betalingsgebyr

75 bfr. i vekselgebyr

168 bfr. i forsendelsomkostninger

42 bfr. i porto (efter 1. marts 1988 er dette for øvrigt steget til 100 bfr.)

83 bfr. i moms (19%).

Altså i alt 518 bfr. i omkostninger for at overføre 282 bfr. til en anden medlemsstat, hvorimod en overførsel i Belgien ikke er forbundet med omkostninger.

Fra 1. marts 1988 beløber omkostningerne ved en overførsel af de samme 282 bfr. sig til 587 bfr. For at overføre 15 hfl. fra en belgisk til en nederlandsk konto måtte der følgelig betales 48 hfl., altså ca. tre gange så meget.

- a) Anser Kommissionen denne urimelige praksis for at være i overensstemmelse med Traktatens artikel 86?
- b) Hvilke foranstaltninger har Kommissionen, ud over de i artikel 87 nævnte, til hensigt at iværksætte med henblik på at afskaffe denne interne grænse i EF inden 1992?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield**

(25. oktober 1988)

Som allerede nævnt af Kommissionen i dens svar på skriftlig forespørgsel 706/86 af Dieter Rogalla (!) er pro-

cedurerne for transaktioner med udlandet ifølge brancheforeningerne, der henviser til de foreliggende tekniske oplysninger, mindre automatiserede og ofte mere indviklede end indenlandske transaktioner. Dette er årsagen til en del af den provision og de andre omkostninger, der ikke påløber for indenlandske transaktioner (f.eks. korrespondentomkostninger og porto). På den anden side er det korrekt, at de høje provisioner og omkostninger ved udlandstransaktioner ikke generelt letter den økonomiske integration, der er formålet med enhedsmarkedet.

- a) Kommissionen råder ikke for øjeblikket over oplysninger, der kan vise om omkostninger og provisioner som de af det ærede medlem nævnte er udtryk for misbrug af dominerende stilling som omhandlet i EØF-Traktatens artikel 86.
- b) Kommissionen har pålagt en gruppe nationale eksperter at undersøge praksis og gældende bestemmelser i de enkelte medlemsstater og vilkårene for gennemførelsen af disse transaktioner med det formål at udforme EF-bestemmelser om større gennemsigtighed i opkrævningen af provisioner og navnlig bedre forudgående orientering af kunderne om omkostningernes art og størrelse, således at ordregiverne kan vælge den mindst omkostningskrævende overførselsmåde og eventuelt de etableringer, der kan tilbyde de gunstigste vilkår.

(¹) EFT nr. C 60 af 9. 3. 1987.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 438/88
af François Roelants du Vivier (ARC—B)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(17. juni 1988)
(89/C 111/27)

Om: Oplagring af radioaktivt affald i Afrika

Det er offentligt kendt, at europæiske industri- og finanskoncerner i flere år har henvendt sig til regeringerne i afrikanske lande med stort areal og lille befolkning med henblik på at oplagre radioaktivt affald eller giftigt industriaffald. I løbet af de seneste tolv måneder er Somalia, Kenya, Gabon og Benin blevet nævnt som lande, hvor der skulle være indgået aftaler af denne art. Det seneste omtalte tilfælde drejer sig om en ladning radioaktivt affald fra Le Havre, som skulle være blevet nedgravet i Abomey nord-vest for Cotonou (Benin), hvilket har skabt utilfredshed blandt den lokale befolkning.

Sidder Kommissionen inde med oplysninger om denne type transaktioner, og finder den ikke, at man bør øge

kontrollforanstaltningerne ved EF's ydre grænser for at undgå sådanne forurenende og højst forkastelige transporter til udviklingslandene?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 541/88
af Anne-Marie Lizin (S—B)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(20. juni 1988)
(89/C 111/28)

Om: En eventuel aftale mellem Benin og Frankrig om overtagelse af radioaktivt affald

Råder Kommissionen over oplysninger om denne eventuelle aftale, der blev omtalt i avisen Libération den 19. april 1988, og om den påtænkte transportmetode?

Har Kommissionen rettet henvendelse til sit kontor i Cotonou i dette øjemed?

Samlet svar afgivet på Kommissionens vegne
af Stanley Clinton Davis
på skriftlige forespørgsler nr. 438/88 og nr. 541/88
(25. oktober 1988)

Forvaltning og transport af radioaktivt affald og alle andre aktiviteter, der er forbundet med risiko for ioniserende stråling, omfattes af Rådets direktiv om de grundlæggende sikkerhedsstandarder for sundhedsbeskyttelse af den almene befolkning og arbejdstagerne mod farerne ved ioniserende stråling (¹). De nuværende EF-bestemmelser indeholder ikke krav om information om transport af radioaktivt affald. Kommissionen er i færd med at behandle disse spørgsmål i forbindelse med de nylige påstande om uregelmæssigheder i tilknytning til håndtering og transport af radioaktivt affald mellem Belgien og Vesttyskland.

Hvad angår ikke-radioaktivt farligt affald, hedder det i Rådets direktiv 84/631/EØF, ændret ved direktiv 86/279/EØF (²), at udførsel af affald af denne art ikke må finde sted uden samtykke fra modtagerlandet og uden bevis for, at der i dette forefindes adækvate tekniske anlæg til bortskaffelse af affaldet.

Kommissionen sidder ikke inde med andre oplysninger end de allerede offentliggjorte. Med hensyn til Benin har Kommissionen søgt at indhente oplysninger fra det franske miljøministerium og venter nu på resultaterne af dets undersøgelser.

Kommissionens delegation i Cotonou sidder ikke inde med oplysninger, der kan bekræfte disse rygter.

Præsident Kerekou har forsikret om sin agtpågivenhed på dette område og har erklæret, at Benin ikke er nogen losseplads, og at landets fremtid med hensyn til sundhed, velfærd og fremskridt ikke på nogen måde skulle kunne belastes med operationer af denne art.

I sit indlæg i forhandlingerne om Parlamentets beslutning af 19. maj 1988 om udførsel af farligt affald til den tredje verden ⁽¹⁾ anførte Kommissionen i detaljer, hvilke foranstaltninger den agter at træffe for at undgå al overførsel til tredjelande af farligt affald, som kan ændre miljøet i den tredje verden.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 80/836/Euratom, EFT nr. L 246 af 17. 9. 1980, Rådets direktiv 84/467/Euratom, EFT nr. L 265 af 5. 10. 1984.

⁽²⁾ EFT nr. L 326 af 14. 12. 1984, EFT nr. L 181 af 4. 7. 1986.

⁽³⁾ Parlamentets forhandlinger nr. 2-365 (maj 1988).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 509/88

af Christopher Jackson (ED—GB)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(20. juni 1988)

(89/C 111/29)

Om: Forskellen mellem markeds- og forbrugerpriser for landbrugsprodukter

Som et led i markedsstyringen beskæftiger Kommissionen sig indgående med udviklingen i markedspriserne på landbrugsområdet. Grundlaget for den fælles landbrugs-politik kræver imidlertid også opmærksomhed med hensyn til forbrugerpriserne. Der er visse tegn, der tyder på, at forbrugerpriserne til tider ikke følger en nedgang i markedsprisen. F.eks. synes det betydelige fald i markedsprisen for svinekød ikke at have slået igennem på forbrugerprisen. Dette er vigtigt såvel for konkurrencen som for markedsstyringen inden for landbrugssektoren. Hvis forbrugerpriserne var faldet, kunne man have forventet en stigning i forbruget, hvilket ville have haft en positiv virkning på markedet.

1. Er Kommissionen villig til i særlige tilfælde eller med jævne mellemrum at foretage en undersøgelse af forskellene mellem markedspriserne og forbrugerpriserne for landbrugsprodukter i de enkelte medlemsstater, herunder at kontrollere, at forbrugerpriserne følger markedspriserne, og at der er tilstrækkelig konkurrence, og forelægge Parlamentet sine konklusioner?
2. Agter Kommissionen navnlig at gennemføre en retrospektiv undersøgelse med hensyn til svinekødssektoren?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen

(6. september 1988)

Kommissionen mener ligesom andre ansvarlige organer, at det bliver stadigt sværere at konstatere repræsentative detailpriser, efterhånden som supermarkeder og kædeforretninger tegner sig for en stigende del af omsætningen. Dette er særligt tilfældet inden for kødsektoren.

Det kan imidlertid klart fastslås, at fald i producentpriserne for kød hidtil er blevet fulgt af nedsættelser af detailpriserne efter en vis tid, hvorimod stigninger normalt forholdsvis hurtigt afspejler sig i detailpriserne. Set over en årrække er forbrugerpriserne for kød, udtrykt i faste priser, faldet, og forbruget er steget. Priserne på og forbruget af svinekød har været et godt eksempel herpå. Dette synes at vise, at der på længere sigt sker en tilpasning af detailpriserne til engrospriserne og af udbuddet til efterspørgslen. På kort sigt er ændringerne i det samlede kødforbrug imidlertid så små, at de ikke kan måles, hvilket vidner om et praktisk talt mættet marked. Stigninger i forbruget af en form for kød som følge af prisnedsættelser opnås derfor som regel på bekostning af mistede markedsandele for de konkurrerende former for kød.

Kommissionen råder ikke for tiden over ressourcer til gennemførelse af detaljerede undersøgelser af prisspændet mellem producentleddet og forbrugerleddet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 539/88

af Thomas Raftery (PPE—IRL)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(20. juni 1988)

(89/C 111/30)

Om: Telefontakster i Det Europæiske Fællesskab

Kan Kommissionen oplyse, hvorfor der er markante og uforklarlige forskelle i taksterne for telefonopkald i de forskellige medlemsstater? Det er f.eks. dobbelt så dyrt at ringe fra Paris til Dublin som fra Dublin til Paris.

Har Kommissionen nogen planer om at tilvejebringe en vis grad af ensartethed i telefontaksterne i EF, og har den tillige nogen planer om at anspore de nationale telekommunikationsmonopoler til større konkurrencedygtighed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karl-Heinz Narjes

(13. oktober 1988)

Kommissionen er bekendt med de betydelige takstmæssige uligheder, som findes medlemsstaterne imellem på

telekommunikationsområdet. Disse uligheder skyldes væsentlige forskelle mellem medlemsstaternes principper for fastsættelse af taksterne, deres regnskabsformer og afregningsordninger samt mere generelt mellem de måder, hvorpå de forskellige forvaltninger søger at opnå ligevægt i deres finanser.

Kommissionen er opmærksom på den betydning, som taksterne på telekommunikationsområdet vil have for gennemførelsen af det store marked i 1992, og den har i øvrigt i sin grøn bog om udviklingen af det fælles marked for telekommunikationsydelser og -udstyr oplyst, at den sigter mod at behandle dette forhold ved at søge en række fælles principper for fastsættelse af taksterne gennemført i Fællesskabet, herunder en tilnærmelse af priserne på tjenesteydelserne. Det drejer sig her om meget indviklede forhold med stor politisk ømfindtlighed, som kræver, at der føres vanskelige og detaljerede forhandlinger med medlemsstaterne. De påregnes indledt i andet halvår 1988 i forbindelse med undersøgelserne af, hvilke foranstaltninger der skal træffes for at få oprettet en »Open Network Provision« (en fastsættelse af vilkårene for at få adgang til at gøre brug af nettet).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 544/88

af José Cervera Cardona (NI—E)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(20. juni 1988)

(89/C 111/31)

Om: Tomateksportørernes vanskeligheder på De Kanariske Øer

Indførelsen af referencepriser har som bekendt medført meget store problemer ved salg af landbrugsprodukter fra De Kanariske Øer til de øvrige EF-lande. Med hensyn til tomater andrager tabene ifølge de seneste skøn 2 mia pta. for april måned.

Agter Kommissionen at træffe foranstaltninger med henblik på at udsætte tidspunktet for iværksættelsen af dette system (f.eks. i en måned) for at gøre det muligt, at udførelsesperioden for De Kanariske Øer afsluttes på et tidspunkt, hvor priserne befinder sig på deres normale niveau? Mener Kommissionen på baggrund af to års spansk medlemskab af EF, at det er hensigtsmæssigt og holdbart at opretholde referencepriserne for produkter fra De Kanariske Øer indtil 1996, navnlig når det tages i betragtning, at denne handelshindring ikke gælder for det egentlige Spanien?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen

(16. september 1988)

De Kanariske Øers status i forhold til Fællesskabet er fastsat i protokol nr. 2 i tiltrædelsesakten, suppleret ved

forordning (EØF) nr. 1391/87⁽¹⁾. I artikel 4 i protokol nr. 2 slås det klart fast, at import fra De Kanariske Øer til andre dele af Fællesskabet end den del af Spanien, der udgør en del af Fællesskabets toldområde, finder sted under anvendelse af referenceprisordningen.

Kommissionen er opmærksom på de problemer, det ærede medlem nævner. Kommissionen ønsker imidlertid at understrege, at De Kanariske Øer på tiltrædelsestidspunktet, efter anmodning fra den spanske regering, blev udelukket fra markedsbestemmelserne i Fællesskabets fælles landbrugspolitik. Da Fællesskabets markedsmekanismer således ikke anvendes på De Kanariske Øer, besluttede Rådet, at bestemmelserne om kvoten og referencepriser skulle anvendes på den produktion fra De Kanariske Øer, der blev eksporteret til Fællesskabet.

Da de øvrige dele af Spanien er omfattet af den fælles landbrugspolitik, er der ikke behov for at anvende sådanne bestemmelser for disse områder.

Den ordning, der oprindeligt blev fastsat for De Kanariske Øer ved protokol nr. 2 blev ændret og suppleret ved forordning (EØF) nr. 1391/87. På baggrund af denne seneste ændring, hvor der fastsættes øgede importkvoter til EF for produkter fra De Kanariske Øer (herunder tomater), og reducerede EF-afgifter for en række produkter, der ikke traditionelt eksporteres fra De Kanariske Øer, har Kommissionen for indeværende ingen planer om at foreslå Rådet foranstaltninger af den type, som det ærede medlem foreslår.

(¹) EFT nr. L 133 af 22. 5. 1987, s. 5.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 568/88

af Pieter Dankert (S—NL)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(22. juni 1988)

(89/C 111/32)

Om: Indberetning fra Nederlandene om uregelmæssigheder i forbindelse med EUGFL, Garantisektionen

Under punkt 6.10 i Årsberetningen for regnskabsåret 1986⁽¹⁾ udtaler Revisionsretten, at medlemsstaterne sjældent overholder den tidsfrist, der er fastsat i forordning (EØF) nr. 283/72⁽²⁾ for at underrette Kommissionen. Ved udgangen af marts 1987 havde Kommissionen således endnu ikke modtaget indberetning fra Nederlandene om fjerde kvartal 1986.

1. Er det rigtigt, at der ikke er tale om noget enkeltstående tilfælde og at Kommissionen medio april 1988 endnu ikke havde modtaget den nederlandske indberetning om fjerde kvartal 1987?

2. Hvad angiver Nederlandene som forklaring herpå?
3. Overvejer Kommissionen på denne baggrund at indlede den i EØF-Traktatens artikel 169 fastsatte procedure i lignende tilfælde?

(¹) EFT nr. C 336 af 15. 12. 1987.

(²) EFT nr. C 36 af 10. 2. 1972, s. 1.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen
(15. november 1988)**

1. og 2. Kommissionen har fra Nederlandene modtaget de i artikel 3 i forordning (EØF) nr. 288/72 (¹) omhandlede meddelelser for sidste kvartal af 1987 i juli/august 1988.

Der er tale om 59 tilfælde af svig eller uregelmæssigheder til et samlet beløb på 79 287 ECU (hvoraf 55 170 ECU allerede er tilbagebetalt).

3. Kommissionen tillægger anvendelsen af forordning (EØF) nr. 283/72 overordentlig stor betydning.

Hvis det viser sig, at meddelelserne systematisk fremsendes for sent, eller at forsinkelsen giver anledning til at konstatere, at medlemsstaten ikke overholder forordning (EØF) nr. 283/72, agter Kommissionen at træffe de nødvendige foranstaltninger over for den pågældende medlemsstat for at sikre, at forordningen nøje overholdes.

(¹) EFT nr. L 36 af 10. 2. 1972, s. 1.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 579/88
af Arturo Escuder Croft (ED—E)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(22. juni 1988)
(89/C 111/33)**

Om: Lån til Spanien fra Den Europæiske Investeringsbank i 1987

Det forlyder, at EIB i 1987 har ydet lån til et samlet beløb på 714,5 mio ECU.

Kommissionen bedes oplyse følgende om fordelingen af disse lån:

1. Hvor stort var det samlede beløb af lån ydet af EIB til private spanske virksomheder?
2. Hvor stort var det samlede beløb af lån ydet af EIB til offentlige spanske organer?
3. Hvor stort var det samlede beløb af lån ydet af EIB til private spanske virksomheder, opgjort efter autonome regioner?

4. Hvor stort var det samlede beløb af lån ydet af EIB til offentlige spanske organer i hver af de autonome regioner?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Abel Matutes
(19. oktober 1988)**

De lån, som i 1987 blev ydet Spanien via Den Europæiske Investeringsbank, beløb sig til 707,42 mio ECU, hvoraf 113,72 mio ECU stammede fra NIC-midler.

474,53 mio ECU (herunder det samlede NIC-beløb) blev ydet i form af globallån til indenlandske spanske banker til genudlån til små og mellemstore projekter. Globallån udnyttes over et vist tidsrum, og ved udløbet heraf kan der opstilles en oversigt over tildelingernes fordeling på regioner og sektorer. Med undtagelse af 36,23 mio ECU til små og mellemstore infrastrukturprojekter, der udføres af offentlige organer, anvendes disse globallån til finansiering af små og mellemstore virksomheders projekter.

Af de 232,89 mio ECU, der er ydet som enkeltlån, er 65,28 mio ECU tildelt private virksomheder, nemlig:

14,51 mio ECU i Baskerlandet (»EL Pais Vasco«) og 50,77 mio ECU i Valencia.

167,61 mio ECU gik til offentlige projekter, nemlig

29,01 mio ECU til Baskerlandet

50,77 mio ECU til Andalusia og

87,83 mio ECU til offentlige projekter, der berørte flere regioner (41,77 mio ECU til jernbaneanlæg i Galicia, Aragon og Catalonia samt 46,06 mio ECU til vejarbejder i Andalusia, Aragon, Castilla y Leon, Castilla La Mancha og Madrid).

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 655/88
af Winifred Ewing (RDE—GB)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(1. september 1988)
(89/C 111/34)**

Om: RU 486-abortpillen

Kommissionen bedes forelægge detaljerede oplysninger om den forskning, der er foretaget i de forskellige medlemsstater vedrørende RU 486-abortpillen, samt oplyse,

hvilke foranstaltninger der kunne træffes på fællesskabsplan for at forhindre, at dette middel anvendes til at omgå nationale love?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield**

(21. september 1988)

Kommissionen skal henvise det ærede medlem til svar på skriftlig forespørgsel nr. 319/88 af Luc Bayer de Ryke ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se side 16 i denne Tidende.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 666/88
af lord O'Hagan (ED—GB)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**
(30. juni 1988)
(89/C 111/35)

Om: Fyrtårnsafgifter

Det Forenede Kongerige indførte for nylig fyrtårnsafgifter for fiskere.

1. Er det rigtigt, at ingen andre medlemsstater afkræver fiskerne sådanne afgifter?
2. Er det ikke diskriminerende, at disse afgifter kun skal betales af britiske fiskere, når fartøjer fra andre medlemsstater fisker i de samme farvande, får samme service, men ikke skal betale nogen afgift?
3. Har den britiske regering orienteret Kommissionen om disse afgifter?
4. Er disse afgifter ikke i modstrid med gennemførelsen af det indre marked?
5. Agter Kommissionen at tage initiativ til at fremsætte sine synspunkter over for den britiske regering?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Antonio Cardoso e Cunha**
(15. november 1988)

Kommissionen har ikke kendskab til eksistensen af lignende afgifter i de øvrige medlemsstater. Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel nr. 2846/87 af Christopher Beazley ⁽¹⁾, for så vidt angår skatte- og afgiftsharmoniseringen.

Kommissionen sikrer, at medlemsstaterne respekterer fællesskabsfiskernes fiskerimuligheder, således som de garanteres ved de fælles bestemmelser på fiskeriområdet. I det tilfælde, som det ærede medlem henviser til, drejer det sig imidlertid om en afgiftsforanstaltning, der gælder for den pågældende medlemsstats fiskere, og som ikke berører fiskeriet for de øvrige medlemsstaters fiskere.

⁽¹⁾ EFT nr. C 303 af 28. 11. 1988.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 698/88
af Carlos Robles Piquer (ED—E)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**
(30. juni 1988)
(89/C 111/36)

Om: Europæisk deltagelse i nye videnskabelige forsøg inden for termonuklear fusion

Der er i den senere tid offentliggjort forskellige positive resultater fra det amerikanske »mikrofusions-program«, som hidtil har været hemmeligholdt, idet det er lykkedes at sætte en atomreaktion i gang i små bitte hydrogentabletter ved hjælp af kraftige laserstråler. Det fremgik for øvrigt af en konference afholdt i september måned på Princeton-universitetet, at dette program, som påbegyndtes under beskedne vilkår i begyndelsen af 1960'erne, er ved at udvikle sig til et relevant forbundsprogram, som går andre veje end magnetfelt-programmet.

Findes der et lignende program i Europa, eller deltager europæiske videnskabsmænd eller laboratorier i lignende bestræbelser inden for dette område, hvor Europa har indtaget en førende stilling?

Hvilken betydning kan disse amerikanske resultater i øvrigt efter Kommissionens mening få for de internationale samarbejdsprojekter inden for termonuklear fusion?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karl-Heinz Narjes**
(19. oktober 1988)

Den 21. marts 1988 meddelte New York Times, at for to år siden var det ved et hemmeligt amerikansk forsøg under anvendelse af en kraftig røntgenstråling fra et kernenvåben lykkedes at antænde en lille kapsel fyldt med hydrogenisotoper, udformet på lignende måde som dem, der anvendes i programmer for laserbaseret initial-fusion i laboratorier.

Med dette vigtige resultat var det fastslået, at det er fysisk muligt at gennemføre initial indeslutningsfusion (ICF),

men forsøget viste, at den nødvendige energitilførsel og kapselmasse er højere end forventet. Følgelig ville antændelse i et laserbaseret forsøg kræve en laserenergi på ca. 100 megajoules, hvilket ligger langt over energien i de største eksisterende eller planlagte lasere (ca. 100 kilojoules på kort sigt). Den relative fordel ved magnetisk kontra initial indeslutningsfusion forbliver dermed praktisk talt uændret.

Det amerikanske (ICF)-program har et næsten konstant budget på ca. 150 mio US \$ om året. Der er ingen tegn på, at USA har til hensigt at øge bevillingerne til ICF. Også Japan har et ICF-program af betydeligt omfang.

Inden for Fællesskabets fusionsprogram udføres forskning i forbindelse med ICF på et »keep in touch activity«-niveau i to laboratorier (Frascati og Garching). Andre europæiske laboratorier (Rutherford Appleton, Ecole Polytechnique . . .) er i færd med at udvikle uafhængige programmer. DENIM (Spanien) har udviklet et edb-program hovedsagelig til forskning af fusion baseret på ionstråler.

Samarbejdsaftalen mellem Det Europæiske Atomenergifællesskab (Euratom) og det amerikanske energiministerium vedrørende kontrolleret termonuklear fusion er begrænset til magnetisk fusion. Den aftale, som for tiden forhandles med Japan, er ikke begrænset til magnetisk fusion.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 722/88

af lord O'Hagan (ED—GB)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(5. juli 1988)

(89/C 111/37)

Om: Den fælles landbrugspolitik

Hvor meget dyrere gør den fælles landbrugspolitik fødevarer for den private forbruger i Det Europæiske Fællesskabs forskellige medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen

(11. november 1988)

Det skal først bemærkes, at forbrugerne er en af de grupper, der nyder størst fordel af den fælles landbrugspolitik og af de fremskridt, der i de seneste 20 år er opnået inden for EF-landbruget. Dette gælder ikke blot med hensyn til forsynings sikkerheden og diversificeringen af produktio-

nen, men også med hensyn til landbrugsprodukternes priser og disses stabilitet, samt med hensyn til de støtteforanstaltninger for forbruget, som er vedtaget i forbindelse med den fælles landbrugspolitik.

Det ville derfor være forkert udelukkende at basere en vurdering af den fælles landbrugspolitik på en sammenligning mellem landbrugsprodukternes priser på verdensmarkedet og i Fællesskabet. For det første gælder det for mange fødevarer, at verdenshandelen kun omfatter en mindre eller ubetydelig andel af produktionen (15 % for korn, 10 % for smør, 4 % for kød). For det andet afhænger verdensmarkedsprisen ikke alene af udbud og efterspørgsel, men også af den landbrugspolitik, som de vigtigste producentlande fører, af den mere eller mindre udprægede konkurrencefølsomhed på markederne for de enkelte produkter, af udviklingen i vekselkurserne, af transaktioner i spekulationsøjemed osv.

Når dette er sagt, skal det medgives, at verdensmarkedspriserne for adskillige landbrugsprodukter undertiden ligger betydeligt under producentpriserne i Fællesskabet, især i den nuværende periode med alvorlig uligevægt mellem udbud og købekraftig efterspørgsel og med handelspolitiske spændinger på de internationale markeder.

Det vil imidlertid være illusorisk at tro, at Fællesskabet kunne dække hele sit fødevarerbehov til de priser, der kan konstateres på verdensmarkedet, uden at disse ville stige mindst lige så meget som efterspørgselen.

Desuden må det heller ikke glemmes, at forbrugernes udgifter til fødevarer i mange tredjelande, herunder tredjelande hvor producentpriserne for landbrugsprodukter ligger tæt på verdensmarkedspriserne, i gennemsnit er sammenlignelige med eller højere end de udgifter, der kan konstateres i Fællesskabet. Inden for OECD-området f.eks. er de samlede udgifter til fødevarer, når købekraften tages i betragtning, således højere end EF-gennemsnittet i Østrig (+ 11,8 %), i Canada (+ 15,5 %), i USA (+ 24,0 %), i Japan (+ 55,6 %), i Sverige (+ 58,0 %) og i Norge (+ 62,5 %).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 727/88

af Willy Kuijpers (ARC—B)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(5. juli 1988)

(89/C 111/38)

Om: Gennemførelsen af det indre marked og harmonisering af de nationale bestemmelser om telefoniske markedsanalyser

Visse europæiske markedsanalysefirmaer gennemfører allerede nu internationale telefoniske markedsanalyser.

Sådanne analyser vil være almindelige i Europa fra 1992. Imidlertid gælder der forskellige bestemmelser i EF på dette område: I visse medlemsstater er det forbudt uopfordret at ringe folk op som led i markedsanalyser efter kl. 20.00, mens dette er tilladt i andre medlemsstater.

Kan Kommissionen oplyse, om den på baggrund af gennemførelsen af det indre marked og under hensyntagen til forbrugernes beskyttelse overvejer at harmonisere disse bestemmelser, således at telefoniske rundspørger efter kl. 20.00 forbydes?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Grigoris Varfis**

(13. december 1988)

Kommissionen er af den opfattelse, at de bestemmelser, som visse medlemsstater har truffet vedrørende telefoniske markedsanalyser efter kl. 20.00, tager udgangspunkt i et legitimt ønske om beskyttelse af privatlivet. Af hensyn til det kommende indre marked kunne sådanne bestemmelser være berettigede, men da Kommissionen er nødt til at prioritere sine opgaver, ville den kun foreslå en sådan harmonisering, hvis det stod fast, at de nuværende forskelle rent faktisk var til hinder for erhvervsudøvelse.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 729/88

af Willy Kuijpers (ARC—B)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(5. juli 1988)

(89/C 111/39)

Om: Program om lægeundersøgelse og pleje samt revalidering af komapatienter

Antallet af koma-patienter i EF anslås til en million om året. De tre fjerdedele af disse tilfælde skyldes færdselsuheld. I flere medlemsstater, deriblandt Belgien, findes der absolut ingen særlige faciliteter for komapatienter, der sendes fra institution til institution. Der er derfor også stadig flere familier, der ser sig nødsaget til at hente deres komapatienter hjem. Den intensive pleje, som en komapatient kræver af familien, fører ofte til, at denne bliver fuldstændig isoleret. At der er et behov for oprettelse af særlige koma-centre fremgår endvidere af, at koma-patienter ofte pådrager sig visse handicaps som følge af utilstrækkelig pleje. Nogle bliver f.eks. blinde, fordi de igennem længere tid ligger med åbne øjne uden at blinke, hvorved hornhinden tørrer ud.

Kan Kommissionen oplyse, om den som led i programmet om lægeundersøgelse vil tage initiativer med hensyn til den normale pleje og revalidering af koma-patienter i EF?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marin**

(9. december 1988)

Selv om Kommissionen er bekendt med problemerne omkring de omtalte patienter, har den ikke i øjeblikket til hensigt at træffe særlige foranstaltninger på dette område. Det er op til medlemsstaterne at beslutte, hvilke emner de vil lade indgå i deres medicinske forskningsprogrammer.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 733/88

af François Roelants du Vivier (ARC—B)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(5. juli 1988)

(89/C 111/40)

Om: Sammenligning af antallet af tjenestemænd

I sit svar på min skriftlige forespørgsel nr. 1615/86 ⁽¹⁾ erklærede Kommissionen, at den ikke rådede over præcise oplysninger om antallet af tjenestemænd og fordelingen af disse på de enkelte tjenestegrene i EF's medlemsstater. Imidlertid hedder det i publikationen Europæisk Dokumentation nr. 13/87, som udgives af Kommissionens generaldirektorat for Information, at der er færre EF-tjenestemænd, end der er kommunalt ansatte i Birmingham, halvt så mange som i Paris og ikke flere end i det belgiske finansministerium.

1. Betyder dette, at Kommissionen råder over visse taloplysninger om tjenestemændene i EF's medlemsstater?
2. Hvis dette ikke er tilfælde, kan Kommissionen så oplyse, hvorfra den har de oplysninger, der ligger til grund for sammenligningerne i ovennævnte nummer af Europæisk Dokumentation?

⁽¹⁾ EFT nr. C 100 af 13. 4. 1987, s. 19.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Henning Christophersen**

(29. november 1988)

1. Kommissionen råder ikke over oplysninger af den art, der refereres til under punkt 1.
2. Eftersom Kommissionen mangler sådanne præcise oplysninger, er de tal for antallet af statslige og kommunale tjenestemænd, der fremgår af Europæisk Dokumentation nr. 13/87, baseret på spredte oplysninger fra forskelligt pressemateriale, der var offentliggjort på tidspunktet for publikationens udarbejdelse.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 796/88
af Willy Kuijpers (ARC—B)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(22. juni 1988)
(89/C 111/41)

Om: Beskyttelse mod farerne ved at være udsat for asbest

Rådets direktiv 83/477/EØF ⁽¹⁾ vedrører beskyttelse af arbejdstagere mod farerne ved at være udsat for asbest. Dette direktiv skulle normalt være trådt i kraft i medlemsstaterne i Det Europæiske Fællesskab den 1. januar 1987. Kan Kommissionen derfor oplyse:

- om dette direktiv også virkelig er blevet gennemført i de forskellige medlemsstater i Fællesskabet?
- i bekræftende fald, hvilken ordning der finder anvendelse på de virksomheder, der fjerner asbest (forudgående tilladelse, autorisation og/eller anmeldelsespligt)?
- eller, i benægtende fald, årsagerne til, at den pågældende medlemsstat endnu ikke har gennemført direktivet?

⁽¹⁾ EFT nr. L 263 af 24. 9. 1983, s. 25.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marin
(8. november 1988)

Som Kommissionen allerede gav udtryk for i sit svar på skriftlig forespørgsel nr. 2403/86 af François Roelants du Vivier ⁽¹⁾ skal der ifølge Rådets direktiv 83/477/EØF indføres en anmeldelsesordning, der forvaltes af medlemsstatens ansvarlige myndighed, vedrørende arbejdsområder, hvor arbejdstagerne under arbejdet er udsat for eller kan formodes at blive udsat for støv fra asbest eller asbestholdige materialer. Endvidere kræves det i direktivet, at der udarbejdes en arbejdsplan inden påbegyndelse af nedrivningsarbejde eller af arbejde med at fjerne asbest. Ifølge direktivet kan medlemsstaterne også vedtage bestemmelser, der er endnu strengere.

Datoen for ikrafttrædelsen af dette direktiv er fastsat til den 1. januar 1987, undtagen hvad angår asbestudvindingsvirksomhed, for hvilken ikrafttrædelsesdatoen er 1. januar 1990.

Indtil i dag har flere medlemsstater på behørig vis gennemført direktivet i deres nationale lovgivning. Blandt de øvrige er der dels nogle, som delvis har gennemført det, og dels nogle, hvor lovforslagene endnu er til behandling. For disse medlemsstaters vedkommende er den i Traktatens artikel 169 fastsatte overtrædelsesprocedure indledt. De årsager, som de medlemsstater, der er blevet forsinket hovedsagelig anfører, er de vanskeligheder, de er stødt på i forbindelse med forhandlingerne med arbejdsmarkedets parter. Problemer vedrørende den nationale lovgivningsprocedure angives som en anden årsag til forsinkelsen.

For så vidt angår fjernelse af asbest, er der blandt de medlemsstater, der allerede har gennemført direktiv

83/477/EØF i deres nationale lovgivninger, visse, der har indført en anmeldelsesordning, hvorimod andre kræver forudgående tilladelser for fjernelse af asbest, eller at denne fjernelse kun kan foretages af virksomheder, der er godkendt af den kompetente myndighed. Desuden fastsættes det i alle medlemsstaters lovgivning, at der udarbejdes en forudgående arbejdsplan.

⁽¹⁾ EFT nr. C 292 af 2. 11. 1987.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 824/88
af James Ford (S—GB)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(2. august 1988)
(89/C 111/42)

Om: Severn-dæmningen

Har Kommissionen givet finansiel støtte til dæmningsprojektet ved Severn, som skal gennemføres af Severn Tidal Power Group? Hvorledes vil den i benægtende fald stille sig over for en anmodning om støtte fra dette foretagende, der har til formål at udnytte en vedvarende energikilde?

Vil der kunne ydes finansiel støtte til de store miljø-, frednings- og antiforureningsprogrammer, der vil blive iværksat som følge af Severn-dæmningen?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 825/88
af James Ford (S—GB)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(2. august 1988)
(89/C 111/43)

Om: Projekt til udvikling af området omkring floden Severn

Har Kommissionen på noget tidspunkt ydet støtte til British Waterways' projekt til udvikling af området omkring floden Severn?

Ved Kommissionen, hvorfor man ikke påbegyndte dette projekt, der havde til formål at øge besejlingen af Severns flodmunding?

Under hvilke forudsætninger vil Kommissionen overveje at yde finansiel støtte til fremtidige projekter af lignende art i dette område?

Samlet svar afgivet på Kommissionens vegne
af Grigoris Varfis
på skriftlige forespørgsler nr. 824/88 og nr. 825/88
(15. november 1988)

Der er på indeværende tidspunkt hverken anmodet om eller ydet støtte i form af lån og/eller tilskud til dæm-

ningsprojektet ved Severn, som er foreslået af Severn Tidals Power Group. Kommissionen har dog allerede haft kontakt med de ansvarlige bag projektet.

Der er heller ikke ydet EF-støtte til et projekt fremlagt af British Waterways, som vedrører arbejder i Severns udmundning. Kommissionen har i øvrigt ikke kendskab til dette projekt.

Selv om Kommissionen generelt er interesseret i projekter i det omfang, de er på linje med EF's politik vedrørende anvendelsen af vedvarende energikilder til elektricitetsfremstilling, skal enhver anmodning om finansiering opfylde de bestemmelser, som gælder for de enkelte finansieringsinstrumenter:

- for så vidt angår EFRU skal projekterne ligge i et støtteberettiget område og reelt bidrage til regionaludviklingen af disse områder
- for så vidt angår Den europæiske Investeringsbank (EIB) skal projekterne være i overensstemmelse med EF's politik, bl.a. på energi- og miljøområdet.

I øvrigt vil finansieringen af sådanne projekter kunne komme på tale i forbindelse med de seneste initiativer inden for finansiel teknik. Bl.a. skal Rådet tage stilling til Kommissionens forslag fra januar 1988 om finansiering af større infrastrukturprojekter af interesse for Fællesskabet, som eksempelvis tager sigte på at lette og fremme privat kapitaldeltagelse i de forskellige stadier af sådanne projekters udvikling. Det skal understreges, at dette forslag bl.a. vedrører de aspekter vedrørende energi, miljø, foreningsbekæmpelse og bevaring, som det ærede medlem lægger vægt på.

Kommissionen er klar over Severn-udmundingens betydning for udviklingen af Wales, men den mener, at virkningen af sådanne projekter, uanset finansieringsformen, bør vurderes i overensstemmelse med direktiv 337/85/EØF⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985, s. 40.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 847/88

af George Patterson (ED—GB)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(2. august 1988)

(89/C 111/44)

Om: Elektriske forbindelser mellem biler og påhængsvogne/campingvogne

I de fleste medlemsstater er de nationale standarder for de stik, som anvendes til de elektriske forbindelser mellem

biler og påhængsvogne, i det store og hele blevet erstattet af en international standard, der har eksisteret siden 1976. Imidlertid har den tyske standardiseringsorganisation siden 1971 forsøgt at få indført en kontakt, som adskiller sig fra ISO-normen og har afvist den internationale standard. I marts 1987 blev der indført endnu en ny DIN-standard for elektriske forbindelser. Dersom tyskerne insisterer på at anvende deres egne nationale standarder, vil dette, også selv om disse kun gælder for hjemmemarkedet, få konsekvenser for automobilmarkedet i EF, og resultatet kan blive, at tysk fremstillede biler ikke vil kunne anvendes til at trække påhængsvogne fra de øvrige EF-lande.

Har Kommissionen kendskab til dette uløste problem? Vil den træffe foranstaltninger for at forhindre, at Forbundsrepublikken Tyskland indfører egne standarder, hvilket vil gå imod hensigten med det indre marked? Eksisterer der allerede bestemmelser, som kan forhindre, at sådanne problemer opstår og således afværge, at det for fremtiden bliver nødvendigt at indføre et særligt EF-direktiv med henblik på at harmonisere standarder?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield**

(18. oktober 1988)

Det problem, som det ærede medlem peger på, bør undersøges nærmere, og Kommissionen agter at forelægge det for Det Stående Udvalg for Tekniske Standarder og Forskrifter, således at man kan finde en løsning på de uheldige virkninger af denne situation.

I forbindelse med proceduren for EØF-standardtypegodkendelse af en bil er det problem, som det ærede medlem fremdrager, ikke aktuelt, idet en fabriksny bil, der bringes på markedet, normalt ikke er standardmonteret med en trækanordning til påhængskøretøjer og ej heller med komponenter i forbindelse med tilkobling af påhængskøretøj som f.eks. eludtag til lysapparater og afviserblink på påhængskøretøjet, udtrækkelige bakspejle til montering ved tilkobling af påhængskøretøj osv.

Udstyr af denne art monteres almindeligvis på køberens anmodning, når køretøjet bringes på markedet eller indregistreres.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 872/88

af Gordon Adam (S—GB)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(2. august 1988)

(89/C 111/45)

Om: Anvendelse af Euratom-Traktatens artikel 37

Kan Kommissionen meddele, hvilke fremskridt der er sket siden offentliggørelsen af KOM/88/109? Mere specielt:

- Har Kommissionen fået bevis for, at der vil blive vedtaget lavere tærskelværdier for Heyshams og Torness' vedkommende?
- Er der indgået bilaterale aftaler med hensyn til Kalkar (Forbundsrepublikken Tyskland med Nederlandene), Gravelines (Frankrig med Belgien), og Heysham 2 og Torness (Det Forenede Kongerige med Irland)?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Clinton Davis**

(28. november 1988)

Kommissionen har, i henhold til artikel 37, modtaget følgende generelle oplysninger efter offentliggørelsen af listen over projekter i KOM(88) 109 endelig udg:

- nye kernekraftværker
Emsland, Isar 2 og Neckar II (D),
Vandellos II og Trillo (ESP),
Nogent (F)
- Nedlukning af Niederaichbach kernekraftværk (D).

Kommissionen har afgivet udtalelse i alle de nævnte tilfælde, med undtagelse af TRILLO, som endnu er til undersøgelse.

Med hensyn til Kommissionens henstillinger vedrørende udledning af radioaktivt spildevand fra Torness og Heysham 2, har disse kernekraftværker nu fået tilladelse fra myndighederne i England. Tilladelsen til Torness bekræfter de foreslåede årlige udledningsgrænser, som var blevet meddelt Kommissionen i medfør af artikel 37. Udledningsgrænserne for Heysham 2 ligger tæt på grænserne for Torness og er således langt under de skøn for »det værst tænkelige tilfælde«, som tidligere var blevet forelagt.

Det kræves, at begge anlæg anvender de bedst mulige, praktisk gennemførlige, midler til at begrænse udledningerne, og for Heysham 2's vedkommende skal de faktisk anvendte midler bekræftes skriftligt over for de berørte myndigheder, hvis udledningerne i et givet kvartal overskrider visse værdier, som stort set svarer til ca. 10—15 % af de tilsvarende årlige radionuklid-grænser.

Hvad de bilaterale aftaler angår, har Kommissionen følgende oplysninger:

- der findes stadig ikke nogen formel bilateral aftale med den engelske og den irske regering, men myndighederne har oprettet kommunikationskanaler, som skal anvendes i katastrofesituationer. Alvorlige uheld i Heysham og Torness kernekraftværkerne er således dækket ind
- der blev den 7. juni 1988 undertegnet en bilateral aftale mellem den vesttyske og den nederlandske regering om gensidig bistand i tilfælde af kernekraft-

uheld. Beredskabsplanerne for Kalkar (og Emsland) kernekraftværket er udarbejdet i samarbejde med de nederlandske myndigheder

- Kommissionen har anmodet om oplysninger om, hvorledes Frankrig agter at kommunikere med Belgien i tilfælde af et uheld i Gravelines kernekraftværk, i overensstemmelse med en tværnational rammeaftale fra oktober 1983 om kommunikation i tilfælde af uheld, der kan få strålingsmæssige følger.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 895/88

af Jaak Vandemeulebroucke (ARC—B)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(2. august 1988)

(89/C 111/46)

Om: Peru og kokainpasta som eksportvare

Det fremgik for nylig af en fortrolig peruansk regeringsrapport, at den vigtigste peruanske eksportvare er kokainpasta. Peru leverer ca. 60 % af verdensproduktionen af kokablade eller årligt 190 000 tons. Det siger sig selv, at mange bønder har gjort dette til deres hovedbeskæftigelse.

Under alle omstændigheder bliver det derfor en stor opgave at ændre denne situation uden at kaste et stort antal mennesker direkte ud i fattigdom. Overvejer Kommissionen da ikke, eventuelt efter aftale og sammen med andre lande som f.eks. De Forenede Stater, at støtte en slags omlægningsprogram for disse peruanske bønder for at tilskynde dem til at dyrke andre planter og på den måde også dæmme op for tilstrømningen til Europa af dette stof?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Claude Cheysson**

(14. december 1988)

Kommissionen har erkendt, at der er et overvældende behov for Nord-Syd samarbejde i forbindelse med narkotikahandel.

Som svar på de gentagne og indtrængende anmodninger om samarbejde, der er indgået til Fællesskabet fra narkotikaproducerende lande, omfattede Rådets afgørelse af 26. januar 1987⁽¹⁾ om Fællesskabets deltagelse i Den internationale Konference om Misbrug af og Ulovlig Handel med Narkotika direktiver for Fællesskabets aktioner inden for Nord/Syd-samarbejdet, som en del af Fællesskabets generelle politik for udviklingsstøtte nu og i fremtiden.

I 1987, som var det første år af Fællesskabets Nord/Syd-samarbejdsprogram til bekæmpelse af narkotikamisbrug

(artikel 949 i budgettet), blev bevillingen på 5,5 mio ECU anvendt til finansiering af i alt atten projekter. 49% af dette beløb blev bevilget til elleve forskellige projekter i Latinamerika, især i Bolivia, Peru, Colombia og Argentina.

Hvad angår omlægning af kokaproduktion til andre erhvervsaktiviteter, er Kommissionen parat til at drøfte enhver anmodning fra Perus regering eller fra ikke-statslige organisationer.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 912/88
af Arturo Escuder Croft (ED—E)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(18. august 1988)
(89/C 111/47)

Om: Sportsarrangementer med tilskud fra Kommissionen

Kommissionen yder traditionelt tilskud til diverse kultur- og sportsarrangementer, heriblandt kapsejladserne »Sail for Europe«.

Med Spaniens og Portugals tiltrædelse er Fællesskabets grænser nu udvidet til at omfatte Açorerne i vest og De Kanariske Øer i syd. Kommissionen bedes i denne forbindelse oplyse følgende:

1. Hvilke tilskud har den ydet til de forskellige års arrangementer af »Sail for Europa«?
2. Agter den at foreslå denne sejlsads udvidet til at omfatte Açorerne og De Kanariske Øer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
(14. oktober 1988)

1. Kommissionen har ydet arrangørerne bag »Sail for Europe« et økonomisk bidrag på 44 000 ECU i 1985 og 50 000 ECU i 1987.
2. Kommissionen ønsker, at alle regioner i Fællesskabet efter tur får mulighed for at deltage direkte i de forskellige sportsbegivenheder, den er protektor for.

Hvad angår »Sail for Europe« fastlægger arrangørerne ruten under hensyn til bl.a. den interesse, som de forskellige havnebyers myndigheder har vist for at modtage sej-

ladsen, den faktiske kapacitet til at modtage sejlbåde som f.eks. tri- og katamaraner, vejrforholdene og den strammere tidsplan.

Under alle omstændigheder vil Kommissionen ikke undlade at informere sejlsadens arrangører om det af det ærede medlem fremsatte ønske.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 917/88
af sir James Scott-Hopkins (ED—GB)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(18. august 1988)
(89/C 111/48)

Om: Brugen af SMV-task force

Hvilke konkrete fordele mener Kommissionen, de små og mellemstore virksomheder i EF kan have af at bruge den SMV-task force, som Kommissionen oprettede i 1986?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Abel Matutes
(21. december 1988)

Kommissionens SMV-Task Force og øvrige tjenestegrene har gjort betydelige fremskridt med gennemførelsen af aktionsprogrammet for små og mellemstore virksomheder⁽¹⁾, som Rådet tilsluttede sig i november 1986. Dette program indeholder en samlet plan til støtte for de små og mellemstore virksomheders udvikling ved hjælp af foranstaltninger, der har to generelle mål: dels forbedring af de små og mellemstore virksomheders arbejdsvilkår på det indre marked, dels forøgelse af de mindre erhvervsvirksomheders fleksibilitet.

Kommissionen aflagde i juni 1987⁽²⁾ og februar 1988⁽³⁾ rapport for Rådet, Europa-Parlamentet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg om aktionsprogrammets gennemførelse. I »En erhvervspolitik for Fællesskabet«⁽⁴⁾ udstak Kommissionen retningslinjer for sin erhvervspolitik inden for rammerne af en bred EF-politik og rettede søgelyset mod en række områder, hvor der bør ske en udvikling i fremtiden. I Rådets resolution fra juni 1988 om forbedring af erhvervsklimaet og fremme af udviklingen af virksomhederne, specielt de små og mellemstore virksomheder, bekræftede det atter Kommissionens mandat til at udbygge denne politik.

Foranstaltningerne med tilknytning til aktionsprogrammets første mål, dvs. forbedring af de små og mellemstore virksomheders arbejdsvilkår, kan tænkes at få mindre direkte betydning for de enkelte virksomheder end de tje-

nester, der opbygges i tilknytning til det andet mål, men har alligevel fundamental betydning for mulighederne for at skabe forudsætninger for øget virksomhedsstiftelse og -udbygning. Et særligt eksempel på foranstaltninger på dette område er ordningen med analyse af en given rets-akts konsekvenser for erhvervslivet, i medfør af hvilken forslag til EF-retsakter skal ledsages af en analyse af deres sandsynlige konsekvenser for erhvervslivets konkurrenceevne og beskæftigelse. Denne analyse skal godkendes af SMV-Task Force, før forslaget kan oversendes til Rådet til vedtagelse. Kommissionen lægger overordentlig stor vægt på, at der ved fremsættelse af forslag på områder som f.eks. selskabsret og skattespørgsmål tages særligt hensyn til de små og mellemstore virksomheders situation. Eksempelvis vedtog Kommissionen i juni 1988 på initiativ af SMV-Task Force og Generaldirektoratet for Penge- og Finansieringsinstitutter samt Selskabsret et forslag til Rådets direktiv om ændring af fjerde og syvende selskabsdirektiv vedrørende selskabers årsregnskaber og konsoliderede regnskaber. Forslaget tager sigte på en mærkbar forenkling af regnskabskravene til små og mellemstore virksomheder.

Hvad angår bestræbelserne for at forøge de mindre erhvervsvirksomheders fleksibilitet, har Kommissionen udviklet en række projekter, der direkte tager sigte på at opfylde de små og mellemstore virksomheders specifikke behov. SMV-Task Force har f.eks. medvirket ved projekter såsom EF-rådgivningskontorerne, der formidler information om EF-spørgsmål til små og mellemstore virksomheder.

Business Cooperation Network (BC-NET), der fornylig blev operationelt, samt projekt »Europartnerskab«, hvor der arrangeres møder mellem erhvervsledere fra forskellige medlemsstater med henblik på indgåelse af samarbejdsaftaler. SMV-Task Force har også arrangeret eller sponsoreret en række konferencer og seminarer med henblik på at formidle praktiske oplysninger til de små og mellemstore virksomheder eller drøfte konkrete spørgsmål med disse. De seneste eksempler herpå vedrører underleverandørvirksomhed og detailhandel.

Nogle af de eksisterende projekter skal udvides, og nye aktiviteter er under udvikling. Eksempelvis er man i øjeblikket i færd med at vurdere pilotfasen af projekt EF-rådgivningskontorer med henblik på at udvide det til at omfatte hele Fællesskabet, således at alle små og mellemstore virksomheder kan drage nytte af denne service. Der er taget et nyt initiativ, der tager sigte på at forbedre de små og mellemstore virksomheders adgang til Fællesskabets forsknings- og udviklingsprogrammer, og SMV-Task Force er i færd med at undersøge mulighederne for yderligere foranstaltninger, der tager sigte på at bistå de små og mellemstore virksomheder med at tilpasse sig det indre markeds udfordringer, eksempelvis ved at lette deres adgang til at få del i offentlige indkøbsaftaler.

SMV-Task Force arbejder for mange af sine aktiviteters vedkommende (f.eks. EF-rådgivningskontorerne og BC-NET) via det etablerede net af erhvervsorganisationer og andre kontaktorganer, hvorved den sættes i stand til at nå ud til et meget stort antal små og mellemstore virksomheder. Den har bevidst undgået at oprette nye strukturer og at overlape eksisterende arrangementer.

Der er imidlertid også mange små og mellemstore virksomheder, der direkte kontakter SMV-Task Force med anmodninger om information eller hjælp med problemer angående særlige aspekter ved EF-politikken. SMV-Task Force besvarer enten disse spørgsmål direkte eller — såfremt dette ikke er muligt — oversender dem til de relevante tjenestegrene inden for Kommissionen. SMV-Task Force yder også i egnede tilfælde bistand til små og mellemstore virksomheder, der har problemer med deres forbindelser med Kommissionens tjenestegrene.

(¹) Dok. KOM(86) 445 endelig udg.

(²) Dok. KOM(87) 238 endelig udg.

(³) Dok. KOM(88) 64 endelig udg.

(⁴) Dok. KOM(88) 241 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 925/88

af José Lafuente Lopez (ED—E)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(18. august 1988)

(89/C 111/49)

Om: Harmonisering af arbejdstiden i medlemsstaterne

Med henblik på gennemførelsen af Det Indre Marked og den dermed forbundne oprettelse af mange nye forretningsmæssige forbindelser mellem erhvervsdrivende i de forskellige medlemsstater vil det være på sin plads at se nærmere på de vanskeligheder, som medlemsstaternes stærkt varierende arbejdstider skaber for sådanne forbindelser.

De forskellige arbejdstider indebærer, at erhvervsdrivende i forskellige medlemsstater i visse tilfælde kun har tre til fire timer til at komme i kontakt med hinandens kontorer.

Ved Kommissionen, om der er gennemført undersøgelser vedrørende de vanskeligheder, som medlemsstaternes uensartede arbejdstider skaber for erhvervslivet i EF; finder den, at der med henblik på gennemførelsen af Det Indre Marked bør udarbejdes retningslinjer for en harmonisering af arbejdstiden, og hvilke konkrete foranstaltninger ville den eventuelt finde velegnede til løsning af dette problem?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marin

(28. oktober 1988)

Kommissionen har ikke kendskab til nogen undersøgelser, der tager sigte på at påvise de vanskeligheder, som følger af en vis forskydning af arbejdstiderne.

Kommissionen er af den opfattelse, at gennemførelsen af det indre marked vil føre til, at de økonomiske beslut-

ningstagere omlægger deres arbejdstider på en passende måde, i de tilfælde hvor det viser sig hensigtsmæssigt. Således som det ses i De Forenede Stater, er det ikke absolut nødvendigt at harmonisere mange forskellige arbejdstider for at opretholde et enhedsmarked. I denne forbindelse bør der ligeledes tages hensyn til tidsforskellene, som er mere udprægede i De Forenede Stater end i Fællesskabet, selv om dette øjensynligt ikke har nogen mærkbar negativ indvirkning på de økonomiske og erhvervsmæssige forbindelser.

Arbejdstiderne er desuden et emne, som arbejdsmarkedets parter er ved at drøfte i forbindelse med en bedre tilpasning af arbejdsmarkedet. Det påhviler i så fald dem at udtale sig om eventuelle fællesretningslinjer for en større koordinering af arbejdstiderne.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 926/88

af José Lafuente Lopez (ED—E)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(18. august 1988)

(89/C 111/50)

Om: Det »blandede sundhedsvæsen« i Fællesskabet

Det fremstød for et såkaldt blandet sundhedsvæsen, som i den seneste tid har fundet sted i visse medlemsstater, kan ikke undgå at skabe alvorlig debat om, hvorvidt sundhedsvæsenet nødvendigvis skal være offentligt, eller om det i overensstemmelse med private klinikkers og forsikringsselskabers ønske skal være blandet for derved at give patienten mulighed for at vælge den ordning, der passer ham eller hende bedst.

Visse af medlemsstaternes regeringer synes at gå ind for sidstnævnte princip som middel til at komme ud over den stagnation, der præger fornyelsen af de pågældende landes sundhedsvæsen.

Hvilke kriterier støtter Kommissionen sig på i denne sammenhæng? Finder den, at et blandet sundhedsvæsen er foreneligt med en offentlig sundhedsplejeordning, og mener den, at EF-borgeren med henblik på at sikre sig den nødvendige behandling, frit skal kunne vælge mellem den ene og den anden mulighed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marin

(8. november 1988)

Kommissionen har kendskab til den debat, der i øjeblikket foregår i flere medlemsstater om en delvis privatisering af sundhedsvæsenet, og som er startet på grund af de stærkt stigende sundhedsudgifter. Private er af den opfattelse, at de kan tilbyde lægebehandling m.v. af samme kvalitet for mindre udgifter. Kommissionen er opmærksom på væksten i sundhedsudgifterne og i udgifterne hertil, sammenholdt med udviklingen i de sociale udgifter i almindelighed. De to undersøgelser, som Kommissionen har foretaget på dette område⁽¹⁾, viser i øvrigt den betydning, Kommissionen tillægger dette spørgsmål.

De offentlige og private institutioner på sundhedsområdet kan hver især bidrage til at holde igen på udgifterne til sundhed. I denne forbindelse bør de private institutioner tilbyde ydelser af samme kvalitet som de offentlige.

(¹) Organisation, le financement et le coût des soins de santé dans la Communauté Européenne af B. Abel-Smith og A. Maynard, Socialpolitiske studier, nr. 36, Bruxelles, september 1978, videreført af B. Abel-Smith i »L'Expérience de douze pays européens en matière de contrôle du coût des soins de santé (1977—1983)«, Luxembourg, 1984.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 936/88

af José Alvarez de Eulate Peñaranda (ED—E)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(18. august 1988)

(89/C 111/51)

Om: Udenlandske teatergrupperes optræden i medlemsstaterne

For nylig er der i visse medlemslande begyndt at blive afholdt arrangementer med særlig kunstnerisk betydning, nemlig udenlandske teaterforestillinger, der finder sted på det pågældende sprog, som følgelig er forskelligt fra sproget i det land, hvor forestillingen finder sted.

Den store tilstrømning til teatret af publikum, som kender det pågældende fremmedsprog, giver grund til at mene, at udbredelsen i EF af teaterdisciplinen ikke burde møde større vanskeligheder på grund af, at forestillingerne opføres i fremmede lande på et andet sprog end tilskuerens modersmål.

Desuden bør der tages hensyn til, at sådanne arrangementer er et glimrende middel til at udbrede kendskabet til sproget i de forskellige medlemslande til alle egne i Fællesskabet.

På hvilken måde er Kommissionen i betragtning af ovennævnte teaterforestillinger succes rede til at fremme disse

gennem økonomisk støtte med henblik på en større udbredelse af disse teaterforestillinger på fremmedsprog?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(28. oktober 1988)

Kommissionen deler det ærede medlems opfattelse af, at de europæiske publikum mere og mere accepterer teaterforestillinger opført på et sprog, der er forskelligt fra sproget i det land, hvor forestillingen finder sted, om end de kulturelle eftervirkninger endnu er meget svage og begrænset til festivaler og konkrete kulturelle arrangementer.

Sprogbarrieren er fortsat en hindring, og det er ikke lykkedes at overvinde vanskelighederne med andre påtænkte løsninger, såsom simultantolkning eller projicering af teksten på bredlærred.

Kommissionen, der er klar over den afgørende betydning, teatret har for kulturen i Europa, har ydet bidrag til og vil fortsat i form af tilskud støtte udbredelsen af teaterforestillinger eller forestillinger af anden art, under forudsætning af, at de foreslåede aktiviteter går videre end til forholdet mellem to lande, hvilket hører ind under medlemsstaternes kompetence, for herved at give dem en virkelig europæisk dimension. Det vil sige, at der kræves et samarbejde mellem mere end to medlemsstater under produktionen, opførelsen eller udbredelsen, enten direkte eller gennem de kulturelle institutioner.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 938/88

af José Alvarez de Eulate Peñaranda (ED—E)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(1. september 1988)

(89/C 111/52)

Om: Overbelastning af Fællesskabets lufthavne

I en nylig rapport fra Sammenslutningen af Europæiske Luftfartsselskaber (AEA) advares der mod, at hvis lufttrafikken vokser moderat, dvs. med 5,1 % i antal passagerer og 4,2 % i antal fly, vil 30 % af lufthavnene være brudt sammen i 1995 og 52 % inden år 2000.

Disse prognoser, der hovedsagelig er baseret på de behov, der opstår med en liberalisering af sektoren, er stærkt foruroligende i betragtning af, at det inden for hele transportsektoren er luftfarten, der har størst tendens til at gå frem og til at overtage markedsandele.

Ved Kommissionen, om der findes en fællesskabsplan, der på tilfredsstillende vis efterkommer behovene i lufttrafikken som følge af den udvidelse inden for sektoren, der skyldes den omtalte liberalisering, navnlig hvad angår en forbedring af infrastrukturen under hensyntagen til,

at den tid, der for sidstnævntes vedkommende er nødvendig til en grundig forbedring af start- og landingsbaner, terminaler osv., normalt er på mindst fem år?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Stanley Clinton Davis**

(12. december 1988)

Kommissionen fremsatte for første gang forslag om støtte fra Fællesskabet til lufthavnsinfrastrukturer i sin meddelelse til Rådet om et transportinfrastrukturprogram på mellemlang sigt fra juli 1986 ⁽¹⁾. Dette program tog sigte på en modernisering af transportinfrastrukturen af interesse for Fællesskabet. Hvis Rådet havde vedtaget dette program, ville det have været muligt for Fællesskabet at yde støtte til lufthavne, der indgår i disse infrastrukturer.

Rådet, som endnu ikke er nået til enighed om dette infrastrukturprogram på mellemlang sigt, har for tiden et nyt forslag fra Kommissionen til behandling om iværksættelse af et handlingsprogram på infrastrukturuområdet med henblik på gennemførelsen af det integrerede transportmarked i 1992 ⁽²⁾.

Desuden har Kommissionen udarbejdet et forslag til Rådets beslutning om ændring af Rådets beslutning 78/174/EØF ⁽³⁾ om indførelse af en konsultationsprocedure og om nedsættelse af et udvalg for transportinfrastruktur. Dette forslag tager sigte på at udvide anvendelsesområdet for den eksisterende lovgivning på transportinfrastrukturuområdet til også at omfatte sø- og lufttransport.

Dette forslag danner bilag til Kommissionens meddelelse om kapacitetsproblemerne på luftfartsområdet af 19. oktober 1988 ⁽⁴⁾.

Under de diskussioner, der har fundet sted i Rådet, har Kommissionens repræsentanter samt flere delegationer understreget, at der bør tages hensyn til følgerne af de igangværende liberaliseringsbestræbelser inden for luftfarten, samt at man bør undersøge mulighederne for at yde tilskud fra Fællesskabet til sø- og lufthavne.

Endelig skal det bemærkes, at både de luftfartsforanstaltninger, der blev truffet bestemmelser om i december 1987, og diverse andre foranstaltninger, som f.eks. direktivet om interregional ruteflyvning, er et udtryk for, at Fællesskabet har til hensigt at gøre en særlig indsats for at nå frem til en bedre udnyttelse af de ruter, der for tiden enten ikke udnyttes tilstrækkeligt, eller som slet ikke udnyttes. Dette ville bidrage væsentligt til at reducere presset på de store lufthavne i Fællesskabet.

⁽¹⁾ EFT nr. C 288 af 15. 11. 1988, s. 6.

⁽²⁾ Dok. KOM(88) 340 endelig udg.

⁽³⁾ EFT nr. L 54 af 25. 2. 1978.

⁽⁴⁾ Dok. KOM(88) 577.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 954/88
af Joan Colom I Naval (S—E)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(1. september 1988)
(89/C 111/53)

Om: Rævejagt

Som det højtærede medlem Richard Cottrell (ED—GB) så rigtigt påpeger i sin mundtlige forespørgsel nr. 2851/87 ⁽¹⁾, har EF efter en langvarig og heldigt afsluttet kampagne indført forbud mod indførsel til Fællesskabets område af skind fra canadiske sælunger. Denne foranstaltning blev truffet som følge af offentlighedens harme over disse grusomme drab. Men hvorledes kan visse medlemsstater da med god samvittighed fortsat tillade den uhyrlige mishandling, som dyr udsættes for under rævejagter til hest, og som visse britiske borgere føler en pervers og besynderlig glæde ved? Hvad er Kommissionens holdning i dette spørgsmål?

⁽¹⁾ EFT nr. C 1 af 2. 1. 1989, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Stanley Clinton Davis
(16. december 1988)

Kommissionen er yderst opmærksom på forhold, der vedrører dyrs velfærd i Det Europæiske Fællesskab, og har i det fjerde handlingsprogram på miljøområdet (1987—1992) gjort rede for, hvilke foranstaltninger den agter at træffe på dette område.

Den har imidlertid ikke for øjeblikket til hensigt at gribe ind i driften af rævejagt, da den mener, at dette spørgsmål i første omgang bedst kan behandles af de pågældende medlemsstaters myndigheder.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 963/88
af Roberto Costanzo og Gerardo Gaibisso (PPE—I)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(18. august 1988)
(89/C 111/54)

Om: Levering af tobak til interventionsorganet i en anden medlemsstat end den, hvori tobakken er produceret

En række handelsvirksomheder køber tobak i en medlemsstat og overfører den dernæst til en anden medlems-

stat, hvor de efter at have presset den i baller overdrager den til interventionsorganet i denne anden stat. Kan Kommissionen oplyse:

1. Hvilken økonomisk fordel, der er ved at levere tobak til interventionsorganet i en anden medlemsstat end produktionsstaten?
2. Om udgifterne ved interventionsorganets tilbagetrækning af tobak fra markedet i politisk henseende tilregnes den stat, hvori tobakken produceres, eller den stat, hvori den sælges til interventionsorganet, også med henblik på beregning af overskuddene og anvendelse af foranstaltningerne vedrørende finansielle stabilisatorer?
3. Om fordelene ved en sådan overførsel af produktet fra én medlemsstat til en anden ikke afhænger af en svigagtig udnyttelse af vekselkurserne mellem ecu og nationale valutaer og omvendt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen
(18. november 1988)

1. Så længe den fælles markedsordning for råtabak er blevet anvendt, har det været praksis, at handelsvirksomheder i én medlemsstat opkøber bladtobak i en anden medlemsstat med henblik på en første bearbejdning, emballering og markedsføring. Såfremt disse virksomheder ikke kan afsætte det opkøbte produkt i sin helhed, kan den usolgte del leveres til intervention. Dette oplevede man for første gang for 1986-høsten i Italien, hvor handelsvirksomheder, der havde opkøbt store mængder bladtobak i Grækenland, måtte levere en meget ringe del af tobakken i baller til det italienske interventionsorgan.

2. og 3. Den økonomiske fordel for virksomheder i én medlemsstat at opkøbe bladtobak i en anden medlemsstat kan forklares ved, at disse virksomheder administreres mere effektivt og derfor kan bearbejde, emballere og markedsføre tobakken på økonomisk gunstigere betingelser.

Omkostningerne ved levering af tobak til intervention i lige meget hvilket land er uafhængige af stabilisatorerne, da denne mekanisme udløses, når den producerede mængde bladtobak overstiger den maksimale garantimængde, der er fastsat for hver sort eller sortsgruppe.

Fællesskabets priser og præmier for råtabak, der fastsættes i ecu, omregnes til national valuta ved hjælp af de landbrugsomregningskurser, som Rådet fastsætter. Da disse kurser afviger fra de pågældende valutaers faktiske vekselkurser, medfører dette forskellige prisniveauer i national valuta i de forskellige medlemsstater. Udviklingen i handelstransaktionerne med råtabak i Italien kan ligesom andre steder påvirkes af landbrugsomregningskurserne.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 968/88
af Kenneth Stewart (S—GB)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(18. august 1988)
(89/C 111/55)

Om: Midler fra Socialfonden og Den Europæiske Udviklingsfond til projekter i Liverpool

Kan Kommissionen oplyse det samlede støttebeløb fra hver fond til projekter i Liverpool i Det Forenede Kongerige, samt oplyse navnene på modtagerne gennem de sidste tre år, herunder også enhver støtte til private selskaber og virksomheder i området, samt støtte til de lokale myndigheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Grigoris Varfis
(7. december 1988)

I løbet af de seneste tre år (1985-1986-1987)

- har EFRU sammenlagt ydet støtte på ca. 24 mio ECU til Liverpool; der vil direkte blive sendt det ærede medlem og Europa-Parlamentets Generalsekretariat en komplet liste over de pågældende projekter og støttemodtagere
- har også ESF virket til fordel for Liverpool: der vil også blive sendt det ærede medlem og Europa-Parlamentets Generalsekretariat en liste over disse projekter.

For ESF's vedkommende skal det imidlertid understreges,

- at fondens statistikker kun foreligger på county-niveau (Merseyside), hvilket gør det umuligt at udskille de projekter, der kun angår Liverpool
- at den liste, der fremsendes til det ærede medlem, ikke omfatter de aktioner, hvortil der tages initiativ på nationalt plan (til fordel for Merseyside) af organisationer såsom Training Kommissionen og Industrial Training Boards; der foreligger ikke regionsopdelte statistikker vedrørende disse aktioner.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 977/88
af Mary Banotti (PPE—IRL)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(18. august 1988)
(89/C 111/56)

Om: Støtte til deltagerne i ESF-uddannelseskurser

Kan Kommissionen oplyse, hvilke beløb deltagere i uddannelseskurser, der støttes finansielt af Den Europæiske

Socialfond, har modtaget i 1987 eller de foregående år for hver enkelt medlemsstats vedkommende?

Er størrelsen af disse beløb afhængig af alder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marin
(10. november 1988)

Kommissionen beklager ikke at kunne give det ærede medlem de ønskede oplysninger, da Den Europæiske Socialfond ikke yder tilskud til standardudgifter, og da udgifterne til uddannelse varierer meget mellem medlemsstaterne og for de enkelte foranstaltningstyper.

Kommissionen agter imidlertid gradvis at indføre standardudgifter med henblik på at opnå en forenkling af behandlingen af tilskudsansøgninger og anmodninger om udbetaling både for ansøgerne og for fondsforvaltningen. Desuden vil en sådan indførelse af standardudgifter bidrage til at undgå, at der indgives ansøgning om tilskud til overdrevent høje udgifter. Kommissionen er for øjeblikket vedat hvorledes disse standardudgifter kan indføres for hver enkelt udgiftstype i forbindelse med hver enkelt foranstaltningstype pr. medlemsstat.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 989/88
af Florus Wijsenbeek (LDR—NL)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(18. august 1988)
(89/C 111/57)

Om: Sikkerheden i havnen i Barcelona

Har Kommissionen kendskab til, at sikkerheden i havnen i Barcelona ifølge den internationale trampskibsrædisammenslutning, Bimca, lader meget tilbage at ønske?

Er Kommissionen ligeledes bekendt med, at professionelle tyvebander anvender bedøvende gasser i forbindelse med gennemsejlingen af skibene efter kostbart gods?

Vil Kommissionen være rede til at presse på over for de spanske myndigheder for hurtigst muligt at få dem til at træffe foranstaltninger, som kan forbedre sikkerheden i havnen i Barcelona?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Stanley Clinton Davis
(7. november 1988)

Pirateri og væbnede røverier på handelsskibe er et stadigt forekommende problem for international skibsfart, og

Kommissionen har kendskab til de beklagelige begivenheder, som skal have fundet sted i Barcelonas havn. Som det imidlertid altid tidligere er blevet erklæret i lignende tilfælde, mener Kommissionen, at opretholdelsen af den offentlige orden på en medlemsstats område udelukkende henhører under den pågældende medlemsstats beføjelser.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1003/88

af Willy Kuijpers (ARC—B)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(18. august 1988)

(89/C 111/58)

Om: Tritiumforurening af grundvandet ved Mol

I området omkring afdelingen for nukleart affald under kerneforskningscentret i Mol (CEN/SCK) er der ifølge statssekretariatet for energi målt en forurening på 60 Bq pr. liter. Normen for almindeligt vand ligger på 37 Bq pr. liter. Forureningen stammer fra et punkt 200 meter fra et reservoir, hvor der for nogen tid siden blev konstateret lækager.

Kan Kommissionen oplyse, om ikke dette indebærer en risiko for den offentlige sundhedstilstand, og om ikke der bør træffes særlige forholdsregler for at undgå en sådan forurening for fremtiden?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Stanley Clinton Davis**

(17. november 1988)

I henhold til den information, som Kommissionen råder over, er det rigtigt, at der er konstateret forurening med tritium i grundvandet på Mol-kerneforskningscentrets område (SCK). På ét sted, omkring 200 m fra et 2 000 m³ stort lagerreservoir, der anvendes til lavradioaktivt flydende affald, blev der målt 60 000 Bq/liter, hvilket svarer til en stråling på 60 Bq/liter, når der vægtes efter en formel, som anvendes af SCK (og andre steder i Benelux), og som er beregnet til at tage hensyn til de forskellige radionukleiders toksitet.

Alle prøver, der blev taget rundt om dette punkt, udviser imidlertid betydeligt lavere stråling, hvorfor forureningen ikke kan føres tilbage til lækage fra affaldsreservoaret.

Hvad angår grænsen for tritium i drikkevand er der i EF's grundlæggende sikkerhedsbestemmelser, Rådets direktiv 84/836/Euratom ⁽¹⁾ og i gældende belgisk lovgivning ⁽²⁾ kun fastlagt en årlig grænse for indtagelse af tritium (annual limit of intake — ALI) på 3×10^6 Bq, svarende til en årlig grænse på 5 mSv for befolkningen. Hvis man går ud

fra et vandforbrug på 2 liter om dagen, er dette ensbetydende med en koncentrationsgrænse på omkring 400 000 Bq/liter. Det vil således sige, at en tritiumkoncentration på 60 000 Bq/liter er, om ikke en ubetydelig, så dog i hvert fald ikke nogen væsentlig risiko for den offentlige sundhed. Selv hvis der var tale om drikkevand, og ikke som tilfældet er, lokalt grundvand, ville den tilsvarende stråling således ligge betydeligt under den langfristede gennemsnitlige bestrålingsgrænse på 1 mSv årligt, der anbefales af ICRP efter 1984-revisionen af EF-grænserne.

Ikke desto mindre er de ansvarlige SCK-myndigheder i færd med at lede efter forureningskilden, og hvad angår det lækkende affaldsreservoir er man i gang med at træffe passende foranstaltninger for at reparere lækagen og sikre, at den hermed forbundne forurening af jordbunden forbliver lokal omkring bassinet.

⁽¹⁾ EFT nr. L 265 af 5. 10. 1984.

⁽²⁾ Kongeligt dekret af 13. 4. 1987.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1005/88

af Willy Kuijpers (ARC—B)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(18. august 1988)

(89/C 111/59)

Om: Kostprisen på forskellige energiformer

Ved beregningen af kostprisen på forskellige energiformer lades en række omkostningsfaktorer ofte ude af betragtning i prisberegningen. Det drejer sig her om indirekte og høje omkostninger, som afholdes af samfundet.

Navnlig for atomenergiens vedkommende er der tale om en række »skjulte« omkostninger bl.a. til sikring af anlægene (forsvar, gendarmeri og politi), udvikling af kerneenergi (videnskabelig forskning), billig statsfinansiering til opførelsen og fremtidige omkostninger til demontering af ældre atomanlæg.

Er det muligt at beregne disse omkostninger for de forskellige medlemsstater med henblik på at tilvejebringe en korrekt vurdering af atomenergiens faktiske kostpris?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Nicolas Mosar**

(30. november 1988)

De indirekte omkostninger, som det ærede medlem omtaler, dvs. omkostninger i forbindelse med indsats af forsvaret, gendarmeri og politi, er ikke noget, der kun gælder kerneenergien.

Muligheden for at bringe — eventuelt billige — offentlige finansielle midler i anvendelse er heller ikke forbeholdt udnyttelsen af kerneenergien alene.

Omkostningerne ved forskning i udviklingen af kerneenergi — og ved behandling og lagring af affald, samt nedlukning af anlæg — afholdes af industrivirksomheder (konstruktørerne, elværkerne, virksomhederne i brændselskredsløbet). I givet fald afsættes der hertil et skønsmæssigt beregnet beløb, når de pågældende operationer endnu ikke er gennemført.

I tilfælde hvor anvendt forskning i det offentlige regi resulterer i en vis know-how, sker overførslen heraf til industrivirksomheder i form af en handelstransaktion. Dette gælder specielt patenter og licenser.

Eftersom forskningsarbejde repræsenterer en risikobetinget investering, hænder det, at omkostningerne herved ikke udlignes på et senere tidspunkt, fordi programmet slår fejl. I så fald resulterer omkostningerne snarere i et tab end i en fortjeneste.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1010/88

af Jaak Vandemeulebroucke (ARC—B)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(18. august 1988)

(89/C 111/60)

Om: Produktet »Terraverde« og udbredelsen heraf

Som Kommissionen måske ved, har rigsuniversitetet i Gent fundet frem til et nyt produkt med navnet »Terraverde«, som kan medvirke til at holde liv i planter, også under månedlange tørkeperioder. Det drejer sig om et grovkornet pulver, der blandes med det opdyrkede jordlag, og ifølge forsøg ser det ud til, at det kan modvirke udpiningen af landbrugsjorden og ørkendannelsen i Sahel-området.

Mener Kommissionen ikke, at dette produkt bør kunne finde anvendelse i Det Europæiske Fællesskabs hjælpeprogram, og at Fællesskabet således bør bidrage til yderligere udbredelse og storstilet anvendelse heraf?

Svar afgivet på Kommissionens vegne

af Lorenzo Natali

(2. december 1988)

Nedbørens uregelmæssighed og voldsomhed i Sahel-området gør, at den ringe regnmængde udnyttes dårligt af jord og planter. En forbedring af jordens evne til at holde

på regnvandet og dermed en bedre fordelt regnmængde til planterne vil i høj grad være til fordel for vegetationen.

Sådanne resultater er blevet opnået med de produkter, som bl.a. universitetet i Gent har fundet frem til.

Imidlertid vil anvendelsen af det omtalte produkt over store arealer i Sahel-området være alt for bekostelig for så vidt angår kulturer af ringe handelsværdi og med ringe tæthed pr. hektar.

Produktet vil således kun kunne anvendes i særlige tilfælde og på begrænsede arealer som fx.: planteskoler, køkkenhaver og frugthaver i den umiddelbare udkant af byer for at mindske vandforbruget og dermed vandingsbehovet. I sådanne tilfælde vil produkternes handelsværdi kunne bære den yderligere omkostning pr. hektar, som anvendelsen af »Terraverde« vil indebære.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1012/88

af Lambert Croux (PPE—B)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(1. september 1988)

(89/C 111/61)

Om: Forskning inden for stålsektoren

Den 17. marts 1988 vedtog Kommissionen at stille et beløb på 30 mio ECU til rådighed som støtte til 82 forskningsprojekter og syv demonstrationsprojekter i stålsektoren.

Kan Kommissionen meddele, hvilke belgiske projekter der er kommet i betragtning, og hvilket støttebeløb Kommissionen har ydet pr. projekt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne

af Karl-Heinz Narjes

(19. oktober 1988)

Blandt de 82 projekter til teknisk stålforskning, udvalgt ved Kommissionens afgørelse af 17. marts 1988 med henblik på tildeling af finansiell støtte via EKSF-budgettet 1988, er der seks projekter foreslået af Centre de Recherche Métallurgique (CRM) i Liège (Belgien). Det samlede beløb for det finansielle bidrag til disse seks projekter via EKSF-budgettet beløber sig til 1 818 600 ECU.

Blandt de syv pilot-/demonstrationsprojekter, der af Kommissionen blev udvalgt ved samme afgørelse, er et projekt foreslået i fællesskab af det metallurgiske forskningscenter i Liège og selskaberne Cockerill Sambre SA i Bruxelles, Sidmar i Gent og BSC i London. Fællesskabsbidraget til dette projekt beløber sig til 475 500 ECU.

Der kan gives følgende mere detaljerede oplysninger:

1. Projekter til teknisk forskning

Forskningsprojektets titel	Foreslået af	Forventet varighed	Samlede udgifter (ecu)	Finansielt bidrag fra EKSF CECA (ecu)
Massiv kulinjektion i højovn	CRM Liège	tre år	830 000	498 000
Parameteropstilling for de vigtigste driftsbetingelser ved oxygenindblæsning	CRM Liège	tre år	533 000	319 800
Undersøgelse af mekanismerne for dannelse af lupper på metallurgiske beholdere	CRM Liège	tre år	394 000	236 400
Kemisk analyse af olier på stålplader	CRM Liège	fire år	324 000	194 400
Kontinuerligt udglødet stål med forbedrede overfladeegenskaber	CRM Liège	tre år	394 000	236 400
Metalstrukturers elastoplastiske adfærd Vekselvirkning mellem modstand og sejhed hos stål	CRM Liège	tre år	556 000	333 600

2. Pilotprojekt

Forskningsprojektets titel	foreslået af	Forventet varighed	Samlede udgifter (ecu)	Finansielt bidrag fra EKSF CECA (ecu)
Kontinuerlig direkte vurdering af overfladeruheden af koldtvalsede bånd	CRM Liège Cockerill Bruxelles Sidmar Gent BSC London	to år	951 000	475 000

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1029/88
af Stephen Hughes (S—GB)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(18. august 1988)
(89/C 111/62)

for, at bistandsorganisationer, der er registreret som selskaber med begrænset ansvar i forhold til en garantikapital, ikke på denne måde stilles ringere ved de nuværende eller fremtidige lineære nedskæringer?

Om: Kooperative bistandsorganisationers retsstilling

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marin
(29. november 1988)

Er Kommissionen opmærksom på, at kooperative bistandsorganisationer i Det Forenede Kongerige enten kan registreres som velgørende institutioner eller som selskaber med begrænset ansvar i forhold til en garantikapital, men alligevel i begge tilfælde arbejder ud fra samme kriterier og målsætninger? Er Kommissionen opmærksom på, at de kooperative bistandsorganisationer, som er registreret som selskaber, på grund af de vægtede nedskæringer i Den Europæiske Socialfonds tilskud har været udsat for langt større lineære nedskæringer end de tilsvarende organisationer, som er registreret som velgørende institutioner? Kan Kommissionen oplyse om lovligheden af disse nedskæringer i betragtning af de lighedspunkter med hensyn til livsanskuelse, organisation og målsætninger, der er mellem disse to kategorier af bistandsorganisationer? Har Kommissionen planer om at søge at skabe retsgrundlag

Den Europæiske Socialfonds tilskud ydes bl.a. gennem anvendelse af lineær nedskæring i overensstemmelse med punkt 1.7 i retningslinjerne for fondens forvaltning, Kommissionens afgørelse 87/329/EØF om regnskabsårene 1988—1990 (¹), der lyder:

1.7. Ansøgningerne godkendes budgetkonto for budgetkonto. Er der ikke tilstrækkelige midler til at yde tilskud til alle prioriterede foranstaltninger, foretages der en linær nedskæring, der beregnes på grundlag af de resterende ansøgninger for hver enkelt medlemsstat. Såfremt der er tilstrækkelige midler til at prioritere de indsendte ansøgninger, anvendes nedskæringen på de uprioriterede ansøgninger. Ved beregningen af nedskæringen gives der prioritet til:

1.7.1. Foranstaltninger, der indgår i et integreret program, der modtager støtte fra mindst 2 af Fællesskabets finansielle instrumenter, specielt de integrerede middelhavsprogrammer (N);

1.7.2. Erhvervsuddannelsesforanstaltninger, der umiddelbart fører til ansættelse i virksomheder med under 25 ansatte, og som tager sigte på anvendelse af en ny teknologi, der er omfattet af Fællesskabets forsknings- og udviklingsprogrammer, (N);

1.7.3. Foranstaltninger, hvis gennemførelse er særlig afhængig af, om der opnås tilskud fra fonden (N).

Anvendelsen af den lineære nedskæring afhænger ikke af ansøgerens juridiske status. I medfør af punkt 1.7.3. er det op til Kommissionen, efter høring af medlemsstaterne at afgøre hvilke organisationer der skal fritages for den lineære nedskæring. Medlemsstaterne kan foreslå, at visse (eller alle) kooperativer fritages fra den lineære nedskæring.

(¹) EFT nr. L 167 af 26. 6. 1987.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1043/88

af Kenneth Stewart (S—GB)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(25. august 1988)

(89/C 111/63)

Om: De spanske myndigheders behandling af britiske statsborgere

Kommissionen er sikkert bekendt med de forskellige episoder i Spanien, hvor britiske turister er blevet overfaldet af politiet, pryglet og undertiden arresteret uden påviselig grund, samt de mange tilfælde af vold og fjendtlig opførsel over for ferierejsende.

Nu har guvernøren i Benidorm, Enrique Simarro Franco, uden påviselig grund ladet et antal britiske entertainere arrestere og tilbageholde i fængsel i syv dage og derpå sendt dem tilbage til Det Forenede Kongerige under påskud af manglende arbejdstilladelse.

De pågældende underholdere var af den opfattelse, at ejerne af klubben havde indhentet arbejdstilladelser forud for indgåelsen af kontrakten om deres engagement, idet denne fremgangsmåde tidligere har været tolereret i flere år.

En vælger i min valgkreds, John Hackett, der er en højt anset komiker, blev brutalt fjernet fra scenen, lagt i håndjern og kastet i fængsel i syv dage og dernæst udvist til Det Forenede Kongerige med forbud mod at vise sig i Spanien i tre år.

Kan Kommissionen oplyse, hvor meget længere britiske statsborgere skal udsættes for denne behandling? Under

henvielse til de kommende forslag anmodes Kommissionen endvidere om at ophæve samtlige hindringer for borgerne og samhandelen i EF samt for den frie bevægelighed for personer inden for EF, da disse ikke virker befordrende for traktaten, og da de er i strid med de bedste hensigter for turismen i EF og desuden udgør en åbenlys tilsidesættelse af menneskerettighederne.

Vil Kommissionen tage Hacketts sag op, således at han kan få tilladelse til igen at rejse til Spanien for at udøve sit erhverv?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield

(7. november 1988)

John Hacketts situation afhænger af, om han i Spanien udførte lønnet arbejde, eller om han som selvstændig erhvervsdrivende udførte tjenesteydelser. I førstnævnte tilfælde bemyndiger artikel 56 i Akten vedrørende Spaniens Tiltrædelse af Fællesskabet denne stat til indtil den 1. januar 1993 at opretholde de nationale bestemmelser om adgang til beskæftigelse (særlig kravet om arbejdstilladelse) over for statsborgere fra andre medlemsstater; overtrædelse af disse nationale bestemmelser kan straffes med udvisning.

I det andet tilfælde finder fællesskabsretten på dette område anvendelse på Spanien straks fra tiltrædelsen, hvilket i dette tilfælde vil sige, at kunstnere, der er statsborgere i andre medlemsstater, har ret til i Spanien at udføre tjenesteydelser (f.eks. at give en forestilling) uden at skulle udsættes for forskelsbehandling som følge af deres statsborgerskab eller deres bopæl. Ingen særskilt tilladelse, som ikke ville blive krævet af de indenlandske statsborgere for at kunne udføre de pågældende tjenesteydelser, vil kunne kræves. Retten til at udføre tjenesteydelser indebærer retten til indrejse og ophold, hvorfra der kun kan afviges med begrundelse i hensynet til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed og den offentlige sundhed.

Med henblik på at fastslå John Hacketts nøjagtige situation anmoder Kommissionen det ærede medlem om alle oplysninger, som kan være til nytte for denne sags behandling.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1044/88

af Thomas Megahy (S—GB)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(25. august 1988)

(89/C 111/64)

Om: Fortabelse af retten til støtte fra Socialfonden

De lokale myndigheder i min valgkreds har for nylig ved to lejligheder gjort mig opmærksom på, at forskellige lokale organisationer, som havde modtaget støtte fra Socialfonden, har mistet denne støtte på grund af nogle

ganske ubetydelige tekniske fejl i deres ansøgninger, hvilket skyldtes fejl begået af den britiske centraladministration og ikke af de lokale myndigheder selv. Til trods for de forklaringer, der blev givet, har Kommissionen afvist at gøre nogen som helst undtagelse fra reglerne. Dette har bevirket, at et bestemt projekt, der er blevet præsenteret som banebrydende indenfor avanceret uddannelse, har mistet den økonomiske støtte. Har Kommissionen planer om at tage sin politik op til fornyet overvejelse med henblik på at indføre en vis grad af fleksibilitet i sådanne tilfælde?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marin**

(15. november 1988)

Ansøgninger om tilskud fra Den Europæiske Socialfond samt anmodninger om udbetaling af saldobeløb indgives for Det Forende Kongeriges vedkommende af arbejdsministeriet. Kommissionen tager stilling til disse ansøgninger på grundlag af oplysningerne i de indsendte skemaer.

Såfremt skemaet indeholder en tydelig fejl (f.eks. en slåfejl eller en ukorrekt beregning), kan denne fejl rettes, uden at det går ud over ansøgningen.

I henhold til artikel 1, stk. 4, i Kommissionens beslutning 83/673/EØF⁽¹⁾ betragtes tilskudsansøgninger og betalingsanmodninger, der ikke er i overensstemmelse med de gældende bestemmelser, ikke som behørigt indgivne.

⁽¹⁾ EFT nr. L 377 af 31. 12. 1983, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1048/88

af Carlos Robles Piquer (ED—E)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(25. august 1988)

(89/C 111/65)

Om: Et koordineret EF-program for bistand til Mellemamerika inden for videnskab og teknologi

Anser Kommissionen det for hensigtsmæssigt, at de kompetente EF-organer, herunder Generaldirektorat XII, i forbindelse med de aftaler, der blev truffet på San José IV-konferencen, og EF's ønske om at bidrage til genopbygningen af Mellemamerika, udarbejder et særligt EF-program for støtte til den videnskabelige og teknologiske udvikling i Mellemamerika? Mener den i givet fald, at Det Mellemamerikanske Fællesmarked (SIECA), der netop har en afdeling for videnskab og teknologi, er det organ, denne støtte bør ydes til?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Claude Cheysson**

(17. november 1988)

Teknologisk og videnskabeligt samarbejde — et af de områder, som er omfattet af samarbejdsaftalen mellem EF

og Mellemamerika, som blev undertegnet 12. november 1985. Udviklingsprojekter, som støttes af EF, skal i første række tilgodese de dårligst stillede befolkningsgrupper og samtidig fremme den regionale integration på alle de områder, som samarbejdet omfatter.

På det videnskabelige område har samarbejdet siden 1984 gjort det muligt at yde et bidrag på 932 000 ECU til iværksættelse af 8 forskningsprojekter inden for landbrug og medicin.

Den anden blandede komité EF/Mellemamerika (23. og 24. juni 1988) har pålagt et ad hoc underudvalg at drøfte samarbejdet nærmere på et kommende møde med henblik på

- at opstille principperne i et vejledende program for samarbejdet
- at etablere praktiske rammer og hensigtsmæssige procedurer for indkredsning af organer i Latinamerika, som kan være partnere i samarbejdet samt at opstille prioriteringer for samarbejdet
- konkret at udnytte de post-graduate stipendier, som sidste år blev givet till seks lande i regionen for at forberede fælles forskningsprojekter, som senere kan gennemføres som led i et interinstitutionelt samarbejde EF/Mellemamerika.

Selv om den generelle tendens har været at fremme den regionale integration, er arbejdet endnu i en forberedende fase. Det er således for tidligt at udtale sig om valget af organisationer på dette område, som vil blive fastlagt ud fra videnskabelige og tekniske kriterier, som parterne er nået til enighed om.

SIECA vil naturligvis fortsat spille en vigtig rolle i dialogen om samarbejdet med regionen, især med hensyn til forberedelse af de i samarbejdsaftalen EF/Mellemamerika omhandlede blandede komitéer og samordning af de procedurer for at iværksætte de foranstaltninger, som beslutes på alle områder af det interregionale samarbejde.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1065/88

af José Coderch Planas (NI—E)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(25. august 1988)

(89/C 111/66)

Om: Plantning af skov som led i udviklingsbistanden

Dersom mine oplysninger er korrekte, råder Generaldirektorat VIII over i alt 30 eksperter (økonomer og agro-

nomer), men ikke over én eneste skovbrugseksperter. Det er indlysende, at kvaliteten af de projekter, som udarbejdes på dette område, i vid udstrækning afhænger af specialisterne.

Hvor mange skovbrugseksperter er der for øjeblikket ansat i Generaldirektorat VIII, og hvilke planer er der for på kort sigt at inddrage specialister med viden om tropiske skove i udviklingslandene?

For det andet: i Afrika udfolder Kommissionen betydelige bestræbelser med henblik på plantning af skov — der er bevilget ca. 80 mio ECU til 200 programmer.

Hvor mange programmer og hvilke midler er der afsat til Latinamerika?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Lorenzo Natali**

(14. december 1988)

Generaldirektoratet for udvikling beskæftiger i øjeblikket en specialist med viden om tropiske skove.

Endvidere har en række agronomer og konsulenter på området for landbrugsudvikling, der er ansat såvel i Bruxelles som ved størstedelen af Kommissionens delegationer i u-landene, kendskab til skovbrug og erfaring med udviklingsprojekter inden for dette område. Endvidere anvendes skovbrugseksperter som kontraktansatte specialister i forbindelse med den faglige bistand, der ydes til nogle projekter.

Kommissionen har i øjeblikket afsat ca. 120 mio ECU til ca. 50 projekter vedrørende udvikling af skovbrug eller genbeplantning af skov som led i programmerne for landbrugsudvikling i Afrika.

Med hensyn til Latinamerika råder Fællesskabet hverken over bevillinger eller særlige programmer vedrørende genbeplantning af skov. Bistanden er især koncentreret om udvikling af landdistrikter og forbedring af fødevarerproduktionen. Hver gang det er nødvendigt omfatter projekterne dog foranstaltninger for genbeplantning af skov, som undertiden er ret betydelige.

Hvad angår forskning på skovbrugsområdet kan forskningsinstitutterne i Latinamerika og alle u-lande deltage aktivt i programmet for »Videnskab og teknik i udviklingens tjeneste«⁽¹⁾ i nært samarbejde med de europæiske forskningsinstitutter.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1083/88

af Christiane Scrivener (LDR—F)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(25. august 1988)

(89/C 111/67)

Om: Yamazaki-koncernens investeringsprojekt i Worcester

Kommissionen har fra de britiske myndigheder modtaget den første rapport om, hvordan Yamazakis investeringsprojekt i Worcester skrider frem, i overensstemmelse med Kommissionens afgørelse om den britiske regerings støtte under FMS-ordningen.

Kan Kommissionen oplyse, om den britiske regerings ydelse af støtte har været knyttet til en forpligtelse for Yamazaki-koncernen til at placere ordrer hos leverandører fra EF-lande for en del af investeringens værdi, og om denne del ligeledes vedrører teknisk produktionsudstyr? Hvis det er tilfældet, har den britiske regering da foretaget en kontrol af de ordrer, Yamazaki har afgivet, og navnlig af den del, der er forbeholdt den europæiske industri i forbindelse med erhvervelsen af produktionsudstyr?

Er det i rapporten nævnt, hvor stor en andel komponenter fremstillet af leverandører i EF-lande, der indgår i de færdige produkter fra Yamazaki, og af hvilken art disse komponenter er? Hvilken effektiv overførsel af nyttig teknologi til den europæiske industri har denne investering ført til?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Peter Sutherland**

(6. oktober 1988)

Som meddelt af Kommissionen i dens svar på skriftlig forespørgsel nr. 811/84⁽¹⁾ fra det ærede medlem, var godkendelsen af en støtte til opførelsen af en Yamazaki-fabrik i Worcester betinget af, at den britiske regering afgav en række formelle tilsagn vedrørende teknologi-overførsel, herunder tilsagn om, at fabrikanten — med henblik på demonstration og udbredelse af know-how — forpligtede sig til at give erhvervsfolk og andre interesserede i Fællesskabet størst mulig adgang til den nye fabrik og den her anvendte teknologi, såvel inden for rammerne af samarbejdet mellem fabrikanten og EF-leverandørerne under fabrikkens opførelse, som ved senere leverancer af komponenter til fabrikkens produktion og ved oplæring af de teknikere, der skulle arbejde på den nye fabrik. Dette gjaldt relationerne mellem fabrikanten og dennes kunder i Fællesskabet.

Den nye fabrik blev indviet i 1987, og de britiske myndigheder har i mellemtiden — således som fastsat i den beslutning, hvori støtten blev godkendt — tilsendt Kommissionen de to første halvårsrapporter.

⁽¹⁾ EFT nr. L 355 af 17. 12. 1987, s. 41.

Disse rapporter, der er fortrolige, indeholder oplysninger om investeringen og om indkøringsperioden samt oplysninger om den teknologioverførsel, som virksomheden indtil dato har foretaget. Ifølge rapporterne er der blevet etableret et samarbejde med EF-leverandørerne med henblik på levering af produktionsudstyr til fabriksanlæggene samt med henblik på inkorporering af EF-komponenter i slutprodukterne.

Den britiske regering har ligeledes meddelt, hvilke EF-leverandører, der har leveret teknisk produktionsudstyr, samt hvilket udstyr, der var tale om, ligesom regeringen også har meddelt navnene på de EF-leverandører, der har leveret komponenter til de af Yamazaki-fabrikken fremstillede slutprodukter; EF-leverandørernes andel af disse slutprodukter var ifølge et skøn på 60 % ved udgangen af 1987.

Hvad angår udenforståendes mulighed for at få adgang til den af fabrikken udviklede teknologi giver rapporterne en udførlig redegørelse for de mange besøg, der har fundet sted på fabrikken, og for de demonstrationer, der har været foretaget i og uden for fabrikken under tekniske seminarer, ligesom der også ifølge rapporten er blevet offentliggjort en række artikler om det samme emne.

(¹) EFT nr. C 8 af 10. 1. 1985, s. 19.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1092/88
af Jochen van Aerssen (PPE—D)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (25. august 1988)
 (89/C 111/68)

Om: Illegalt genteknisk dyreforsøg

Ved et illegalt forsøg med kvæg med genteknisk ændrede vira er mennesker ved et uheld blevet inficeret, hvilket professor Faustino Sineriz ifølge »Times« i London meddelte på en international genetikkongres i Cardiff i Wales. Formålet med eksperimentet skulle være at afprøve en ny vaccine mod rabies hos kvæg. Jeg spørger derfor Kommissionen:

1. Har Kommissionen kendskab til denne hændelse?
2. Deler Kommissionen den opfattelse, at bindende internationalt gældende regler for frigivelse af genteknisk ændrede mikroorganismer er nødvendige?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karl-Heinz Narjes
 (18. november 1988)

1. Kommissionen er orienteret om det forsøg, der henvises til. Det gennemførtes i 1986 og fik dengang megen

omtale i den videnskabelige presse. Skønt der er fremsat nogen kritik af både fremgangsmåden for forsøget og den manglende anmeldelse af forsøget til den argentinske regering, kan Kommissionen ikke give det ærede medlem medhold i, at forsøget var ulovligt.

Med hensyn til påstanden om, at medarbejdere ved forsøget blev inficeret, udsendte Wistar Institute (som var rådgiver for Pan-American Health organisation i forbindelse med forsøget) den 3. juni 1988 en seks sider lang erklæring med følgende konklusioner:

»På grundlag af de negative resultater opnået af PAHO efter 30 dages forløb og på rapporter, hvorefter 90-dagesresultaterne var negative, er det utænkeligt, at nogen af PAHO-medarbejderne var eksponeret for den rekombinante vaccine. Wistar Institute støtter idéen med, at sagen undersøges til bunds af en gruppe uvildige eksperter, forudsat at undersøgelsen omfatter fuldstændig afsløring af alle data og en videnskabelig bedømmelse foretaget af kvalificerede virologer. Sålænge der ikke er foretaget en sådan undersøgelse, er den eneste rimelige konklusion, at ingen mennesker er blevet inficeret med den rekombinante vaccine«.

2. Kommissionen ser generelt positivt på internationalt harmoniserede eller compatible bestemmelser, da de kan sikre et tilstrækkelig højt sikkerhedsniveau og forhindre, at der opstår handelshindringer. Kommissionen har derfor deltaget i forskellige internationale ekspertarbejdsgrupper vedrørende sikkerhed og retsforskrifter i forbindelse med bioteknologi. Hvad angår udsætning af genetisk ændrede mikroorganismer i miljøet, har Kommissionen for nylig forelagt Rådet og Parlamentet et direktivudkast (¹). I henhold til dette direktiv skal udsætning i forsøgsøjemed anmeldes til de nationale myndigheder.

Hvad angår udsætning og frigivelse af produkter henhørende til de kategorier, der er omfattet af eksisterende EF-retsforskrifter, som indebærer risikovurdering, f.eks. human- eller veterinærmedicinske produkter, skulle de pågældende direktiver finde anvendelse. For produkter, der ikke er omfattet af sådanne retsforskrifter, går Kommissionen ind for en pragmatisk fremgangsmåde, hvor der gives tilladelse i hvert enkelt tilfælde, på linje med henstillingerne fra OECD's ekspertgruppe vedrørende bioteknologi og sikkerhed.

Sålænge der endnu ikke er indhentet tilstrækkelige erfaringer, anses det for nyttigt at dele erfaringer og forskningsresultater. Forskningsresultaterne fra de seneste ti år antyder ikke, at der i sig selv skulle være særlige risici forbundet med genetisk ændring; forskningen på dette

område fortsætter i Fællesskabets bioteknologiprogram og andre steder.

(¹) Dok. KOM(88) 160 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1099/88

af Ben Visser (S—B)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(25. august 1988)

(89/C 111/69)

Om: Finansiell støtte til kvægfordervirksomheden Granaria

Der har været en langvarig konflikt i den nederlandske flod- og kanalskibsfart i forbindelse med kvægfordervirksomheden Granaria, der af Ministeren for Offentlige Arbejder, Smit-Kroes, havde fået licens til uden om skipperbørsen at chartre slæbebåde til at flytte egne slæbepramme. Driften var således billigere, end når der skulle arbejdes med eget personale og egne slæbebåde, eller at lasten skulle udbydes via børsen. De nederlandske flod- og kanalskipperne protesterede massivt mod licensen til Granaria. Minister Smit-Kroes indgik, med henblik på at få en ende på konflikten, en aftale med skipperne, hvor licensen til Granaria blev trukket tilbage pr. 1. september 1988, og at virksomheden fik udbetalt penge som kompensation for de højere transportomkostninger.

1. Er Kommissionen rede til at indlede en undersøgelse af sagen om Granaria med henblik på at besvare følgende spørgsmål?
2. Er der tale om konkurrenceforvridning på grund af den nederlandske støtte til Granaria?
3. Er den nu opståede situation i Granaria-spørgsmålet i overensstemmelse med den gældende konkurrenceret?
4. Vil Kommissionen meddele forespørgeren resultatet af denne undersøgelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Stanley Clinton Davis

(30. november 1988)

Kommissionen har anmodet den nederlandske regering om at få forelagt Granaria-sagens akter.

Når Kommissionen har modtaget og behandlet det omhandlede materiale, vil den tage stilling til sagen. Det ærede medlem vil blive orienteret om, hvilket resultat Kommissionen når frem til.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1103/88

af Willy Kuijpers (ARC—B)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(25. august 1988)

(89/C 111/70)

Om: En modernisering af EF-tjenestemandssystemet

På et kollokvium, der blev afholdt i Lausanne i 1984, behandlede den vanskelige situation i de internationale organisationer, både den fornyelse, der finder sted på grund af ledelsens høje kvalitet, og den stagnation, for ikke at sige det forfald, der kan konstateres (jf. Presses polytechniques romandes, 1985). I »Le Syndrom finlandais« (Paris, Seuil, 1986) betegner Alain Minc endog Kommissionen som et enormt bureaukrati, der er kørt fast, fuldkommen indadvendt og derfor kørende i tomgang (s. 223).

I artikel 24 i Tjenestemandsvedtægten pålægges det heldigvis fællesskabsinstitutionerne at lette den faglige videreuddannelse af deres ansatte. I sin personalepolitik har Kommissionen for øjeblikket modernisering som mål for sin uddannelsesstrategi. I denne forbindelse er der afsluttet en kontrakt med et privat firma med henblik på at gennemføre en undersøgelse af tjenestemændenes holdning til deres faglige aktiviteter; en anden kontrakt pålægger et andet privat firma at arrangere et vedvarende program for seminarer om »management for alle«.

Kommissionen bedes besvare nedenstående spørgsmål, der omhandler resultaterne af disse to nye aktioner:

1. Hvad var de samlede resultater af den opinionsundersøgelse, der blev foretaget via spørgeskemaer til Kommissionens personale vedrørende især deres arbejde, deres forbindelser inden for Kommissionen, deres forbindelser med Kommissionen, Kommissionens rolle i Europa, og især hvilke punkter, tjenestemændene var tilfredse og utilfredse med?
2. Hvilke forbedringer af tjenestemændenes adfærd i tjenesten, deres passive deltagelse i Genval-seminarerne (Chateau du Lac) kan der konkret ske i team-arbejdet med henblik på gennemførelsen af det indre marked i 1992—93?
3. Vil de private firmaers rapporter blive forelagt Europa-Parlamentet, der er det politiske organ, der kontrollerer Kommissionens forvaltning?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Henning Christophersen**

(19. december 1988)

1. Et resumé af resultaterne af opinionsundersøgelsen sendes direkte til det ærede medlem og Parlamentets generalsekretariat.
2. Det ærede medlem henvises til det svar, som Kommissionen har afgivet på skriftlig forespørgsel nr. 334/88 af Fernand Herman ⁽¹⁾.
3. Ja.

⁽¹⁾ EFT nr. C 49 af 27. 2. 1989, s. 15.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1106/88

af Ejner Christiansen (S—DK)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(1. september 1988)
(89/C 111/71)

Om: Kommissionens sponsoraktiviteter

Ifølge Frederiksberg Bladet af 14. juni 1988 skal Kommissionen for første gang været gået ind som sponsor og medarrangør for et sportsarrangement, i dette tilfælde på Frederiksberg, den 4. september i år, med et beløb på 200 000 dkr. Ifølge bladet er det Kommissionen selv, der har henvendt sig med tilbuddet. Kan Kommissionen bekræfte dette? Det ønskes endvidere oplyst, hvorledes sådanne udvælgelser af sportsarrangementer foregår.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(15. december 1988)

På Det Europæiske Råds møde i Milano i 1985 forpligtede EF til at give Fællesskabet en sportslig dimension inden for rammerne af »Borgernes Europa«. Siden da har Kommissionen fungeret som protektor for en lang række sportsarrangementer i hele Fællesskabet — cykelløb, sejlsport, indendørsatletik, svømning, tennis og vægtløftning.

Som led i denne politik og i samarbejde med Københavns Idrætsforening var Kommissionen protektor for Frederiksberg Løbet, der blev afholdt den 4. september 1988 i København. Dette løb fik et europæisk islæt, idet der i løbets navn indgik en reference til Fællesskabet, ligesom der deltog løbere fra de andre elleve medlemsstater, og

der blev gjort udbredt brug af det europæiske flag langs løbets rute.

Kommissionen ydede 20 000 ECU til finansieringen af dette arrangement, som dækkede præmier og rejseomkostninger for de løbere, der var inviteret fra de andre elleve medlemsstater. Kommissionen er af den opfattelse, at mediedækningen og den goodwill, der skabtes som følge af dens protektion af løbet, i værdi langt oversteg dens økonomiske bidrag.

Hvad angår kriterierne for udvælgelse af sportsarrangementer, henvises det ærede medlem til det svar, Kommissionen har afgivet på skriftlig forespørgsel nr. 194/86 af Horst Seefeld ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. C 314 af 8. 12. 1986.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1113/88

af Geoffrey Hoon (S—GB)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(1. september 1988)
(89/C 111/72)

Om: Myalgisk encefalomyelitis

Er Kommissionen i besiddelse af oplysninger fra medlemsstaterne om årsagerne til og virkningerne, hyppigheden og behandlingen af myalgisk encefalomyelitis?

Anerkendes myalgisk encefalomyelitis som en sygdom, som berettiger til sygedagpenge og andre ydelser i alle EF-lande?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marin**

(16. december 1988)

Medlemsstaterne tilsender ikke Kommissionen oplysninger om de forskellige sygdomme i befolkningen. Dette anliggende henhører under de nationale myndigheder, over hvilke der sendes en liste direkte til det ærede medlem og Parlamentets generalsekretariat.

Kommissionen kender ikke eksempler på, at svigtende helbred ikke giver ret til de i den gældende ordning fastsatte ydelser ved sygdom.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1125/88
af Angelo Carossino (COM—I)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(25. august 1988)
(89/C 111/73)

Om: Det Rådgivende Udvalg for Åbning af de Offentlige Markeder

I betragtning af, at Det Rådgivende Udvalg for Åbning af de Offentlige Markeder (energi, transport, kommunikation osv.), som er nedsat af EF, består af 25 medlemmer, hvoraf seks repræsenterer virksomhederne og de udbydende myndigheder, mens 19 repræsenterer leverandørerne, og eftersom denne sammensætning sandsynligvis er opstået tilfældigt ved udnævnelse af forskellige nationaliteter og arbejdsmarkedsorganisationer.

Hvis spørgerens oplysninger er korrekte, er Kommissionen da ikke af den opfattelse, at man burde sikre en mere ligelig sammensætning af repræsentanter for de udbydende myndigheder og leverandørerne for at sikre, at Det Rådgivende Udvalgs konklusioner bliver mere afvejede?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield
(14. december 1988)

Det Rådgivende Udvalg til Fremme af Adgangen for Deltagelse i Offentlige Aftaler blev nedsat ved Kommissionens afgørelse af 26. maj 1987 ⁽¹⁾. Dets opgave er at bistå Kommissionen i dens vurdering af økonomiske, tekniske, juridiske og sociale aspekter i forbindelse med offentlige kontrakter med henblik på en reel og faktisk åbning af adgangen til disse. Kommissionen har, for at udvalget mest effektivt kan udføre denne særlige opgave, foretrukket, at dets medlemmer udpeges personligt. Derfor har Kommissionen efter høring af erhvervsorganisationerne udpeget udvalgets medlemmer fra erhvervskredse inden for de områder, hvor der indgås offentlige indkøbs-, bygge- og anlægs-, samt servicekontrakter, der falder ind under gyldighedsområdet for direktiv 71/305/EØF og 77/62/EØF ⁽²⁾, og de områder, der er undtaget fra disse direktiver. I modstrid med det ærede medlems oplysninger repræsenterer visse af udvalgets medlemmer således ikke de ordregivende myndigheder (stat, lokale myndigheder og offentligretlige organer). Kommissionen gør med hensyn hertil det ærede medlem opmærksom på, at Rådet i medfør af ovennævnte direktiver, tidligere har nedsat et rådgivende udvalg for offentlige aftaler, sammensat af medlemmer, der udpeges af de enkelte medlemsstater, og ikke af Kommissionen. Disse medlemmer er embedsmænd i disse medlemsstater, og de ordregi-

vende myndigheder er derfor bredt repræsenteret i dette udvalg.

⁽¹⁾ Dok. KOM(88) 376 endel. udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1148/88
af Victor Manuel Arbeloa Muru (S—E)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(1. september 1988)
(89/C 111/79)

Om: Nyt direktiv om ombytning af kørekort

Hvor langt er man kommet med udarbejdelsen af det andet direktiv (der supplerer det første direktiv 80/1263/EØF ⁽¹⁾ vedrørende ombytning af kørekort?

⁽¹⁾ EFT nr. L 375 af 31. 12. 1980, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Stanley Clinton Davis
(29. november 1988)

Udkastet til det andet direktiv om kørekort er til afsluttende behandling i Kommissionen og forventes oversendt til Rådet senest i slutningen af 1988.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1149/88
af Concepció Ferrer i Casals (PPE—E)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(1. september 1988)
(89/C 111/75)

Om: Et tredje handlingsprogram til bekæmpelse af fattigdommen

Agter Kommissionen på baggrund af den succes, der har karakteriseret de to første handlingsprogrammer vedrørende fattigdom, at forelægge et tredje handlingsprogram, hvori der i forbindelse med ydelsen af støtte tages hensyn til det øgede behov, og vil den i bekræftende fald redegøre for hovedtrækkene i dette tredje program?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Nicolas Mosar
(13. december 1988)

Inden udgangen af 1988 agter Kommissionen at forelægge Rådet et forslag om et handlingsprogram til fordel for de mest ugunstigt stillede personer i Fællesskabet.

Formålet med dette program er at videreføre og udbygge den igangværende særlige fællesskabsindsats til bekæmpelse af fattigdom (1985—1988) med udgangspunkt i de erfaringer, der er gjort i forbindelse med Fællesskabets indsats på dette område siden 1975.

Kommissionen vil i nær fremtid fastlægge retningslinjerne for det fremtidige program, og inden Rådet træffer den endelige afgørelse, vil Europa-Parlamentet blive hørt.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1168/88

af Barry Seal (S—GB)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(1. september 1988)

(89/C 111/76)

Om: Cementhandelen

Kan Kommissionen oplyse, hvor meget den interne EF-handel med cement tegnede sig for i tons i hvert af følgende år: 1985, 1986, 1987 og i 1988 i henhold til de senest foreliggende tal?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Peter Schmidhuber**

(9. december 1988)

Kommissionen tilsender det ærede medlem og Europa-Parlamentets generalsekretariat en dataudskrift med de ønskede oplysninger.

Disse oplysninger findes i Eurostat's databank »COMEXT«, som Europa-Parlamentets tjenestegren for dette område er tilknyttet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1171/88

af Andrew Pearce (ED—GB)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(1. september 1988)

(89/C 111/77)

Om: Detaljerede oplysninger om udviklingsudgifterne

I forlængelse af mit spørgsmål H-187/88 ⁽¹⁾ og i betragtning af, at Kommissionen har over 400 ansatte i sin presse- og informationstjeneste, hvorfor får Det Forenede Kongerige da ikke dagligt regulære detaljerede presseoplysninger om de løbende udviklingsudgifter?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger nr. 2-365 (juli 1988).

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(13. december 1988)

Efterhånden som de foreligger, meddeles alle de finansieringsaftaler, der træffes af Kommissionen til fordel for lande i Den Tredje Verden, omgående pressen i alle medlemsstaterne og i Bruxelles gennem pressemeddelelser fra Talsmandens Tjeneste. Det er op til de enkelte medlemmer af pressen at give disse afgørelser den pressedækning, de finder passende.

Presse- og informationskontorerne er i påkommende tilfælde i stand til at bidrage med yderligere oplysninger og detaljer om alle afgørelser vedrørende udviklingsprojekter.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1172/88

af Andrew Pearce (ED—GB)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(1. september 1988)

(89/C 111/78)

Om: Euro-partnerskabets 1988-konference

Direktøren for EMS' task force har udsendt en skrivelse, dateret den 24. marts 1988, hvori de forskellige deltagere i Euro-partnerskabet får meddelelse om, at 1988-konferencen finder sted den 23. og 24. juni 1988 i Dublin. Merseysides Handels- og Industri-kammer modtog ovennævnte skrivelse den 20. april 1988, hvilket vil sige, at det havde 18 dage til at underrette sine 1 500 medlemmer om denne interessante begivenhed — ikke mindst for Liverpool's forretningsmænd, som har særligt nære handelsforbindelser med Republikken Irland.

Er Kommissionen enig i, at dette er et udtryk for grov ineffektivitet og forsømmelighed fra dens egen og dens rådgivere/agents side, som ikke vidste, hvem den pågældende skrivelse var blevet sendt til? Kan Kommissionen oplyse, hvad den agter at gøre for at sikre, at der bliver givet meddelelse om den slags nævneværdige begivenheder i så god tid forinden, at de kan få størst mulig publicity?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Abel Matutes**

(7. december 1988)

Europapartnerskab-foranstaltningen, som løb af stabelen i Dublin den 23. og 24. juni 1988, udgjorde en pilot-foranstaltning, der havde til formål at fremme udviklingen i en region, som er bagefter i udvikling eller befinder sig midt i en industriel omstillingsproces, ved hjælp af tværnationalt samarbejde mellem virksomheder.

Som det er tilfældet for enhver forsøgsvis foranstaltning, kan denne foranstaltning forbedres på en række områder, også hvad angår de af det ærede medlem fremhævede aspekter.

Der er netop udarbejdet en evalueringsrapport, på basis af hvilken der vil blive foretaget visse korrektioner, som vil gøre det muligt at fremsende mere hensigtsmæssig og målrettet information om Europapartnerskab-foranstaltningen i 1989 på et mere belejligt tidspunkt.

Alligevel bekræfter de første indsamlede oplysninger, at Europapartnerskab-foranstaltningen i 1988, som blev afviklet i Dublin, som helhed var tilfredsstillende for såvel Kommissionen som de virksomheder, der deltog deri.

Der var repræsenteret mere end 200 ikke-irske virksomheder og organisationer i Dublin.

Mødet med 120 irske virksomheder førte til, at der blev knyttet 500 til 600 kontakter mellem iværksættere fra Irland og de øvrige medlemsstater. Nogle af virksomhederne er endog blevet enige om at mødes endnu en gang.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1189/88
af Juan Garaikoetxea Urriza (ARC—E)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(3. oktober 1988)
(89/C 111/79)

Om: Turisme ved EF's atlantehavskyst

Agter Kommissionen at gennemføre en undersøgelse af eller fremme konkrete aktioner til udvikling af havturismen langs EF's atlantehavskyst som en vækstskabende faktor?

Mener Kommissionen ikke, at en udvikling af havturismen kunne være en af målsætningerne for det europæiske år for turisme i 1990?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
(29. november 1988)

Kommissionen er ligesom det ærede medlem af den opfattelse, at der bør lægges vægt på udveksling af sejlsporsturismen. Den vil i 1989 foretage en undersøgelse af sejlsporsturismen ved Fællesskabets atlantehavskyst.

Den fremtidige politik på dette område vil i høj grad afhænge af resultaterne af denne undersøgelse.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1193/88
af Raymonde Dury (S—B)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(3. oktober 1988)
(89/C 111/80)

Om: Transport af fødevarehjælp

Jeg konstaterer, at det i svar QXW2644/87 Fr. af 2. maj 1988 understreges, at sanktioner i forbindelse med licitationer ikke kun er begrænset til transportbetingelserne, men at de også omfatter tilvejebringelse af produkterne.

Dette meget interessante svar er desværre yderst ufuldstændigt, idet vi faktisk fortsat ønsker at få oplyst følgende:

- Er der udelukkende særlige sanktioner, når licitationsbetingelserne for transport ikke overholdes (f.eks. forbud mod et bestemt rederi)?
- Har de bemyndigede virksomheder foretaget sanktioner i løbet af 1987 og i bekræftende fald, på hvilken måde og under hvilke omstændigheder er dette sket, og med hvilke resultater?

I benægtende fald, betyder det så: 1. At vi enten pludseligt og uforklarligt er blevet fejlfri? 2. Eller er kontrollen tværtimod utilstrækkelig, og bør de bemyndigede virksomheders, ordningens og selve budgettets effektivitet og anvendelighed så ikke efterprøves, indtil den endelige overvågningsordning bliver gennemført?

⁽¹⁾ EFT nr. C 317 af 12. 12. 1988, s. 28.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Lorenzo Natali
(19. december 1988)

- De særlige foranstaltninger og sanktioner for manglende overholdelse af transportbetingelserne alene er præciseret i forordning (EØF) nr. 2200/87 ⁽¹⁾, nemlig:

- artikel 14, stk. 2, andet led, og artikel 15, stk. 1, for så vidt angår forbud mod visse rederier
- artikel 22, stk. 2, litra b), andet led, for så vidt angår sanktioner

- Kommissionen har endnu ikke set sig foranlediget til at foretage sanktioner. Der erindres i den forbindelse om, at tilsynsvirksomhederne ikke er bemyndiget til at træffe beslutninger på Kommissionens vegne, men kun til at aflægge rapport om gennemførelsesforholdene for leveringerne.

⁽¹⁾ EFT nr. L 204 af 25. 7. 1987, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1200/88
af Raymonde Dury (S—B)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(3. oktober 1988)
(89/C 111/81)

Om: Espierres i Estaimpuis

Schelde er forbundet med storbyområdet Lille-Roubaix-Tourcoing gennem Espierres-kanalen.

Espierres er også navnet på et vandløb, der udspringer i Frankrig og løber ud i Schelde ved kommunen Spiere.

Disse to vandløb er helt klart forurenede, meget forurenede. Kvalmende, ja endog forpestede lugte udgår herfra.

Disse lugte menes især at stamme fra udledning af spildevand på fransk territorium.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger den påtænker for at bringe denne, for beboerne ved bredden af disse vandløb og indbyggerne i denne idylliske kommune, ubehagelige situation til ophør?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Clinton Davis
(6. december 1988)

Kommissionen henviser det ærede medlem til dens svar på skriftlig forespørgsel nr. 1317/87 af Marijke Van Hemeldonck ⁽¹⁾ og nr. 1499/87 af Willy Kuijpers ⁽²⁾.

Siden da er der indledt en overtrædelsesprocedure mod Frankrig for ikke at have foretaget en effektiv gennemførelse af direktiv 83/513/EØF ⁽³⁾ vedrørende grænseværdier og kvalitetsmålsætninger for udledninger af cadmium.

På grundlag af artikel 7 i direktiv 76/464/EØF ⁽⁴⁾, som tager sigte på stofferne på liste II, agter Kommissionen i nær fremtid at udspørge Frankrig om de udledningstilladelser, der er givet i Espierres-området, og om, hvilke programmer indeholdende kvalitetsmålsætninger, der har tjent som grundlag for beregningen af disse tilladelser.

Endelig findes der for så vidt angår problemet kommunalt spildevand ingen fællesskabsbestemmelse egnet for tilfældet Espierre, som giver mulighed for at træffe foranstaltninger på nuværende tidspunkt, undtagen måske direktiv 75/440/EØF ⁽⁵⁾ (overfladevand bestemt til produktion af drikkevand). Brevet til de franske myndigheder vil tage dette spørgsmål op.

Efter konklusionerne på ministerseminaret i Frankfurt (den 27. og 28. juni 1988) om Fællesskabets kommende vandløbspolitik og efter Rådets resolusion af 28. juni 1988 ⁽⁶⁾ om beskyttelse af Nordsøen og andre af Fællesskabets vandområder er Kommissionen imidlertid blevet

opfordret til at fremlægge forslag om nye nødvendige foranstaltninger på fællesskabsplan for så vidt angår behandlingen af spildevand og industrispildevand.

- ⁽¹⁾ EFT nr. C 36 af 13. 2. 1989.
⁽²⁾ EFT nr. C 49 af 27. 2. 1989, s. 1.
⁽³⁾ EFT nr. L 291 af 24. 10. 1983, s. 1.
⁽⁴⁾ EFT nr. L 129 af 18. 5. 1976, s. 23.
⁽⁵⁾ EFT nr. L 194 af 25. 7. 1975, s. 26.
⁽⁶⁾ EFT nr. C 209 af 9. 8. 1988.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1203/88
af Florus Wijsenbeek (LDR—NL)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(3. oktober 1988)
(89/C 111/82)

Om: Oprettelse af et toldkontor ved grænseovergangen Zoomweg-Zuid

Har Kommissionen kendskab til, at de belgiske speditørs grænsetoldudvalg har anmodet om, at der oprettes et toldkontor ved grænseovergangen Zoomweg-Zuid?

Kan Kommissionen bekræfte, at et sådant kontor vil være overflødigt fra 1. januar 1993, og at denne anmodning er unødvendig og medfører spild af penge, da den planlagte Zoomweg-Zuid-grænseovergang først vil være færdig i 1991?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield
(7. november 1988)

Kommissionen har ikke kendskab til det projekt, som det ærede medlem omtaler.

Hvad angår et sådant projekts relevans, henviser Kommissionen det ærede medlem til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel nr. 528/88 af Benjamin Visser ⁽¹⁾.

- ⁽¹⁾ EFT nr. C 110 af 2. 5. 1989, s. 8.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1221/88
af Fernand Herman (PPE—B)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(3. oktober 1988)
(89/C 111/83)

Om: Nationale begrænsninger i retten til gratis befordring med posten

Europæiske borgere, som i deres ferie får deres post eftersendt mod at betale et engangsbeløb til det nationale postvæsen, bliver ubehageligt overrasket, når de konstaterer, at de for den post, der i deres land kan sendes portofrit

(administrative skrivelser m.m.), må betale et frimærke i bestemmelseslandet samt strafporto, idet de ellers ikke vil få deres post udleveret.

Kan Kommissionen som et led i programmet vedrørende »Borgernes Europa« få administrationen for postvæsenet i de forskellige lande til at gå med til, at retten til gratis befordring med posten udvides til at omfatte hele EF-området?

Vil Kommissionen meddele, om den deler dette synspunkt, og om den er rede til at tage initiativer på dette område?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karl-Heinz Narjes**

(13. december 1988)

Kommissionen har igennem nogle år over for administrationerne for postvæsenet i medlemsstaterne taget initiativer i retning af at udvide den interne tarif, der anvendes på de grundlæggende postforsendelser (normal omdeling) i hvert land, til at omfatte hele Fællesskabet.

Dette mål er i øjeblikket halvvejs gennemført, dvs. at der endnu er seks lande, som ikke anvender dette system.

Kommissionen har i forbindelse med sit program »Borgernes Europa« over for disse lande anført, at sidste tilfaldte frist for vedtagelsen af denne procedure bør være den 1. januar 1993.

Under alle omstændigheder må man følge op, hvilken placering disse foranstaltninger samt andre vil få i programmet for gennemførelsen af det indre marked i 1992, samt hvilke indvirkninger de vil få på posttjenesten. Problemer, såsom forskellige posttakster i medlemsstaterne og de forskellige organisationsformer i postvæsenernes administrationer, vanskeliggør, at der i fremtiden træffes visse materielle foranstaltninger.

Kommissionen har endnu ikke fastlagt sin stilling om følgerne af markedets åbning for postmonopolerne og lader i øjeblikket en gruppe bestående af flere tjenestegrene undersøge de mulige følger af denne åbning for postvæsenernes nuværende struktur i medlemsstaterne.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1238/88

af Sylvie Le Roux (COM—F)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(3. oktober 1988)

(89/C 111/84)

Om: Markedsprisen på jomfruhummer i Skotland

Den markedspris, der anvendes på jomfruhummer i Skotland er usædvanlig lav, lavere (ca. 56 ECU) end den lokale

salgspris. Kan Kommissionen oplyse, om man rent faktisk anvender de lokale salgspriser, og er dette i benægtende fald ikke i modstrid med de gældende bestemmelser?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Antonio Cardoso e Cunha**

(22. december 1988)

Det står producentorganisationerne frit for at anvende Fællesskabets prismekanismer.

Hvis disse mekanismer ikke bliver anvendt, udelukkes de pågældende producenter fra at modtage fællesskabsstøtte.

De skotske producentorganisationer kan således undlade at anvende fællesskabssalgsprisen for visse størrelser af jomfruhummer, uden at dette er en afvigelse fra fællesskabsbestemmelserne.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1242/88

af Michael Welsh (ED—GB)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(3. oktober 1988)

(89/C 111/85)

Om: Direktiv vedrørende kontrol med manometre til motorkøretøjsdæk

1. Hvilke medlemsstater har gennemført direktivet om manometre til motorkøretøjsdæk og indført lovbestemt kontrol?

2. Er der med dette direktiv fastsat normer, som anerkendes af alle medlemsstater, således at manometre til motorkøretøjsdæk frit kan omsættes og anvendes i hele Fællesskabet efter 1992?

3. Vil det efter 1992 være obligatorisk for samtlige medlemsstater at gennemføre hele direktivet, eller vil det gælde fakultativt for manometre, som handles inden for oprindelseslandet?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield**

(7. december 1988)

1. Direktiv 86/217/EØF om manometre til motorkøretøjsdæk (*) er gennemført i den nationale lovgivning i følgende syv medlemsstater: Forbundsrepublikken Tysk-

land, Irland, Grækenland, Danmark, Luxembourg, Det Forenede Kongerige og Frankrig. De øvrige medlemsstater er i færd med at gennemføre direktivet.

Bestemmelserne i dette direktiv forpligter ikke medlemsstaterne til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre den forudgående kontrol, som er fastsat deri.

2. Siden november 1987 har manometre, der opfylder bestemmelserne i ovennævnte direktiv, frit kunnet omsættes inden for Fællesskabet.

3. Såfremt bestemmelserne i direktivet vedrørende manometre ikke ændres inden 1992, vil medlemsstaterne som følge af direktivets frivillige karakter efter denne dato fortsat kunne godkende manometre på deres områder, som opfylder bestemmelser, der adskiller sig fra bestemmelserne i dette direktiv, foruden de i stk. 2 omhandlede instrumenter.

(¹) EFT nr. L 152 af 6. 6. 1986, s. 48.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1273/88
af Kenneth Collins (S—GB)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(10. oktober 1988)
(89/C 111/86)

Om: EHLASS

Kan Kommissionen meddele følgende:

1. Hvorfor har medlemsstaterne ikke fået godtgjort deres bidrag til den europæiske overvågningsordning for ulykker i hjemmet og i fritiden (EHLASS) i år?
2. Agter Kommissionen at presse på for fortsat at opnå midler til EHLASS i det mindste i de kommende tre år for at sikre, at EHLASS senest i 1991 bliver en værdifuld og enestående kilde til oplysninger om ulykker i Fællesskabet, hvilket var Rådets hensigt med dets afgørelse i april 1986?
3. Hvilke planer har Kommissionen med hensyn til forskning vedrørende hovedårsagerne til de ulykker, som EHLASS indtil dato har klarlagt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Grigoris Varfis
(16. december 1988)

1. I 1987 underskrev Kommissionen toårskontrakter (1987 til 1988) med medlemsstaterne om tilbagebetaling af 80 % af hospitalers driftsomkostninger.

Godtgørelsen af det nationale bidrag i 1988, som det ærede medlem har omtalt, er i mellemtiden blevet betalt eller er ved at blive betalt. Administrative vanskeligheder har i nogle tilfælde medført uacceptable forsinkelser med betalingen. Kommissionen foreslår ændringer i driften til løsning af dette problem.

2. Kommissionen har gennemgået hele EHLAS-projektet og har endnu ikke fremsat forslag til Rådet om den nødvendige finansiering af EHLAS i demonstrationsprojektets to sidste år i henhold til artikel 3 i Rådets beslutning 86/138/EØF (¹). Europa-Parlamentet har imidlertid efter aftale med Kommissionen foreslået 2 mio ECU på 1989-budgettet til finansiering af EHLAS' aktiviteter i 1989. Kommissionen agter at fremsætte forslag om passende finansiering af resten af projektet.

EHLAS' fremtid i øvrigt vil afhænge af, om ordningen fungerer tilfredsstillende.

3. Kommissionen har udført et vist antal særlige undersøgelser af ulykker, der falder ind under følgende områder:

- forbrændinger og skoldninger
- sikkerhed på legepladser og udstyr til legepladser
- forgiftning i barndommen
- rulleskøjter
- ulykker på tekniske skoler
- elektriske garagedøre
- tekstilers brændbarhed
- ældres sikkerhed i hjemmet.

Kommissionen vil foretage »indepth studies« af hovedårsagerne til ulykker, der skyldes produkter, hvis disse kan identificeres af EHLAS.

(¹) EFT nr. L 109, 26. 4. 1986, s. 23.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1292/88
af Robert Cohen (S—NL)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(10. oktober 1988)
(89/C 111/87)

Om: Burma og COMPEX

1. Er det Kommissionens opfattelse, at Burma bør optages på listen over de mindst udviklede lande, som er omfattet af en EF-ordning for kompensation af eksport-indtægtsstab?

2. Vil det i bekræftende fald ikke være påkrævet at forhøje de til dette system disponible beløb?

3. Vil Kommissionen i så fald være villig til at tage højde herfor ved udarbejdelsen af det foreløbige budgetforslag for 1990?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Claude Cheysson**
(25. november 1988)

Den 16. september 1988 sendte Kommissionen Rådet to forslag til forordning ⁽¹⁾. Dels et forslag om at ajourføre listen over stater, som er omfattet af stabex-ordningen til fordel for de mindst udviklede lande, ved at føje Burma til listen i bilag II til forordning (EØF) nr. 429/87, og dels et forslag om at justere det budgetoverslag, som skønnes nødvendigt for at kunne gennemføre ordningen, således som det er fastsat i artikel 4 i forordning (EØF) nr. 428/87. Sidstnævnte forslag kræver udtalelse fra Europa-Parlamentet.

Det foreløbige forslag til almindeligt budget for 1990 vil blive udarbejdet under hensyntagen til ovennævnte forslags videre skæbne.

⁽¹⁾ Dok. KOM(88) 487 endelig. udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1304/88
af Winifried Ewing (RDE—GB)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(10. oktober 1988)
(89/C 111/88)

Om: Krav om forbud mod indførsel af BST

Har Kommissionen kendskab til, at amerikanske farmaceutiske virksomheder søger efter europæiske markeder for et middel, der kaldes BST (bovint somatotropin), og som kunstigt vil øge mælkeydelsen?

Har Kommissionen i betragtning af, mælkeoverskuddene er et så stort og kostbart problem, taget skridt til at indføre et forbud mod indførelsen og anvendelsen af dette middel i medlemsstaterne?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen**
(22. november 1988)

Markedsføringen i Fællesskabet af farmaceutiske præparater som BST er omfattet af gældende fællesskabsbestemmelser. Disse bestemmelser findes i Rådets direktiv 81/851/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om veterinærmedicinske præparater ⁽¹⁾ og direktiv 87/22/EØF om indbyrdes tilnærmelse af med-

lemsstaternes foranstaltninger vedrørende markedsføring af højteknologiske lægemidler, især lægemidler fremstillet ved bioteknologiske metoder ⁽²⁾. I overensstemmelse med disse direktiver er to ansøgninger om tilladelse til at markedsføre præparater på basis af BST blevet henvist til Komitéen for Veterinærmedicinske Præparater.

Ansøgningerne er ved at blive gennemgået af komitéen. Endnu har ingen medlemsstat givet tilladelse til markedsføring.

Efter drøftelserne i Europa-Parlamentet den 4. juli 1988 påtog Kommissionen sig at gennemføre en objektiv undersøgelse af de mere generelle spørgsmål i forbindelse med den mulige markedsføring af dette præparat, herunder også de samfundsøkonomiske aspekter. Når den påbegyndte undersøgelse er afsluttet, vil Kommissionen overveje, hvilke passende initiativer der skal tages på fællesskabsplan.

⁽¹⁾ EFT nr. L 317 af 6. 11. 1981, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 15 af 17. 1. 1987, s. 38.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1306/88
af Winifried Ewing (RDE—GB)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(10. oktober 1988)
(89/C 111/89)

Om: Jern- og stålindustrien

Har Kommissionen modtaget indberetninger om illoyal eller indirekte statsstøtte til jern- og stålindustrien, efter at medlemsstaternes industriministre vedtog at bringe EF-reguleringsordningen for stålproduktionen til ophør, hvorved der skabtes et åbent marked? Hvis Kommissionen har kendskab til en sådan støtte, bedes den fremlægge oplysninger herom.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Peter Sutherland**
(28. november 1988)

Kommissionen har endnu ikke modtaget indberetninger om illoyal eller indirekte statsstøtte til jern- og stålindustrien efter udløbet af kvoteordningen med udgangen af juni 1988.

Den behandler i øjeblikket sagen om den italienske statsydelse af ulovlig støtte til dens offentligt ejede jern- og stålindustri og indledte i denne forbindelse den 4. maj 1988 den i EKSF-Traktatens artikel 88 fastsatte overtrædelsesprocedure.

Det siger sig selv, at Kommissionen betragter den forpligtelse, som den i henhold til EKSF-Traktatens har til at

forhindre, at der ydes støtte, som er ulovlig ifølge Traktatens artikel 4, litra c), med yderste alvor, samt at ethvert tilfælde af ulovlig statsstøtte, som den måtte få kendskab til, omgående vil blive behandlet i overensstemmelse med Traktatens bestemmelser, hvorfor det også vil blive offentligt gjort.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1312/88

af Winifred Ewing (RDE—GB)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(10. oktober 1988)

(89/C 111/90)

Om: Prisen på svinefoder

Er Kommissionen klar over, at faren for, at den amerikanske soyabønnehøst slår fejl, har fået verdensmarkedspriserne til at stige voldsomt. Dette skaber en særlig alvorlig situation for de skotske og andre europæiske svineproducenter, som i vid udstrækning anvender soya som proteinkilde til deres besætninger.

Hvad agter Kommissionen at foretage sig for at støtte EF's svineproducenter, hvis overlevelse er truet som følge af de dramatiske prisstigninger?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen**

(18. november 1988)

Den trykkede situation på Fællesskabets svinekødsmarked siden slutningen af 1986 skyldes hovedsagelig overproduktion. Kommissionen har allerede gennemført en række foranstaltninger for at støtte markedet, f.eks. støtte til privat oplagring og adskillige forhøjelser af eksportrestitutionerne i 1987.

Disse foranstaltninger har sammen med nedgangen i produktionen af svinekød i Fællesskabet allerede haft en ret positiv indvirkning på prisudviklingen, idet den gennemsnitlige EF-notering for svinekroppe af klasse U er steget fra 111 ECU/100 kg i sidste uge af april til 125 ECU i midten af september.

Denne prisstigning for svinekød forventes at fortsætte resten af året og langt ind i 1989, og det er derfor ikke Kommissionens hensigt at gennemføre nye foranstaltninger for at støtte Fællesskabets svinekødsmarked på nuværende tidspunkt.

Det er korrekt, at verdensmarkedspriserne for proteinrige foderstoffer, især soja, er steget kraftigt som følge af denne sommers tørke i Nord-Amerika.

Selv om de proteinrige bestanddele kun udgør en begrænset andel af svinefoderet, har stigningen haft en vis indvirkning på de samlede foderomkostninger.

Det er dog Kommissionens indtryk, at sojaprisen nu har stabiliseret sig efter en stigning, der begyndte på et meget lavt niveau. Det bør også understreges, at kornpriserne i Fællesskabet er faldende, når man tager hensyn til de sæsonmæssige forskydninger. På verdensmarkedet er kornpriserne derimod steget kraftigt ligesom sojapriserne, hvilket stiller svineproducenterne på verdensmarkedet i en meget alvorligere situation end svineproducenterne i Fællesskabet, således at Fællesskabets svineproducenter vil få lettere ved at konkurrere på verdensmarkedet. På trods heraf er restitutionsbeløbene for svinekød blevet fastholdt på det i 1987 fastsatte, høje niveau for at støtte det indre marked.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1324/88

af Francesco Compasso (LDR—I)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(10. oktober 1988)

(89/C 111/91)

Om: Skader på landbrugsafgrøder i Valle Peligna i Abruzzo

Hvert år rammes regionerne i Syditalien af alvorlig tørke, og i år har mangelen på vand til kunstvanding i sommermånederne ligeledes voldt store skader på landbrugsafgrøderne i kommunerne Pettorano sul Gizio, Sulmona og Pratola Peligna, alle beliggende i Valle Peligna-området i Abruzzo. En stor del af landbrugsafgrøderne i Valle Peligna er således gået tabt på grund af tørken. Landbrugere og producenter fra Valle Peligna har gentagne gange demonstreret for at opnå, at der træffes passende foranstaltninger til at sikre regelmæssig kunstvanding af jordene. Endelig agter de kompetente myndigheder at erklære Valle Peligna for et naturkatastrofeområde. Finder Kommissionen det ikke på denne baggrund hensigtsmæssigt og påkrævet at udarbejde en ekstraordinær interventionsplan til støtte for landbrugsøkonomien i Valle Peligna, som er så hårdt ramt og har lidt så store skader på grund af sommerens tørke?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen**

(17. november 1988)

Kommissionen har noteret sig det problem, det ærede parlamentsmedlem omtaler. Den råder dog ikke over interventionsmidler, hvad det specifikke tilfælde angår.

I øvrigt har Kommissionen hidtil ikke fået nogen underretning eller anmodning fra medlemsstaten angående de skader, det ærede medlem nævner.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1330/88
af Francesco Compasso (LDR—I)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(10. oktober 1988)
(89/C 111/92)

Om: Virussygdom, der angriber tomatplanterne i Campania — alvorlig situation for regionens økonomi

Campania-regionen, hvor en meget alvorlig virussygdom har ramt tomatplanterne, er for øjeblikket inde i en svær krise på grund af den alvorlige økonomiske situation, der er opstået for et typisk gartneriprodukt fra middelhavsområdet, »det røde guld«. Tomatsygen har ramt et dyrket areal på over 6 000 ha, og skaderne anslås af de regionale myndigheder til 400 mia lire. Disse skader har haft alvorlige og negative følger ikke blot for den nuværende produktion, men også for regionens levnedsmiddellindustri, som er afhængig af tomatproduktionen og -forarbejdningen. Endelig hersker der i Campania en for de ugunstigt stillede områder i EF særlig alvorlig beskæftigelseskrise, som tomatkatastrofen synes at forværre. Finder Kommissionen det ikke på denne baggrund hensigtsmæssigt og påkrævet at foretage en samlet ekstraordinær intervention til støtte for landbrugsøkonomien i Campania, som er hårdt ramt af tomatsygen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Fans Andriessen
(14. december 1988)

Kommissionen har ikke noget materiale, der giver detaljerede oplysninger om skader som følge af en virussygdom blandt tomatplanter.

Med hensyn til anmodningen om en EF-hasteintervention vil Kommissionen gerne understrege, at en sådan fremgangsmåde kun er mulig i særligt alvorlige tilfælde og efter anmodning fra den berørte medlemsstat.

Kommissionen ønsker at understrege, at skal der findes en varig løsning på det problem, det ærede medlem har rejst, er det nødvendigt med særlige forsknings- og omstillingsinitiativer på det pågældende område, og hertil er der EF-interventionsinstrumenter til rådighed.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1336/88
af Winifred Ewing (RDE—GB)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(10. oktober 1988)
(89/C 111/93)

Om: Nedlukning af atomkraftværker

Kan Kommissionen i forbindelse med dens foreslåede forskningsprogram (1989 til 1993) vedrørende nedlukning af atomanlæg oplyse følgende:

- navnene på og beliggenheden for de atomkraftanlæg i medlemsstaterne, der allerede er blevet lukket
- en liste over de steder, hvor der foretages pilotprogrammer med henblik på nedlæggelse
- en liste over de oparbejdningsanlæg, der skal nedlukkes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Narjes
(12. december 1988)

De ønskede oplysninger findes i nedenstående oversigt.

- Navn og beliggenhed af nedlukkede kernekraftværker i medlemsstaterne:

Nr.	Navn	Beliggenhed
1	G-1	Marcoule (F)
2	HDR Heissdampfreaktor	Karlstein am Main (D)
3	Chinon-1	Chinon (F)
4	KKN Kernkraftwerk Niederaichbach	Niederaichbach (D)
5	DFR Dounreay Fast Reactor	Dounreay (UK)
6	KRB-A Kernkraftwerk RWE-Bayernwerk	Gundremmingen (D)
7	KWL Kernkraftwerk Lingen	Lingen (D)
8	Centrale del Garigliano	Sessa Aurunca (I)
9	G-2	Marcoule (F)
10	WAGR Windscale AGR	Seascale (UK)
11	G-3	Marcoule (F)
12	MZFR Mehrzweckforschungsreaktor	Karlsruhe (D)
13	EL-4	Monts d'Arré (F)
14	Chinon-2	Chinon (F)
15	VAK Versuchsatomkraftwerk Kahl	Karlstein am Main (D)
16	Centrale di Latina	Latina (I)
17	BR-3	Mol (B)

- b) Pilotprojekter vedrørende demontering (herunder projekter, som er foreslået til fællesskabsprogrammet):

Nr.	Navn	Beliggenhed
1	KKN Kernkraftwerk Niederaichbach	Niederaichbach (D)
2	KKB-A Kernkraftwerk RWE-Bayernwerk	Gundremmingen (D)
3	WAGR Windscale AGR	Seascale (UK)
4	BR-3	Mol (B)
5	AT-1	La Hague (F)
6	BNFL Co-precipitation Plant	Sellafield (UK)
7	Ex-Eurochemic	Mol (B)

- c) Oparbejdningsanlæg, som har indstillet driften og skal lukkes ned:

Nr.	Navn	Beliggenhed
1	AT-1	La Hague (F)
2	Ex-Eurochemic	Mol (B)
3	BNFL First Prim. Sep. Plant (HETP)	Sellafield (UK)
4	BNFL Enr. U. Recovery Plant (S1230)	Sellafield (UK)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1356/88

af Ernest Glinne (S—B)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(20. oktober 1988)

(89/C 111/94)

Om: Følgerne af ozonlagets ødelæggelse på fotobiologien

Ifølge dr. Thomas Coohill, formand for det amerikanske fotobiologiske selskab, kan planternes øgede optagelse af ultraviolette stråler som følge af ødelæggelsen af ozonlaget skade høsten af fødevarer i hele verden alvorligt. Dr. Alan Teramura, professor i botanik ved universitetet i Maryland fastslår på grundlag af forsøg, at en forøgelse på 1 % i den ultraviolette bestråling tilsyneladende giver sojaplanter »solstik«, og derved mindsker produktets kvantitet og kvalitet. Professor Teramura mener, at to ud af tre plantearter mærker denne virkning.

Er Kommissionen underrettet om den videnskabelige forskning, der er iværksat vedrørende de følger, ødelæggelsen af ozonlaget vil kunne få på plantelivet og dermed på den allerede meget skrøbelige fødevarer sikkerhed i ver-

den? Samarbejder den i denne forbindelse med europæiske forskere? Med hvilke resultater og efter hvilke retningslinjer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karl-Heinz Narjes

(23. december 1988)

Kommissionen er klar over, hvilke virkninger øget UV-B stråling kan have på planternes metabolisme, herunder mindsket produktivitet hos nytteplanter, hvis solens UV-stråling skulle blive stærkt intensiveret. Der foreligger et betydeligt dokumentationsmateriale om dette emne. Ud af de ca. 200 forskellige plantesorter, der er blevet afprøvet i laboratorieforsøg, har to tredjedele reageret. Sojabønner hører til blandt de følsomme plantesorter.

Resultaterne af laboratorieundersøgelser er imidlertid ikke tilstrækkelige til, at man kan slutte sig til pålidelige sammenhænge mellem afgrødetab og øget UV-stråling. I sådanne forsøg er der nemlig ikke taget hensyn til indirekte virkninger, f.eks. stigningen i troposfærens ozon i tilknytning til en stigning i UV-intensiteten.

Kommissionen agter at undersøge behovet for yderligere at studere virkningerne af øget UV-lys på planternes fysiologi; dette skal finde sted i det nye forskningsprogram STEP (Science and Technology for Environment Protection), som for nylig blev forelagt Rådet⁽¹⁾. Der tænkes imidlertid anvendt en mere generel økologisk indfaldsvinkel, navnlig med hensyn til en mulig mindskelse i primærproduktionen i haven.

⁽¹⁾ Dok. KOM(88)632 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1390/88

af Peter Beazley (ED—GB)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(20. oktober 1988)

(89/C 111/95)

Om: Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71⁽¹⁾ og pligt til at betale bidrag til social sikring i Frankrig

Har en britisk statsborger med bopæl i Storbritannien, der har en stilling som inspektør (ulønnet) i en fransk virksomhed, pligt til at betale bidrag til social sikring i Frankrig, når vedkommende i forvejen gør det i England?

Hvilken nøjagtig betydning og rækkevidde har forordning (EØF) nr. 1408/71⁽¹⁾ med hensyn til pligten til at

betale bidrag til social sikring i tilfælde af beskæftigelse i to medlemsstater?

Er der planer om at ændre denne EF-lovgivning?

(¹) EFT nr. L 140 af 5. 7. 1971, s. 2.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marin**

(9. december 1988)

Forespørgslen fra det ærede medlem ser ud til at vedrøre det tilfælde, hvor den pågældende samtidig udøver beskæftigelse i to medlemsstater (Det Forenede Kongerige og Frankrig); hans stilling som »inspektør (ulønnet)« i en fransk virksomhed anses i henhold til bestemmelserne i lov af 3. juli 1944, kodiciferet i artiklerne L 782-1 ff., for en stilling som selvstændig erhvervsdrivende. Da arten af den beskæftigelse, der udøves i Det Forenede Kongerige, ikke nævnes eksplicit, bør der skelnes mellem følgende to tilfælde:

- a) Når den pågældende samtidig udøver ulønnet erhvervsvirksomhed i Frankrig og lønnet beskæftigelse i Det Forenede Kongerige, er han i henhold til bestemmelserne i artikel 14c, stk. 1, litra b), sammenholdt med bestemmelserne i bilag VII, stk. 4, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 (¹), omfattet af lovgivningen om social sikring i begge medlemsstater for så vidt angår den virksomhed, der udøves på deres territorium (²).
- b) Når den pågældende normalt udøver ulønnet virksomhed i Frankrig og ulønnet virksomhed i Det Forenede Kongerige, er han i henhold til bestemmelserne i artikel 14a, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1408/71, omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område han er bosiddende, hvis han udøver en del af sin virksomhed på denne medlemsstats område, dvs. i det tilfælde, der er rejst af det ærede medlem, af britisk lovgivning.

En arbejdstager eller ulønnet erhvervsdrivende kan i princippet kun være omfattet af en enkelt medlemsstats lovgivning, hvis bestemmelser finder anvendelse, som om den pågældende udøvede hele sin virksomhed på denne medlemsstats område, med alle følgerne af anvendelsen af en enkelt lovgivning alene. Princippet om, at kun én lovgivning finder anvendelse, er et af grundprincipperne i fællesskabsretten. Det har til formål at begrænse lovkonflikter, som kan opstå ved fastsættelsen af retten til ydelser. Det bør imidlertid bemærkes, at der er en undtagelse fra denne regel: Personer, som samtidig udøver én lønnet beskæftigelse i én medlemsstat og lønnet erhvervsvirksomhed i en anden medlemsstat, kan i visse tilfælde være omfattet af lovgivningen i begge medlemsstater.

Bestemmelserne om, hvilken lovgivning der skal finde anvendelse, og reglerne til gennemførelser heraf er fastsat

i henholdvis artikel 13 til 17 og i artikel 11 til 14 i forordning (EØF) nr. 574/72.

Der er ikke planer om at ændre disse fællesskabsbestemmelser, især bestemmelsen om undtagelse fra princippet om anvendelse af kun én lovgivning.

(¹) EFT nr. L 230 af 22. 8. 1983, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 3811/86 (EFT nr. L 355 af 16. 12. 1986).

(²) Se ligeledes Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel nr. 1397/85 af de Ferranti (EFT nr. C 353 af 31. 12. 1985).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1431/88

af Ernest Glinne (S—B)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(20. oktober 1988)

(89/C 111/96)

Om: Håndbog (utrykt) i sabotage af anti-apartheidsanktioner — lektion 1

Den embargo mod våbenleverancer til Den Sydafrikanske Republik på grund af landets apartheidspolitik, som FN's Sikkerhedsråd iværksatte i 1977, og som derfor er forpligtende, omgås undertiden i De Forenede Stater, hvor en snes selskaber for øjeblikket er ved at blive undersøgt ifølge den amerikanske rigsrevision, som hører under Kongressen. Et offentligt våbenfirma i Forbundsrepublikken Tyskland, der benytter tyrkiske og israelske mellem-mænd, har ifølge resultaterne af en nylig parlamentarisk undersøgelse solgt planer og udstyr til fire u-både til Pretoria for 250 mio US \$, samt efter annulleringen af kontrakten et krigsskib af typen »command vessel«. De israelske leverancer fortsætter i al stilhed. Mens det i Sikkerhedsrådets resolution fra 1977 kræves, at regeringerne undlader at invitere Sydafrika til at deltage i udstillinger og demonstrationer af krigsmateriel, har ARMSCOR, et halvoffentligt sydafrikansk våbenfirma, i marts i år udstillet førerløse rekognosceringsfly, luft-til-luft missiler og over 100 andre typer af militært udstyr i Santiago de Chile.

Har Kommissionen truffet eller er den i færd med at træffe passende foranstaltninger i samarbejde med medlemsstaterne for at modvirke enhver international og europæisk omgåelse af Sikkerhedsrådets embargo? Hvilke firmaer i EF har deltaget i våbenudstillingen i Santiago, og hvem har fra politisk hold givet grønt lys? Har Kommissionen givet udtryk for sin opfattelse af en våbenudstilling med sydafrikansk deltagelse i Pinochets Chile?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Willy De Clercq
(12. december 1988)**

Fællesskabet og i særdeleshed Kommissionen har hverken magt eller midler til at håndhæve overholdelsen af sikkerhedsrådets embargo på eksport af våben til Sydafrika. Kommissionen er heller ikke i stand til at fastslå, hvilke firmaer fra Fællesskabet der måtte have deltaget i en våbenudstilling i Santiago de Chile.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1433/88
af Ernest Glinne (S—B)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(20. oktober 1988)
(89/C 111/97)**

Om: Håndbog (utrykt) i sabotage af anti-apartheidsaktionerne — lektion 2

Ifølge en rapport, som er udarbejdet af det amerikanske kongresmedlem Wise (demokrat, West Virginia), stammer halvdelen af de olieleverancer, som Sydafrika modtager, fra europæiske selskaber, som har forbindelser med amerikanske selskaber: Royal Dutch/Shell, British Petroleum og Total. Græske, britiske og vesttyske tankskibe samt skibe af andre nationaliteter transporterer ifølge Amsterdam Shipping Research Group olieladninger fra Mellemøsten til sydafrikanske havne ved at forfalske dokumenterne om bestemmelsessted, ved transithandel og ved anvendelse af tredjelande osv.

Disse forskellige former for medvirken gør det muligt for Sydafrika at modtage olieforstyringer, omend leveringsomkostningerne ligger langt over prisen på verdensmarkedet (2,3 mia US \$ årligt ifølge det amerikanske kongresmedlem Wise).

Er Kommissionen rede til at skærpe sine foranstaltninger vedrørende olieembargoen med hensyn til udformningen og navnlig anvendelsen?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Willy De Clercq
(21. december 1988)**

Suspensionen af olieeksporten til Sydafrika blev besluttet af udenrigsministrene i september 1985 inden for rammerne af det europæiske politiske samarbejde. Kommissionens forslag om at gøre anvendelsen af denne foranstaltning til et fællesskabsanliggende kunne ikke enstemmigt tiltrædes af medlemsstaterne.

Der findes derfor ikke fællesskabsbestemmelser vedrørende olieembargoen over for Sydafrika.

Kommissionen råder hverken over juridiske midler eller andre midler til at sikre eller kontrollere den korrekte gennemførelse af suspensionen af olieeksporten til dette land.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1435/88
af Ernest Glinne (S—B)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(20. oktober 1988)
(89/C 111/98)**

Om: Håndbog (utrykt) i sabotage af anti-apartheidsaktionerne — lektion 3

De sydafrikanske varer, som udføres til EF, er undertiden færdigbehandlet, om ikke ligefrem fremstillet i tredjelande. F.eks. har det sydafrikanske selskab, Metkor Investments Ltd. i industriområdet Matsapha (Swaziland) oprettet en fabrik, hvor hankene blot sættes på stålbeholdere, som er fremstillet i Sydafrika før udførslen af »færdig«-varen til Europa som led i Lomé-konventionen. Det samme gælder den store sydafrikanske tekstilgruppe, Framme, som bearbejder, emballerer og udfører en betydelig del af sin produktion til Europa.

Er Kommissionen ikke af den opfattelse, at det må undersøges, hvor seriøse de oprindelsescertifikater er, som myndighederne i AVS-staterne uden søkyst i det sydlige Afrika — undertiden uforvarende — udsteder, og at det må påses, at de toldmæssige fordele, som tilstås i forbindelse med Lomé-konventionen, ikke uretmæssigt kommer Den Sydafrikanske Republik til gode?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Lorenzo Natali
(23. december 1988)**

Kommissionen er ikke i besiddelse af beviser for, at varer fra de pågældende selskaber er blevet indført i Fællesskabet i henhold til Lomé-konventionens bestemmelser.

Kommissionen er rede til at undersøge alt sådant bevismateriale, som det ærede medlem kan forelægge, for at fastslå, om der virkelig har været foretaget sådanne indførsler. Det er Kommissionens politik at forebygge bedragerisk udnyttelse af de forskellige handelsmæssige indrømmelser til fordel for udviklingslandene og hurtigt at gøre ende på misbrug, som den får kendskab til.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1455/88
af Christopher Prout (ED—GB)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(28. oktober 1988)
(89/C 111/99)

Om: Fri bevægelighed for blikkenslagere

I hvilke medlemsstater kræves der opfyldelse af krav vedrørende mindsteuddannelse og/eller registrering for at arbejde som blikkenslager?

Hvis der i en medlemsstat ikke findes sådanne krav, hindrer det da dens borgere i at arbejde som blikkenslagere i andre medlemsstater, hvor sådanne krav findes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield
(14. december 1988)

Kommissionen har ikke rådighed over oplysninger om de enkelte medlemsstaters bestemmelser vedrørende adgang til udøvelse af erhvervet som blikkenslager.

En selvstændig erhvervsdrivende, der opfylder de betingelser, der er omhandlet i artikel 3 i Rådets direktiv 64/427/EØF (¹), dvs. at vedkommende har udøvet sin virksomhed i en medlemsstat i en bestemt periode, har også ret til at udøve sin virksomhed i en anden medlemsstat, hvis lovgivning kræver besiddelse af de nødvendige faglige kvalifikationer til udøvelse af det pågældende erhverv.

(¹) Rådets direktiv om de nærmere overgangsforanstaltninger for selvstændig erhvervsvirksomhed inden for de be- og forarbejdende erhverv under CITI-hovedgrupperne 23—40 (EFT nr. 117 af 23. 7. 1964).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1473/88
af Luc Beyer de Ryke (LDR—B)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(28. oktober 1988)
(89/C 111/100)

Om: Eksport af sydkoreanske fjernsynsapparater og videobåndoptagere — Kommissionens holdning

Sydkoreas eksport af videobåndoptagere til EF er mere end fordoblet siden 1987 og udgør 1,56 mio enheder til en værdi af 318 mio US \$, hvilket er en stigning på 167 % i løbet af et år.

Eksporten af farvefjernsyn nåede sidste år op på 1 480 000 apparater mod 800 000 i 1986.

Kommissionen gav for nylig meddelelse om anti-dumping-foranstaltninger over for denne massive koreanske eksport.

Mener Kommissionen ikke, at det, som det er sket med Japan, ville være hensigtsmæssigt at forhandle om en adfærdskodeks inden for disse følsomme områder med de koreanske myndigheder og de berørte firmaer: Samsung, Goldstar og Daewoo?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Willy De Clercq
(29. november 1988)

Som led i antidumpingprocedurerne vedrørende nævnte varer og de anførte tre koreanske firmaer er der indført midlertidig told på videobåndoptagere, medens undersøgelsen vedrørende farvefjernsynsmodtagere med lille billedskærm endnu ikke er afsluttet.

Kommissionen har ifølge gældende praksis indledt disse procedurer efter at have modtaget en berettiget klage fra den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet. Såfremt det af Kommissionens undersøgelse fremgår, at de i klagen indeholdte påstande er velbegrundede, afsluttes proceduren ved indførelse af foranstaltninger (antidumpingtold eller tilsagn), som alt efter omstændighederne vedtages af Rådet.

I betragtning af, at de to varer således er omfattet af antidumpingprocedurer, finder Kommissionen ikke, at der er grundlag for at indlede forhandlinger inden for disse sektorer.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1477/88
af Luc Beyer de Ryke (LDR—B)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(28. oktober 1988)
(89/C 111/101)

Om: Projektet »Hellef fir d'Natur« — miljøbeskyttelse — Belgien og Luxembourg — EF-støtte

Den belgiske sammenslutning af natur- og fuglereservater i Belgien har sammen med den tilsvarende luxembourgiske sammenslutning udarbejdet projektet »Hellef fir d'Natur«, som vedrører beskyttelse af våde engområder i dalbundene i områderne omkring Bastogne og Sure, både på belgisk og luxembourgsk jord. Der er tale om et internationalt naturfredningsprojekt.

Teknisk set har de eksperter, Kommissionen har rådført sig med, udtalt sig positivt om dette projekt.

Sammenslutningen fremfører imidlertid forskellige oplysninger, der skaber ængstelse for et negativt svar fra Kommissionen som følge af manglende økonomiske midler på den tilsvarende budgetpost.

Vil Kommissionen oplyse, om den finder, at dette projekt opfylder de støttekriterier, den har opstillet?

Vil Kommissionen i bekræftende fald oplyse, hvilket beløb den agter at yde i støtte til dette projekt?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Stanley Clinton Davis**

(14. december 1988)

Det belgisk-luxembourgiske projekt vedrørende dalbundene i den sydlige del af Ardennerne, for hvilket Belgien og Storhertugdømmet Luxembourg har indgivet en fælles ansøgning om finansiel støtte til Kommissionen, opfylder de kriterier, der er fastsat i Rådets forordning (EØF) nr. 2242/87 af 23. juli 1987 om fællesskabsaktioner på miljøområdet ⁽¹⁾, særlig artikel 1, stk. 1, litra e).

På grundlag af den videnskabelige og tekniske vurdering af det foreslåede projekt og udtalelsen fra det rådgivende udvalg, der er nedsat i henhold til denne forordning, agter Kommissionen efter aftale med de pågældende myndigheder i de to medlemsstater og de sammenslutninger, der skal modtage støtten, at yde en finansiel støtte, hvis størrelse blandt andet vil afhænge af de foreliggende bevillinger.

⁽¹⁾ EFT nr. L 207 af 29. 7. 1987, s. 8.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1493/88
af Luc Beyer de Ryke (LDR—B)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(28. oktober 1988)
(89/C 111/102)**

Om: Oprindelsesgaranti »Beaujolais«, efterligninger i Australien, EF's holdning

Det Franske Nationale Institut for Oprindelsesgarantier og Brændevin (INAO) er netop gået til domstolene i den kamp, som de har befundet sig i flere måneder mod de australske vinavlere, som forhandler vin med betegnelsen »beaujolais«.

Vinavlere og forhandlere af beaujolais, INAO og Den Interfaglige Organisation for Beaujolaisvine, UIVB, har

anlagt sag for Australiens forbundsdomstol mod australske firmaer, der betegner deres produkter som »beaujolais«.

Ud af de 1 300 000 hektoliter beaujolais, der er fremstillet i Frankrig i 1987, er 692 000 hektoliter blevet eksporteret.

Har Kommissionen fået meddelelse om dette spørgsmål?

Har Kommissionen til hensigt at forsvare de franske vinforhandlere og vinavlere over for de australske myndigheder, så at deres australske kolleger ikke længere kan sælge vin med betegnelsen »beaujolais«?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen**

(13. december 1988)

Kommissionen er vidende om, at visse vinhandlere i Australien anvender navnet »Beaujolais« som betegnelse for vine med oprindelse i Australien. Kommissionen er vedrørende denne sag i løbende kontakt med de kompetente myndigheder i Frankrig.

Under drøftelserne mellem Kommissionen og Australien om især samhandelen inden for vinsektoren har Kommissionen fremhævet nødvendigheden af, at der udarbejdes en gensidig og effektiv beskyttelse af vines oprindelsesbetegnelser. Det er blevet aftalt at fortsætte disse drøftelser. Kommissionen har ingen grund til at tvivle på den australske regerings gode vilje til at finde en løsning, der er tilfredsstillende for de berørte parter, på de spørgsmål, der behandles under disse drøftelser.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1503/88
af Luc Beyer de Ryke (LDR—B)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(28. oktober 1988)
(89/C 111/103)**

Om: Jernbanelinjen Pau-Canfranc-Zaragoza mellem Frankrig og Spanien — Kommissionens holdning

Efter en jernbaneulykke i 1970, hvori et godstog var indblandet, blev linjen Pau-Canfranc-Zaragoza, der dengang trods den ringe trafik var klassificeret som international linje, idet den forbandt Frankrig og Spanien over Pyrenæerne, midlertidigt lukket af SNCF (de franske jernbaner).

Efter Spaniens tiltrædelse af EF ser de spanske myndigheder en interesse (og navnlig RENFE, de spanske jernbaner) i at genåbne denne linje, idet de to linjer gennem Pyrenæerne, der går langs kysten (Hendaye og Port-Bou), er fuldt udnyttede.

If. en rapport, der for nylig blev offentliggjort af regionsregeringen i Aragon, vil genåbningen af linjen koste ca. 125 mio ffr., og dens rentabilitet sikres af godstrafikken mellem Frankrig og Spanien, der i de sidste to år har set en voldsom udvikling (mindst 265 000 tons citrusfrugter og 100 000 tons korn samt herudover fabrikkerne General Motors (Figuerelas) og Ford (Almusafa), der alene tegner sig for fire tog om dagen på denne linje, for så vidt den er åben).

Fra fransk side sker der imidlertid intet.

Har Kommissionen fået oplysninger om situationen i forbindelse med jernbanelinjen mellem Pau og Zaragoza?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Clinton Davis**

(13. december 1988)

Kommissionen er klar over, at driften på jernbanelinjen Pau-Saragossa har været afbrudt siden 1970.

Ifølge de oplysninger, Kommissionen har indhentet, afholdes der i øjeblikket møder mellem de franske og spanske myndigheder for at undersøge mulighederne for at genåbne linjen.

På det sidste fransk-spanske møde, der blev afholdt i Paris den 23. juni 1988 skal de to lande have givet udtryk for, at de har i sinde at overholde bestemmelserne i den internationale konvention, som blev underskrevet på bilateralt plan i 1904, og altså opretholde linjen.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1505/88

af Pol Marck (PPE—B)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(28. oktober 1988)

(89/C 111/104)

Om: Støtte til aktioner med europæisk eller videnskabeligt sigte

Ville det være muligt, at jeg som tilføjelse til Kommissionens svar på min skriftlige forespørgsel nr. 692/87 ⁽¹⁾ om støtte via budgettets artikel A-305 fik en liste over de aktioner, der er blevet støttet i 1987?

⁽¹⁾ EFT nr. C 351 af 29. 12. 1987, s. 52.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors**

(5. december 1988)

De af det ærede medlem ønskede oplysninger kan fås direkte hos Europa-Parlamentets generalsekretariat.

For hvert regnskabsår tilsender Kommissionen i overensstemmelse med punkt 91 i Europa-Parlamentets beslutning om decharge for 1983 Parlamentet en fortegnelse over den støtte, der er ydet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1535/88

af Jesús Cabezón Alonso (S—E)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(28. oktober 1988)

(89/C 111/105)

Om: Støtte til Comarce de Reinosa (Cantabria)

Hvilken støtte fra strukturfondene og/eller fællesskabsbudgettet vil virksomheder, som måtte beslutte at etablere sig i Comarca de Reinosa (Cantabria), kunne påregne at modtage?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Grigoris Varfis**

(23. december 1988)

Virksomheder, der beslutter at etablere sig i Reinosa-området i Cantabria, kan få tilskud fra følgende instrumenter:

- ESF
- EUGFL, Udviklingssektionen, specielt i medfør af forordning (EØF) nr. 355/77
- EFRU, siden 1. juni 1987, navnlig i medfør af bestemmelserne om foranstaltninger til udnyttelse af regionernes egne udviklingsmuligheder (artikel 15).

Ydelse af tilskud fra disse tre instrumenter sker efter de for hvert enkelt instrument gældende regler. Pr. 1. januar 1989 sker der en ændring af disse regler som følge af ikrafttrædelsen af reformen af strukturfondene, der er et led i styrkelsen af den økonomiske og sociale samhørighed i Fællesskabet. I den forbindelse understreger Kommissionen i en erklæring, der er optaget i Rådets mødeprotokol fra 22. juni 1988, »at den vil tage hensyn til de problemer, der måtte opstå i de spanske regioner Cantabria og Teruel (del af Aragon) som led i virkeliggørelsen af mål nr. 2 (problemer i forbindelse med den industrielle omstilling) og mål nr. 5b (problemer i forbindelse med udvikling af landdistrikterne)«.

Der kan også ydes tilskud fra andre fællesskabsinstrumenter:

- i medfør af EKSF-Traktaten: tilpasningsstøtte, rentegodtgørelser i forbindelse med industrilån (artikel 54) og omstillingslån (artikel 56)

- i medfør af forordning (EØF) nr. 4028/86 (fiskeri og akvakultur)
- i medfør af energi- og miljøpolitikken
- i medfør af politikken for forskning og teknologisk udvikling og innovation.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1548/88
af Raymonde Dury (S—B)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(8. november 1988)
(89/C 111/106)

Om: Katastrofehjælp til Asien og Latinamerika

Vil Kommissionen oplyse, hvilke vanskeligheder der efter dens erfaringer er forbundet med ydelse af nødhjælp til katastroferamte lande i Asien?

Spiller opdelingen af bevillingerne til henholdsvis asiatiske og latinamerikanske lande en rolle i denne forbindelse, og i givet fald hvilken?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Lorenzo Natali
(22. december 1988)

Kommissionen føler ikke, at der er nogen særlige vanskeligheder med at yde nødhjælp — via diverse humanitære organisationer — til katastroferamte lande i Asien.

Der er ingen opdeling af bevillingerne mellem asiatiske og latinamerikanske lande inden for EF-budgettets artikel 950 (»Bistand til katastroferamte befolkninger i udviklingslande og tredjelande«).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1569/88
af Winifred Ewing (RDE—GB)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(8. november 1988)
(89/C 111/107)

Om: Informationsbesøg i Berlaymont-bygningen

Det anslås, at der i gennemsnit pr. måned må gives afslag på ti anmodninger om besøg i Berlaymont-bygningen på grund af det store antal besøgende.

Agter Kommissionen at træffe foranstaltninger til at lette adgangen for grupper, som ønsker at aflægge besøg i bygningen, eller har den planer om at oprette et informationscenter for besøgende?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
(21. december 1988)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel nr. 1439/87 af Dieter Rogalla (¹).

Kommissionen råder allerede over Informationscentret Robert Schuman, hvor det er muligt at modtage besøg fra »den store offentlighed«, men som stadig har en begrænset kapacitet. Kommissionen er af den opfattelse, at den bedste måde at forbedre denne situation på i fremtiden er at skabe et informationscenter i nærheden af Berlaymont med de moderne tekniske hjælpemidler og med et kvalificeret personale.

(¹) EFT nr. C 263 af 10. 10. 1988.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1572/88
af sir Jack Stewart-Clark (ED—GB)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(8. november 1988)
(89/C 111/108)

Om: Gennemførelsen af det indre marked

Kommissionen har uden tvivl kendskab til, at mange medlemsstater i deres nationale parlamenter vedtager egne love om serviceindustrien. For eksempel har Det Forenede Kongerige for nylig vedtaget »Financial Services Act«, »Building Societies Act« og »Banking Act«. Kan Kommissionen oplyse, hvorvidt disse love er forenelige eller i modstrid med fællesskabsretsakterne?

For så vidt angår banker, er britiske bankkredse foruroligede over, at udenlandske banker på den ene side frit vil kunne drive virksomhed i Det Forenede Kongerige, mens de på den anden side i henhold til fællesskabsretsakterne ikke vil være underkastet »Financial Services Act« og »Banking Act«, som Det Forenede Kongerige har vedtaget. Er dette en korrekt vurdering af situationen, og i bekræftende fald hvilke foranstaltninger bør der efter Kommissionens opfattelse træffes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield
(21. december 1988)

Kommissionen har på dette stadium ikke grund til at antage, at de tre i forespørgslen nævnte britiske love vil stride mod gældende fællesskabsret på det finansielle

område. Kommissionen undersøger imidlertid stadig i enkeltheder børskommissionens reglement.

Ved gennemførelsen af det indre marked for finansielle ydelser vil banker og investeringsselskaber, der godkendt i en medlemsstat, i vidt omfang kunne drive virksomhed i Fællesskabet uden yderligere tilladelse. Det vil være afgørende for denne nye liberalisering, at institutionerne overholder en række fælles sikkerhedskrav bl. a. vedrørende størrelsen af deres kapital. Disse standarder skal opfyldes af alle penge- og kreditinstitutter fra EF, der driver virksomhed på Det Forenede Kongeriges marked og af institutter hjemmehørende i Det Forenede Kongerige, der driver virksomhed i de andre Medlemsstater. Medlemsstaternes myndigheder kan dog fastsætte strengere standarder end standarderne efter EF-lovgivningen. Er dette tilfældet skal udenlandske datterselskaber, der driver virksomhed efter lovgivningen i den pågældende medlemsstat, uanset om de har hjemsted i andre EF-lande eller i tredjelande, overholde disse nationale standarder. For filialer af institutter fra andre medlemsstater gælder imidlertid de regler, der er fastsat af myndighederne i det land, hvor det har hjemsted og ikke reglerne i værtslandet. De regler, der gælder for filialer fra tredjelande, skal være mindst lige så strenge som andre EF-medlemsstaters hjemlandsregler.

I forslaget til andet bankdirektiv gøres der en midlertidig undtagelse fra det almindelige hjemlandsprincip, idet værtslandets myndigheder i perioden før EF-reglerne endelig gælder, kan håndhæve deres egne regler vedrørende likviditet og risici i forbindelse med positioner på værdipapirmarkedet. Efter samme direktiv kan værtsmedlemsstaten ligeledes i overensstemmelse med Domstolens retspleje, såfremt det er berettiget af hensyn til almenvellet (herunder beskyttelse af investorer og indskydere) gøre egen lovgivning gældende, over for firmaer fra andre medlemsstater, der yder finansielle ydelser til deres statsborgere både gennem filialer eller på tværs af grænserne. På denne måde nyder indskydere og investorer fortsat samme beskyttelse, når de betror deres midler til banker og investeringsselskaber i andre medlemsstater, som når de gør det til virksomheder i deres eget land.

Indbyggerne i højlandet er hårdere ramt end befolkningen i kystområderne, hvor malaria til gengæld er en konstant forekommende sygdom.

Ifølge eksperter fra verdenssundhedsorganisationen WHO vil sygdommens spredning kunne udgøre en trussel mod Madagaskars bestræbelser for at øge landbrugsproduktionen.

Er Kommissionen orienteret om denne situation?

Hvilke nødhjælpsforanstaltninger (medicin, lægehold) agter den at træffe for at bekæmpe denne epidemi i samarbejde med de relevante internationale organisationer og de madagaskiske myndigheder?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Lorenzo Natali**

(19. december 1988)

Der foreligger samstemmende oplysninger om malaria-epidemiens spredning i Madagaskars højland.

Det af det ærede medlem nævnte tal synes imidlertid — heldigvis — at ligge langt over de tal, de madagaskiske regeringsmyndigheder har opgivet: i 1987 rapporteredes der 11 000 malariadødsfald.

Kommissionen holdes underrettet om denne situation, og efter anmodning fra den madagaskiske regering har den netop ydet et bidrag på 2 mio ECU til et program for levering af råstoffer til de nationale medicinfabrikker, således at de hurtigt og med rimelige omkostninger kan fremstille lægemidler til bekæmpelse af bl.a. malaria.

Nogle af Fællesskabets medlemsstater finansierer på nuværende tidspunkt tillige et program for bekæmpelse af malariasmitte.

Skulle der ske en pludselig forværring af situationen, har regeringen mulighed for at anmode Kommissionen om, at der iværksættes nødhjælp inden for rammerne af Lomé-konventionen.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1585/88

af Luc Beyer de Ryke (LDR—B)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(8. november 1988)

(89/C 111/109)

Om: Malariaepidemien i Madagaskar

Ifølge skøn fra internationale organisationer er næsten 100 000 mennesker døde af malaria i Madagaskar inden for de seneste seks måneder?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1586/88

af Luc Beyer de Ryke (LDR—B)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(8. november 1988)

(89/C 111/110)

Om: Situationen i Burundi

Efter at forskellige kilder og troværdige vidner har bekræftet forlydenderne om den burundiske hærs massakrer på civilbefolkningen i de nordøstlige dele af landet,

ser det ud til, at Burundi befinder sig i en situation, der muligvis er i modstrid med Lomé-konventionens bestemmelser.

Hvad er Kommissionens holdning med hensyn til disse begivenheder?

Hvad er omfanget af den fødevarerhjælp og faglig bistand, der er ydet til Burundi inden for de sidste fem år?

Hvilke konkrete skridt agter Kommissionen at tage for at minde Burundi om nødvendigheden af at respektere menneske- og borgerrettighederne?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Lorenzo Natali**
(19. december 1988)

Kommissionen har flere gange over for Burundis myndigheder givet udtryk for bekymring med hensyn til de tragiske begivenheder, der i sommeren 1988 fandt sted i to af landets nordlige provinser, og disse begivenheders konsekvenser for menneskerettighedssituationen og befolkningsgruppernes sikkerhed og integritet. Under den burundiske udenrigsministers besøg hos Kommissionen den 31. august, 5. oktober og 11. november 1988, gjorde Kommissionen udenrigsministeren bekendt med, at den håbede, at der hurtigst muligt blev truffet passende foranstaltninger til afhjælpning af de etniske skævheder og fremme af den nødvendige nationale forsoning. Ved sit andet besøg meddelte udenrigsministeren Kommissionen, at der var nedsat en rådgivende national Kommissionen, som skulle undersøge spørgsmålet om den nationale enhed.

Kommissionen har i øvrigt med særlig interesse fulgt regeringsomdannelsen i Burundi den 19. oktober, der medførte en betydelig forøgelse af antallet af hutu-ministre som tegn på landets vilje til at skabe en bedre balance i regeringen. Den håber, at disse bestræbelser vil fortsætte og føre til en forbedring af den sociale situation. Indikativprogrammet for Lomé II beløb sig til 77 mio ECU. Der er indgået forpligtelser for hele dette beløb. Indikativprogrammet for Lomé III omfatter et beløb på 108 mio ECU i perioden 1986—1990. Det tager først og fremmest sigte på udvikling af landdistrikter og fødevarer sikkerhed. Burundi har derudover fået tildelt et beløb på 12 mio ECU under Fællesskabets særlige program for visse fattige og stærkt gældstynkede lande.

Burundi har modtaget en STABEX-overførsel på 24,5 mio ECU i forbindelse med kaffeeksportindtægtsstab i 1987.

For så vidt angår fødevarerhjælpen i de sidste fem år, har Burundi (bortset fra i 1986) i gennemsnit modtaget 100 tons mælkepulver og 30 tons butteroil pr. år. I september 1988 ydedes der en nødhjælp på 175 000 ECU til de be-

folkningsgrupper, der berørtes af begivenhederne i august 1988. Denne humanitært prægede bistand formidledes af ikke-statslige organisationer. Der er også ydet en nødhjælp på 650 000 ECU til burundiske flygtninge i Rwanda. Kommissionen er i øvrigt rede til at deltage i de initiativer med henblik på frivillig repatriering af flygtninge i Rwanda, der blev truffet afgørelse om den 10. november 1988, og som organiseres under medvirken af UNHCR.

Kommissionen følger til stadighed udviklingen i Burundi og bestræber sig på at støtte alle foranstaltninger, der kan bidrage til en normalisering af situationen og skabe en bedre balance i etnisk henseende.

Den agter at fortsætte gennemførelsen af sit samarbejdsprogram, herunder projekter og programmer for udvikling af landdistrikter og sociale infrastrukturer, som imødekommer landbefolkningens fundamentale behov.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1596/88
af sir James Scott-Hopkins (ED—GB)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(15. november 1988)
(89/C 111/111)

Om: Uønsket post

Hvilke forslag agter Kommissionen at fremsætte med henblik på at bringe de bunker af »smide-væk-post«, der efterhånden er ved at blive en dagligdags foreteelse i mange dele af Fællesskabet, under kontrol? Deler Kommissionen den opfattelse, at der i det mindste burde gælde en grundlæggende adfærdskodeks for dem, der omdeler dette materiale?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield**
(19. december 1988)

Kommissionen har absolut ikke til hensigt at forelægge et forslag på et område, som ikke hører ind under Fællesskabets kompetence.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1627/88
af Gerardo Gaibisso (PPE—I)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(15. november 1988)
(89/C 111/112)

Om: Udnævnelser af tjenestemænd i Kommissionen

Kan Kommissionen fremlægge en liste over udnævnelser fra 1. januar 1985 til de enkelte ledende stillinger (gene-

raldirektør, direktør, særlig konsulent, kontorchef, assisterende kontorchef, leder af specialkontor og ansvarlig for en enhed) med angivelse af følgende: navn, nationalitet, alder, dato for indtræden i Kommissionens tjeneste, foregående tjenesteforhold med hensyn til lønklasse og anciennitet inden for lønklassen forud for udnævnelsen, eksamen og/eller faglig erfaring ved udnævnelsen?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Henning Christophersen**
(6. december 1988)

Mellem den 1. januar 1985 og den 1. august 1988 har Kommissionen foretaget udnævnelse af 11 generaldirektører, 13 assisterende generaldirektører, 50 direktører, 9 særlige konsulenter, 130 kontorchef, 6 rådgivere, 99 ledere af særlige tjenester og 37 assisterende kontorchef. At samle de af det ærede medlem anmodede individuelle oplysninger om et så stort antal personer ville kræve en arbejdsindsats, der ikke står i et rimeligt forhold til den interesse, som disse oplysninger kan frembyde.

Kommissionen er imidlertid rede til at sende statistisk materiale om disse udnævnelser til det ærede medlem, såfremt han måtte ønske dette. Der skal dog erindres om, at der i den periode, der refereres til, er blevet foretaget adskillige særlige dispositioner i forbindelse med udnævnelser. Det drejer sig om rekruttering af iberiske tjenestemænd og udnævnelse til tjenestemænd af tidligere ansatte ved Det Europæiske Samarbejdsagentur (ESA).

og Nicaragua, anslås de fattige at udgøre 90 % af den samlede befolkning.

Kan Kommissionen redegøre for sin holdning på baggrund af en sådan situation, som Europa ikke må lukke øjnene for, og oplyse, hvorledes EF bidrager til bestræbelserne verden over på at bekæmpe denne udprægede fattigdom?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Claude Cheysson**
(23. december 1988)

Kommissionen agter at fortsætte og forbedre udviklings-samarbejdet (finansiel og faglig bistand samt fødevarerhjelpe) med de latinamerikanske lande, der befinder sig i en vanskelig økonomisk situation. Det gælder navnlig flere af de mindst udviklede lande, såsom de mellemamerikanske lande, øen Hispaniola samt Bolivia, Peru og Ecuador, der er medlemmer af Andin-pagten. Kommissionen tilstræber desuden at øge bistandens effektivitet gennem en styrket samordning med andre finansieringskilder (medlemsstaterne, finansieringsinstitutioner og anden statslig bistand).

Som det har været tilfældet siden 1976 for så vidt angår den finansielle og faglige bistand — i overensstemmelse med Fællesskabets generelle politik over for Den Tredje Verden (AVS-lande og ikke-associerede u-lande) — må man lægge vægt på foranstaltninger til fordel for landdistrikterne med henblik på at hjælpe de dårligst stillede befolkningsgrupper. Blandt de vigtigste mål for fællesskabsbistanden vil også fortsat være opnåelsen af en bedre fødevarer-sikkerhed.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1704/88
af Carlos Robles Piquer (ED—E)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(5. december 1988)
(89/C 111/113)

Om: Fattigdommen i Latinamerika

På den konference, der for nylig fandt sted i Cartagena i Colombia vedrørende fattigdommen i Latinamerika, skønnede man, at der i 1990 i dette område vil være 204 millioner fattige, dvs. en forhøjelse på 40 % af det antal personer, der i øjeblikket lever i det fattige Latinamerika, en procentsats, der blot mellem 1980 og 1985 steg med 25, hvilket for en stor dels vedkommende ifølge eksperter skyldes Latinamerikas eksterne gældsættelse.

De personer, der lever under disse vilkår, bor i slum bestående af affald, har intet vand, lys, og ingen uddannelses- og sundhedsfaciliteter. I nogle lande såsom El Salvador

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2453/88
af Giovanni Negri (NI—I)
til Rådet for De Europæiske Fællesskaber
(13. marts 1989)
(89/C 111/114)

Om: Narkotikaorganisationernes kriminelle aktiviteter

- a) alle informationer i dens besiddelse vedrørende den recycling af narkodollars fra handelen med narkotika, som foretages af Fællesskabets bankinstitutioner og særlig oplysninger vedrørende bankerne i Luxembourg og den recycling af narko-dollars, der kan føres tilbage til den internationale forbryderorganisation »Medellin-kartellet«;
- b) oplysninger om antallet af døde og sårede i fællesskabslandene som følge af bortførelser, røverier og andre voldshandlinger, som direkte eller indirekte kan

føres tilbage til markedet for narkotikahandelen i det første halvår af 1988;

- c) oplysninger om omfanget af fællesskabslandenes udgifter i samme tidsrum til foranstaltninger af repressiv og juridisk art samt i forbindelse med fængsels- og sundhedsvæsenet i tilknytning til den ulovlige handel med narkotika;
- d) detaljerede oplysninger om den politik til bekæmpelse af narkotika, som Kommissionen agter at føre på baggrund af de meget talende statistikker, der for nylig er offentliggjort, og ifølge hvilke 60% af fængslinger, forbrydelser og retsarbejde på europæiske plan står i forbindelse med narkotikahandelen, samt ifølge hvilke politiet i Europa kun kan finde frem til 10% af den narkotika, der i virkeligheden forhandles på europæisk plan.

Svar

(16. marts 1989)

Rådet er ikke i besiddelse af de pågældende oplysninger.

De af det ærede parlamentsmedlem nævnte problemer behandles i Trevi-gruppen, som arbejder uden for Fællesskabets rammer, og i Pompidou-gruppen, som er en arbejdsgruppe under Europarådet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2454/88

af Claude Desama (S—B)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(13. marts 1989)

(89/C 111/115)

Om: Elektrificering og nedlæggelse af dobbeltspor på strækningen Rivage-Gouvy på jernbanelinje nr. 42

Vil Rådet under henvisning til:

- 1. den belgisk-luxembourgsk fælleserklæring, som undertegnedes af Ministerudvalget under Den Belgisk-

Luxembourgsk Økonomiske Union den 9. marts 1981 i Bruxelles, som bl.a. indeholder bestemmelser om elektrificering og nedlæggelse af dobbeltspor på strækningen Rivage-Gouvy på jernbanelinje 42

- 2. udtalelsen fra Det Rådgivende Økonomiske og Sociale Råd under Den Økonomiske Benelux-union, hvori det understreges, hvor vigtig disse arbejder er for forbindelserne mellem Amsterdam, Liège, Luxembourg, Metz, Strasbourg og Basel
- 3. det forbindelsesled, som denne strækning ud fra et europæisk synspunkt kan udgøre mellem superlyntogsstrækningen i Østfrankrig og den nordeuropæiske superlyntogsstrækning
- 4. den økonomiske og samfundsmæssige betydning, som denne jernbanelinje har for Storhertugdømmet Luxembourg og de berørte provinser Liège og Luxembourg
- 5. at de luxembourgsk myndigheder har truffet alle nødvendige foranstaltninger til påbegyndelse af elektrificeringen og moderniseringen af nordstrækningen Luxembourg-Gouvy, og at den blot afventer, at den belgiske regering opfylder sin del af de indgåede aftaler for at kunne afslutte arbejdet

og den deraf følgende store betydning af en sådan jernbaneforbindelse være rede til at rette henvendelse til den belgiske regering for at få den til hurtigst muligt at opfylde de forpligtelser, der er indeholdt i fælleserklæringen, som undertegnedes den 9. marts 1981 sammen med Luxembourg?

Svar

(16. marts 1989)

Rådet finder, at det ikke er dets opgave at henvende sig til medlemsstaternes myndigheder for at sikre, at de forpligtelser, som disse myndigheder måtte have påtaget sig inden for andre fora, bliver overholdt.

AVS/EØF-MINISTERRÅDET

LOMÉ-KONVENTIONEN AVS/EØF

AVS/EØF-MINISTERRÅDETS ÅRSBERETNING 1987

AVS/EØF-Ministerrådet, som inden for rammerne af tredje AVS/EØF-konvention samler repræsentanter for 66 stater i Afrika, Vestindien og Stillehavet og for Fællesskabets tolv medlemsstater, har vedtaget sin ellefte årsberetning og besluttet at offentliggøre den.

Denne årsberetning dækker de stedfundne aktiviteter i 1987 i forbindelse med gennemførelsen af tredje AVS/EØF-konvention.

For de offentlige myndigheder, internationale organisationer, faglige organisationer, forskningsinstitutter, virksomheder og privatpersoner, der beskæftiger sig med udviklings- og samarbejdsspørgsmål, indeholder denne nye beretning nyttige oplysninger. Beretningen udsendes af De Europæiske Fællesskabers Publikationskontor.

178 s.

Udgives på: dansk, engelsk, fransk, græsk, italiensk, nederlandsk, portugisisk, spansk, tysk.

Katalognummer: BX-53-88-310-DA-C

Pris i Luxembourg (moms ikke medregnet):

ECU 11,50 DKR 91 BFR 500



KONTORET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS OFFICIELLE
PUBLIKATIONER
L-2985 Luxembourg

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

EUROPÆISK TOLDFORTEGNELSE OVER KEMISKE STOFFER

Vejledning ved tarifiering af kemiske produkter i Den Kombinerede Nomenklatur
(dansk udgave)

Dette værk indeholder

- 32 000 kemiske betegnelser (almindelige og systematiske betegnelser samt synonymer)
- ni sprog: spansk, dansk, tysk, græsk, engelsk, fransk, italiensk, nederlandsk og portugisisk.

Dette værk giver

- mulighed for straks at finde tarifieringen (pos. og underposition) for kemiske stoffer i den nye toldtarif for De Europæiske Fællesskaber på grundlag af en betegnelse på et af de ni sprog

Nomenklaturen i denne nye tarif (Den Kombinerede Nomenklatur) er baseret på nomenklaturen i »Det Harmoniserede Varebeskrivelses- og Varenomenklatursystem«, der er trådt i kraft den 1. januar 1988

- de tilsvarende betegnelser på de ni sprog (flersproget specialordbog) takket være en fælles nummernøgle (CUS-nummeret)
- mulighed for at finde CAS-nummeret (chemical abstracts registry number).

Disse benævnelser kan anvendes som sådan for at få adgang til De Europæiske Fællesskabers Kemiske Databank (ECDIN).

623 s.

Udgives på: dansk, engelsk, fransk, græsk, italiensk, nederlandsk, portugisisk, spansk, tysk.

Katalognummer: CB-52-88-348-DA-C ISBN: 92-825-7916-6

Pris i Luxembourg (moms ikke medregnet):

Pr. ensproget bind:

ECU 33,75 DKR 270

For alle ni sprog:

ECU 232 DKR 1 850



KONTORET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS OFFICIELLE PUBLIKATIONER
L-2985 Luxembourg